

L A D I S L A V

K L I M A

УТРЕНІ
КНИЖЕТЕ
СТЕРЖЕННОСНА

Předmluva

Z pozůstalosti knížete Sternenhocha, jednoho z předních velmožů říše německé na počátku tohoto století, jenž dozejista byl by se stal nástupcem Bismarckovým v úřadě kancléřském, kdyby osud nebyl vrhl na jeho cestu mohutnou osobu Helgy-Démony, dostal se nám do rukou kus jeho deníku. Neváháme s jeho uveřejněním, neboť historie o níž jedná, je ze všech nám známých jednou z nejpříšernějších a zároveň nejkomičtějších.

Události do 19. srpna podáváme jen v nejhlavnějších rysech, jako stručné vyprávění, ne ve formě deníku: jsouť jen prologem k vlastnímu ději. Ale i jinak dovolili jsme si četné licence. Hlavně jsme svého reka póněkud zintelektualizovali. Bylo to nutné. Jeho jasnost byla s pérem póněkud na štíru... A vůbec, chce-li si čtenář učinit pojem, jaký kníže byl a jaký byl asi vypadá originál jeho rukopisu, ať si přečte stranu 130, 151, 155., náš hrdina nebyl o chlup lepší než jeho bratr generál. Poněvadž však i nejmenší prohřešení proti empirické skutečnosti vleče za sebou nutně nová a další rozhodli jsme se směle, ale jen co se týče intelligence knížete, postupovat zcela laxně a instinktivně, pohrávavě a zcela bláznovsky, libovolně a grandiozně. A jsme přesvědčeni, že tím jádro věci nejen neutrpí, ale získá. Co záleží na několika kotrmelcích, paradoxech, chybách, nesmyslech? Svět sám je kotrmelec a paradox a chyba a nesmysl. Strach před klopítnutími u autora je totéž, jako obava toho, kdo padl jak dlouhý tak široký do žumpy, aby se nepoprášil.

A teď předkládáme, bez dalších zbytečných omluv čtenáři následující amalgam, přesvědčení, že, jak praví Goethe o Wertherovi, "duchu našeho hrdiny svůj obdiv, osudu jeho své slzy neoděpre".

Poprvé uzřel jsem Helgu na jistém plese, mně bylo 33, jí bylo 17 let. První můj dojem byl, že je to děvče přímo ošklivé. Vyčouhlá postava tenká že jsem se jí lekl, tvář hanebně bledá, skoro bílá, prahubená, židovský nos, všechny tahy ač jinak ne nejhorší, tak nějak zvadlé, ospalé, uspávající, vypadala jako mrtvola, mechanismem nějakým pohybovaná, - a stejně jako tvář, byly i její pohyby strašně líné a chcípavé. Oči měla pořád sklopené jako pětileté nejstydlivější děvčátko. Ještě nejlepší na ní byly mohutné, jako saze černé vlasy...

Bylo mi direktně špatně, když jsem se nejprve pohledem o ni opřel a když mi hrabě M., diletu-jící v malířství řekl: "Ta slečna má nanejvýš zajímavou, klasicky krásnou tvář", - nemohl jsem se zdržet v chechotu. Vůbec nevím jak to, že všichni tyhle výtvarníci a lidé "vybrouše-ného vkusu" žádný vkus nemají - patrně si ho brousili tak dlouho, až z něho nic nezbylo co se mně líbí, jim se zrovna nelíbí. Tak třeba já nevyměnil bych tvář žádné buclaté Berličáčky za hlavy všech řeckých kamenných bohyň a skoro každý voják od infanterie je pro mne hezčí než takový nosatý podivný Schiller a Goethe, o jejichž kráse a ušlechtilosti se tolik žva-ní. Ale přesto, věříte? Musil jsem se po ní pořád a pořád dívat... A když jednou, tančíc vedle mne, pozdvihla náhodou zraky, na mně přitom ani nehledíc, jako by do mne vpálila plný elektrický náboj...

A od toho dne musil jsem na ní myslet. Celé měsíce. Konečně jsem na ní zapomínal - tu spatřil jsem ji poznovu, zase na šlechtickém plese. Rozrušilo mně to přepodivně, slyšel jsem bušení vlastního srdce. Dlouho jsem byl jako na trn - až konečně požádal jsem jí o tanec. Omlouval jsem se v duchu. "Je to ode mne předního šlechtice Germanie, majitele 500 milionů marek prvního rádce a miláčka Vilémova, akt velkomy-slnosti, noblesy, vznešeného courtoisie, nabídnouti

tanec potomkyni rodu, před staletími slavného a nyní obskurního, zchudlého, téměř žebráckého, jak jsem se právě informoval: "skoro nikdo s ní netančí, každý můj čin pochválí-a ona-jak bude šťastna!"

Ale neprojevila nižádné radosti. Jako stroj povstala, jako prkenná tenčila. Zcela nezvykle zmaten, mluvil jsem málo a hloupě. Nevím, co to bylo, co mně narkoticky vnikalo do rukou z toho kostnatého těla. Po celou dobu tance oči nepozvedla a jen dvě, tři slova vypravila šedivým skoro chraptivým hlasem. Když setanec končil, stiskl jsem ji pevněji a pronesl jakýsi, tak trochu přioplzlý vtip. Zlehka mne odstrčila, pozvedla oči. A teď nebyly přikryty hořejšími víčky-otevřely se náhle neuvěřitelně až byly jako kočičí-právě tak zelené, právě tak divé, dřevé, strašidelné. Rty, dřívě líně na sobě se válející nebo i pootevřené, těsně se semkly, ostrými staly se jako břitva, nos se zúžil, chřípí silně vystouplo a divoce se zavlnilo... Netrvalo to déle než mihnutí blesku, pak beze slova zas odešla-v mrtvolu opět proměněná furie-ke své staré, dost nuzně vypadající gardedámě. Myslím, že jsem byl v tuto chvíli bled stejně jako ona. Jaké to jen pocity mnou prochávaly... Nebylo to mystické tušení hrůzné budoucnosti?...

Pravím; neviděl jsem nikdy tváře aspoň přibližně tak strašné a strašidelné a nikdy bych nebyl uvěřil, že by se mohla vznítit jako blesk z temného mraku, tvář tak mrtvolně mdlá, jakou je teď jsem rovněž ni dříve ni později neuzřel.

Bylo rozhodnuto. Týden poté šel jsem k jejímu otci požádat o její ruku---

Proč jsem to učinil? Nevím, co jediné vím, je to, že z rozumu to nebylo.

Nemiloval jsem ji, jelí totiž láska něčím pěkným a sladkým, jistě však, bylo-li v mých pocitech něco z tohoto citu, můj odpor k ní byl desetkrát silnější. A jisto je, že jsem deset žen miloval více, aniž mne napadlo, jít s některou před oltář. A přece mně k ní cosi

přitahovalo, cosi temného, prapodivného, ďábelského... Ano, ďábel v tom byl a nikdo jiný! Omámil mne tak, že chvílemi se mi zdála komicky bájným drahokamem, jehož majitel se bude moci považovat za šťastného, že dokonce, její štíhlost a bledost mně tu a tam připadaly až dráždivými! Velká je moc ďábla...

A pak jsem velice náchylný k exentričnostem. Myšlenka, že jí, chudou jak kostelní myš, ale haluz starodávného rodu, z čista jasna, bez bližší známosti, učiním svou chotí, lichotila mé marnivosti. Jakou senzaci to všude způsobí! Budu připadat lidem jako blesk-a nezištný, velkomyslný, ideální. A co asi tomu řekne Jeho Veličenstvo! A jakou radost učiním jejímu ubohému otci! A jí samé! Zvěděl jsem již dříve že se má u tatínka velmi špatně, bude jistě ve mně vzývat svého spasitele. /Mohl jsem se prasnadno oženit s dívkou velmi bohatou, ale potřebuje svých 500 milionů rozmnožení? Vzít si dceru amerického miliardáře, jenž přišel ke svým penězům obchodováním s bagouny? Nepochybuji že bych dostal i princeznu z královského rodu, spanilou všemi přednostmi zdobenou, vždyť nehledě k mému rodu a bohatství, mohu o sobě směle říci, že jsem krasavec, přes některé své vady, např. že měřím jen 150 cm a vážím 45 kg, že jsem skoro bezzubý bezvlasý, bezvousý a trochu též šilhavý a značně pajdavý, ale i slunce má své skvrny.

Šel jsem tedy k jejímu otci, k 60letému pensionovanému nadporučíkovi. Výš to nedotáhl a již před dávnou dobou byl dán do výslužby, ne proto že by mu chyběla statečnost, inteligence, horlivost: ale nebylo vůbec člověka s nímž by se dovedl snést. Byl svým podivínstvím a divoustvím ve svém okolí přímo slavný. Ó jak jsem se těšil na dojem, jejíž naň báječná nabídka udělá! Přesto mi srdce bušilo rozčilením, když jsem klepal na jeho dveře.

Bydlili ve dvou malinkých podkrovních světnič-

kách. Helga nebyla doma, oddychl jsem si, neboť v tu chvíli jsem před ní cítil, nevím proč, hrozný strach. Starý ležel na podlaze, pod hlavou nějakou škatuli, bos v košili, kouřil dýmku a plival na stěny. Chvíli mne nechal stát neodpovídaje na pozdrav a na mne nehledě, pak se náhle vymrštil tak prudce, že jsem s výkřikem utíkal ke dveřím, mysle, že mne chce uškrtit... Však i obličej jeho byl schopen nahnat strach: tak podivný, divoký a přece nějak klukovský, potrhlý a přeci čímsi imponující. Oči černé jako uhly, žhnuly jako uhlí řeřavý. Připomenuly mně oči dcery, když je posledně pozdvihla, ale jinak nebyla mezi ní a jím podoba žádná. Představil jsem se mu. Uchopil mne za ramena, zahleděl se na mne dívaje se přímo do očí drahou dobu, pak mnou beze slova smýknul na židli. Byl jsem polekán ale nikoli urežen: vykládal jsem si tuto prudkost a hrubost jako projev nesmírné radosti z tak vznešené návštěvy. A hned bez úvodu, jak jsem si umínil, řekl jsem sebrav odvalu: "Dovoluji si, pane, požádat vás o ruku slečny Helgy." Ale co to jen bylo! Sotva jsem slova ta vyřkl, zetemnilo se mně v očích i v duši, bylo mně, jako bych byl překročil práh brány pekelné, nad níž stojí psáno: "Vy kteří vstupujete, zanechte veškeré naděje..." Minutu mlčel a ani sval se mu ve tváři nepohnul. Pak zavrčel: "Jsi-li opravdu Sternenhoch, je děvka tvá, nejsi-li poletíš ze dveří! Legitimuj se!" Teď teprve cítil jsem se uraženým a již již jsem vstával, abych buď odešel nebo vlepil hruběmu facku. Ale to první jsem neučinil, cítě, jak by mne takové minutové námluvy učinily všude bezmezně směšným. A druhé proto, že jsem se blázna trochu bál. Hodil jsem na stůl svou navštívenku. "Hm", zabručel, "není to sice správná legitimace, ale ze dveří zatím nepoletíš. Tak ty jsi tedy ten hlavní rádce Williho a jeho milostnice?"

Nu-vypadáš poště toho, není pochybnosti, lépe se legitimuješ svou tváří než tím papírem. Tak kdy bude veselka?"

"To záleží na obapolné dohodě", vykřikl jsem nevěda vůbec co si mám myslet.

"Čím dřív budu mít z krku to strašidlo tím líp".

"Fuj", nabyl jsem konečně energie, "takto mluví otec o své vlastní krvi?"

Starý se rozchehtal-plácl mne na obě ramena, že jsem se div ze židle nesvalil.

"Protože jsi takový hnup, že se chceš stát jejím chotěm a mým zetěm, chci se před tebou trochu rozpovídat. Za svou vlastní krev považovat shnilého tvora? Čert ví jaký pařez, nebo želví samec, nebo bahenní duch mou starou oskáká."

"Fuj, fuj, fuj!"

"Ta byla taky takové vyčouhlé, bílé němé strašidlo. Celé noci chodila po pokojích sem tam-ťap, ťap, ťap.... Ještě dnes, deset roků po svém zdechnutí přicházívá o půlnoci k mé posteli a šeptá: Miluj Helgu, dávej pozor na ni, nevíš co máš." Ale já nani upřeně hledím, vypalím proti ní z pistole a ona se rozplyne jako pára. Křál jsem si mít jaksepatří syna, pravého muže, nebo aspoň z nouze Franta dobrý, hodně jiskrnou holku a tu máš! Jediný zmetek, kterým mne čarodějnice obšťastnila, je jako naschvál největší echnilák jakého jsem dosud viděl! Máže tohle být má dcera, má?... No-dokud byla malá, byla jiná-byla divoká, že to i pro mě někdy bylo moc. Ale nikdy jsem ji proto netrestal, chválil jsem ji za to, třeba mně kvůli ní volali vícekrát k úřadům. Teprve, když jí bylo deset let, nasekal jsem ji jednou pořádně, ale ne tak z trestu, ale jako ~~proto~~ proto, že jsem na to dostal chuť. A od toho dne se úplně změnila. Všechna její bujnost a veselost pryč! Přestala mluvit a skoro i jíst, věšela hlavu, smuteční vrba, chápala, a čím dál tím víc. Myslím že mne dříve měla ráda, a že zklamavši mě se ve mě, zklamala se jaksi v celém světě, nevidáno kvůli takové hlouposti.

Nesáhl jsem pak na ni celá léta, doufaje že to přejde ale ne! Bylo to stále horší! Tak jsem si pomyslel: To co tě do toho přivedlo, snad tě z toho jak u bláznů nebo u němých bývá, vyvede- a řezal jsem ji od té doby den co den. Marno vše, vadla od té doby víc a víc, snad ji měkl a měkne mozek. Z ničeho si nic nedělá, všechno je jí vuřt, jakoby byla nějaká ztracená, ztracená duše, která na tento svět nepatří. Jen jednou, snad chvála pánu bohu, se trochu vzpomatovala, spatřil jsem ji v noci, jak se s nožem krade k mémur hoži, když viděla že mám otevřené oči a klidně na ni hledím, obrátila se a jakoby nic odešla do vedlejší místnosti. Vyskočím-běžím za ní-ona leží a spí. Druhý den jsem se od ní nic nedozvěděl a tak nevím dodnes, chtěla-li mne opravdu zamordovat, či byla v náměsíčném stavu, či byl-li to můj přízrak, nebo pouhý sen.. Tak je to mé knížátko pitomé. Chceš ji ještě pořádkem?"

"Především mně netykej!", zahřměl jsem strašně a zpouháho vzdoru, ač to, co jsem slyšel plnilo mně děsem a kolísáním zvolal jsem: "A chci! Jistě je to výtečná bytost, když někdo jako vy shledává ji špatnou, vy ukrutníku, který jste ji nelidským trýzněním do stavu tohoto přivedl! Styďte se!"

"Jaká rekovost v takovém holouběti! Ale ty budeš pravý mužík pro ni. Haha! Jen pozor, pozor-kdo ví, co se z ní ještě nevyklube snad mystický drak, nebo putující mrtvola-možná, že to bude zajímavější... Tak, abych už měl od tebe pokoj, běž hned ke knězi, běž, běž!"

A vystčil mne ze dveří. A já-stydím se dodnes-otázal jsem se dosti pokorně:

"Ale jak si mám vysvětlit, že, ač toužíte po tom, abyste byl dcery zbaven, jednáte z jejím nápadníkem tak, že mám sto chutí nechat všeho jen proto, abych se vyhnul mít štěstí mít tak příjemného tchána?"

"Jak? Tak, že nic na světě, ani stálé koukání

na tu mrchu, nedovede mne přimět k tomu, abych s hadrem, lumpem, hadrlumpem nejednal jak se sluší a patří!"

Teď jsem se už doopravdy rozlítíl. "Chlape!" zařval jsem s nečekanou odvahou, "tak mluvíš s prvním mužem říše? Však počkej, hned zítra bude ti pense odňata, budeš zavřen, v kriminále policajty řezán, až budeš černý! A na ruku vaší dcery už nereflektuju!"

A řítíl jsem se ven, temně, ale bouřlivě šťasten že je celá ta bláznivá věc pochována. Ale sotva jsem se octl na schodech, rozběhl se za mnou a strašlivou silou mně vtáhl zpět. Poděšen obávaje se nejhoršího neodporoval jsem ani tomu zřejmému šílenci. Ale byl jako vyměněn a zakvílel.

"Ó vaše jasnosti, neračte se horšit, měl jsem od doby co jste k mě ráčil vstoupit nervový záchvat, ducha zatemňující. Tisíc dáblů," zařval a udeřil se pěstí přes ústa - ale hned zas kvílel dále: "Ctím Vaši Jasnost nanejvýš, výsost ducha ozařuje vaši tvář - fuň! Jsem nezkonele šťasten, že jste mně, žebrákovi, červovi, nehodnému na vás pohlédnout, učinil tak úžasnou nabídku! Promiňte milostivě!"

"No, no, no," hekal jsem, polo uchlácholen, polo se boje, že by nesmiřitelnost mohla přivodit výbuch šílenství.

"Že trváte na své nabídce, že ano?" škemral se sepjatýma rukama.

"No, no, --- pročpak by ne--- bude to ovšem závi-set na vašem chování."

"Ó, to bude stále teď bezvadné! Jsem šťasten Jasnosti!"

"Ale což nemiluje-li mne Helga?" řekl jsem jen abych něco řekl, snaže se vykroutit ruce z kleští jeho pěstí, jimiž mne opět uchopil.

"Tak bude milovat jiné, buďte bez starosti - - ale co jsem to zase řekl, já nešťastník, zas ten záchvat... která žena by vás nemilovala?"

"Ale což když přece jen nebude souhlasit?"

"Tak ji mé dátky naučí rozumu."

la si ve svatební noci - - a já, já idiot..
 nechci, nemohu, nesmím to líčit - - -
 příštího jitra, když jsem se rozpoměl, měl jsem
 chuť vzít si život z hanby že jsem to udělal...
 "Snad se změní teď když je mou ženou, jak to
 obvykle u žen bývá", řekl jsem si, ale naopak
 stávala se teď možno-li ještě malátnější, mrt-
 volnějši, hnusnější... Netázána, vůbec nepromlu-
 vila, tázána, odpovídala, ale jen tu a tam, jedno-
 slabičně. Želva se nešoupá pomaleji, pohled je-
 jí nikdo neviděl. Služebnictvu ovšem neporou-
 čela, jako hadráčka chodila oblečena. Zábav se
 účastnila jen pak, poručil-li jsem jí to, ale
 v tom případě poslouchala lépe než každé ho-
 diny. Avšak ta reprezentace!...
 "Sternenhošičku", řekl mě Willy, "ty napodobíš
 knížete Stavrogina, který, aby budil furor,
 pojal za ženu slabomyslnou a hrbatou, jak jsem
 se dočetl v jednom blbém románě od Dostojev-
 ského."
 "Ochlastičku", pravil mně korunní princ, "nev-
 zal sis za ženu ten dřevěný ženský automat
 tu-jak se jmenuje-je mén. Fiche z Hoffmanových
 povídek?"
 Ale jeden známý básník, kterého Willy přijal
 kdysi v audienci a vzápětí vyexpedoval ven
 kopancí do řitě, pravil mi nadšeně: lidé zamě-
 nují příliš často spánek a bdění, božské odpo-
 čívání a lenost, pomalu se ploužícího tygra
 a prase. Ona spí, spí, spí! A probuzení bude stra-
 šné, zvláště pro vás, pane kníže.
 A měl pravdu, básnický rošťák.
 Již naše první svatební noc měla následky...-
 podotýkám, že spíš bych byl zemřel i odporem
 i strachem i čímsi neznámým... než abych po-
 druhé -
 -V době jejího pokročilého těhotenství jsem
 ne ni pozoroval značné duševní změny... Oči
 se již neklopily, ale hleděly stále strnule
 před sebe v tajemné neznámo. Chůze se stávala
 rychlejší a rychlejší, hlas úsečnější a kovo-
 vější

"Hellmutku můj co koukáš tak na maminku? Jako by ses jí bál... Neboj se ona ti nic neudělá a kdyby tě chtěla bacat tak tatínek tě nedá, vždyť jsi celý celičský jako já -"

Zazněl strašný, ale tlumený zvuk, jako když zařve v cirkus, bezděky, při pohledu na rozžhavenou tyč pardál. A vzápětí zmizela hlavička dítěte pod poduškou. Ta se vlnila -- Nevěda, co to znamená, rozhlédnu se a vidím jak Hekga-tvář Medusy-drží robě za kotník hlavou dolů. A hned poté vylétlo malinké tílko nad příšernou matku - pocítil jsem hroznou ránu a pozbyl vědomí.

Nabyv ho, vidím svou ženu jak sedí na zemi jak turek a kouří viržinko. Mezi ní a mnou leželo nehybně nahé tělíčko s roztráštěnou lebku. Cítím něco lepkavého ve svých vlasech a na líci, sáhnou-krev a mozek! Delší dobu jsem nechápal co se stalo, jsa dosud zpitomělý úderem do lebky. A tu promluvila klidným, strašným, zcela jiným hlasem než kdykoli dříve:

"Tajemné síly omámily od dětství mou duši, vůli mou spoutaly. Jen tak mohlo se stát, že jsem se spojila s tebou, mně odpornější než kdokoli jiný, Setřásla jsem je vítězně, stojím zde zcela nová, silná a strašná, běda každému kdo se mně postaví v cestu! Poskvrnil jsi mne provždy-ne souloží, ale tím, že jsi mne donutil nosit v sobě devět měsíců tvůj hnus, že se stal se mnou a já jím-zešílela bych!... Musil zhynout! Pamatuj si; chůva nechala padnout na jeho hlavu velké zlaté těžítka, budeš-li mluvit jinak, prohlásím-svědka není-že tys jej zavraždil- Ode dneška nebude mezi námi vyměněno slovo, nejnutnější styk odbude se písemně, jen ne tvým rukopisem, který mně působí zvracení!"

A odkvapila.

Budu nejstručnější. Uposlechl jsem jejího diktátu. Chůvě byl, na osmí zakročení císařovo, zvýšen trest ze čtyř roků na osm. Helga se uja-la

nejdříve řízení mého majetku a musím říci že dobře. Vše se před ní třáslo. Dvakrát jsem se pokusil oslovit jí, a pokaždé dala mi odpověď navleknuvši nejdříve rukavičku facku, že jsem se zatočil. Nejhorší bylo, že se mně čím dál tím víc líbila. Neboť změnila se i svým zevnějškem neuvěřitelně, zružověla, zplněla - stala se nejkouzelnější ženou na světě. Dokud bývala ke všemu ochotná, nevšímal jsem si jí a teprve teď jsem po ní prahnul, když se mně stala nedosažitelnou. Ve své žízni po ní připadl jsem na nešťastnou myšlenku. Kdysi zkrotla následkem bití od svého otce, aby upadla podruhé do stavu své dřívější apathie, - ale kdyby se stalo to tak rozumně napolovic, bylo by to nejlepší. A navštívil jsem, poprvé ode dne sňatku, svého roztomilého tchána. Byl hned ochoten. Lituji teď, že jsem mu nevyličil dosti živými barvami jak ohromná změna se stala s jeho dcerou... Byl jsem plachým svědkem strašlivé scény, která se následujícího dne odehrála. Staroch, uzřev dceru, místo pozdravu ji udeřil důtkami přes ramena - a v nejbližším okamžiku projela mu dýka hrdlem. - Po dlouhém zápase se smrtí se uzdravil a přísahal pomstu. Zakrátko poté přivlekla se Helga v noci, bílá jako křída po čtyřech z lesa. Měla prostřelenou hrud. Ale otec byl příštího dne v lese nalezen mrtev s prostřelenou lebkou. Helga se uzdravila. Jistý pytlák skončil pod rukou katovou.

Od té doby se přestala zabývat hospodářskými záležitostmi a soustředila se na věci jiné, o nichž se nechci zmiňovat... Zakrátko náhle odcestovala a vrátila se teprve za dva roky. Kde všude byla a co tropila, o tom nevím zcela nic určitého. Zjezdila prý všechny díly světa a jako by jí byla země malá, pokoušela se, praví Pama, o výlet na dno oceánu, do nitra země kráterem sopky, ba i potrhle na Venuši. Vyprávělo se, že byla náčelnicí brigandských tlup že vraždila

jako lékař. Věřím tomu, neboť vím, že po návratu do Německa vzala si dobrých šest vražd na svědomí. A co všechno mimo to tropila! Např. založila tajný spolek nejkrásnějších žen a jinochů, kde pěstován sadismus, flagelantismus, masochismus, lesbismus, fantastické masturbace, sodomie, styk s různými kovovými, hýbajícími se netvory, strašidelnými voskovými figurinami, ba prý i se skutečnými strašidly atd. atd. Ale obvyklým způsobem s muži nikdy nesouložila, opovrhujíc jimi příliš, manželskou věrnost neporušila - a to jediné způsobilo, že jsem jí za její bezbožné hanebnosti netrestal. Konečně, když bylo jejího řádění přespříliš, byla nucena na osobní zekročení císařovo opustit jeho říši. "Inklinace", pravil mně "tvé paní jsou pochopitelné a nanejvýš chvilhodné - ale ty víš Hellmutku - ta bezbožná socialistická čeládká bez vlasti mohla by být drzá a učinit z toho affairku - máme skandálků už bez toho dost.. víš - ať madame na čas odcestuje do Kamerunu! Dám jí vlastnoruční doporučení na guvernéra, aby jí tam poskytl černého materiálu k mučení a jiným zábavám kolik si bude přát!"...

Ale černoši ji nedráždili - považovala je za poloopice s zvířatům tato zvrhlá žena nikdy neubližovala, naopak stalo se vícekrát, že, vidouc člověka trýznivého zvíře, bez okolků jej zastřelila.

Když se již za půl roku z Afriky vrátila, přivezla sebou pěkné nadělení: lva, tygra, černého pardála, jaguára, vesměs nádherné obrovské exempláře. Největší část ohromného parku - aspoň jeden čtvereční kilometr v rozloze, upotřebila k tomu, aby jim udělala zoologickou zahradu. Krmila je, aby měli rozkoš z lovu živými ovci, kozy, býky, koni a ba i hrochy a nosorožce jim koupila. Bývala to někdy pěkná podívaná. Celé dny trávila nyní v jejich rozkošné

společnosti, vždy bezezbraně, obyčejně docela nahá. Ale jak ji měli všichni rádi, to si nikdo nepředstaví. Už když ji viděli z dálky blížít se, přiletěli ke mřížím a řvali, že všechna okna v zámku drnčela. A když k nim vešla - ty nesmírné pitvorné skoky kolem ní, nad ní! Hledě na to zvenčí, ač jsem se třásl, pukal jsem někdy smíchy. Objímali ji, lehali před ní na záda jako pes, hubičkovali ji a olizovali - a hned te samé radosti mezi sebou, řvem se smějíce, řvali se a vůbec tak bláznivě si počínali jakoby měli rozum. A ona jim v bláznění pranic nezařadala. Chodila po čtyřech, snažila se chudinka napodobit jejich řevy a skoky, prala se s nimi, jezdila po jejich hřbetech, lezla před nimi na stromy a seskakovala z nich a oni ji chytali do svých tlap - divím se že jí jedno žebro zůstalo celé. Líbala jejich čenichy, lízala jejich - neřeknu ani co, nechala si masochystně olizovat celé tělo jejich ostrnitými jazyky, až byla jedna krev. A mimo to ---. Těšila se, že může mít potomky, že kvůli jejímu vrtochu udělá příroda vyjímku ze svých zákonů. A jaké řeči k nim vedla! Tak něžně jako matka ke svému kojenci. Celohodňové přednášky jim pořádala, o filozofii, o Bohu, o pojmu Já... A oni se po celou dobu ani nehnuli. pekelné oči upřeny stále na ni, - žádný profesor filozofie by si nemohl přát vděčnější auditorium. - Ale nejčastěji jim zpívala melancholické písně a - plakala stydíc se za to - zakrývala a osušovala tvář hřívou lva a ličousy tygra. Neboť byla změněna! Zmizela její divokost a mimo svá alotria s bestii netropila již extravaganci. Stále křečovitě zamyšlena, čmárala jen a hrála špatně naklavír. Celé dny běhala sem a tam zběsile komnatami a jako by jí někdo rdousil, proskučela celé noci. A smutnější se stávala, skleslejší a špatnější. Bledla zas a hubla... "Že se mně opět promění v mrtvou loutku!" zajásal jsem v duchu.

"Pak bude zase má!...Dej bože ó, aby zase zblblala!" - neboť tajemná touha po jejím mase mne zžírala stále víc - a jak bytaky ne? Neměl jsem po zákonu na ně právo? Cožpak nebylo mé? K čemu máme zákony? K čemu církevní svatosti a svátosti? Zuřivostí mne plnilo, že se nesmím dotknout svého nesporného majetku, nerozlítlo by každého, kdyby nesměl vejít do bytu, který si poctivě najal a zaplatil? Taková žebračka! Ale - běda! Ona má vlastně všechno mé a já svého nic! K čemu je mně nesmírné bohatství, když stačí jeden její smrtící pohled a všechno je její?...

Přestala zas mluvit, skoro nejedla. Celé hodiny si pohrávala s revolverem. "Och, co s tím celým životem dělat?" slyšel jsem ji při tom jednou sténat. "Strašlivé tmy - tmy všude..., jest někdy světlo?... Ach není! Vždyť tma je světlo a světlo je tma. A vše jest jen propast šílení... Ó - ty má duše. Bože říkají lidé pomoz mně!" Ale jak můžeš pomoci mi ty rozdrásaná?... ale - - což nemám - vůli?. Ale ta je bezvonnější, rozdrásanější než každý můj zvířecí pud... Nic, nic není do ní - - hadru kus!...

Oh proč? proč?... Ach, vím! Protože jsem žena, jsem žena!...

Tak blábolila tenkrát - a vadla a vadla - "Teď je pravá doba" řekl jsem si konečně a v návalu hrdinství ovinul jí jednou ruce kol šíje. Vzápětí na to jsem přišel o poslední dva zuby. Ale ona vadla dál a vadla. A tu - bylo jí 23 let a zářný srpen žhnul - udála se s ní předivná změna.

Náhle se teď stále smála, poskakovala, tančila, veselé písničky si pobrukovala, do zrcadla se často dívala a na sebe se usmívala - a hned třeba do pláče se dala - ale ten nebyl nijak tragický. Množství nádherných oděvů, nejjemnějšího prádla si objednala z Berlína: dříve na sebe nic nedbala, často chodila oblečena přímo jako hadrnáče, -

Byl jsem rozhodnut, že ze svého úkrytu oba zastřelím, cítil jsem sice, že k tomu nenejdu odvahu, ale má vášně nevěnovala tomuto pocitu sluchu.

Příštího jitra opustil jsem hrad pod záminkou lovu, a o hodinu dříve, než milenci přicháziveli ukryl jsem se tam opět v kamení s puškou, revolverem a tesákem. Ale byl jsem dnes již odhodlán že jim aspoň toho dne daruji život a budu je pozorovat.

Jak mně byl čas dlouhý v té mé kamenné svěrací kazajce! Strach se mně zmocňoval, chvěl mými údý jektal mými zuby. Bylo mně zima, třebaže slunce děsně pražilo. Už už chtěl jsem odhodit nevlídnou peřinu a odpekašit..., tu náhle vyskočil nad okraj temné Helgin satanský obličej.

Byla oblečena tak asi jako Kleopatra nebo Semiramis nebo nějaká podobná slotá... Zázrak, že se sem v této maškarádě, krajinou dosti obyčlenou dostala. Napila se z láhve, Vynšla z malé hromady kamenů polštáře, hodila je do kotlinky, ulehla na ně na znak, a mávajíc nohama nad sebou, zazpívala hlasem Walkýry, z oblaku dolařujícím, necudnou milence lákající píseň. Pak se vymrštila a smíchem a pláčem řvouc volala do větru nesrozumitelná zarákávání. A opět se svalila na podušky, svíjela se chlípně, líbala si nahá stehna a švihala si notně lýtka hůlčičkou, černou rákoskou, kterou stále jako dragoun nosila. Pak se opět rozhlédla - :

"Už je pod pahorkem!.. Je sice jeho přáním abych ho uvítala vždy úplně nahá, - ale dnes si ty báječné šaty aspoň pro první chvíli nechám, ať mi za to naseká jak bude chtít - - A za chvíli se objevil. Vrhla se naň asi tak, jako leopard na hyenu...

Co to bylo za člověka? Kluk, spíše mladší než-li ona. Opravdu ošklivý. Z deseti vojáků devět více se mi líbí než on, Dobře rostlý přvda, byl, ne

tenký jako ona a když jsem a viděl jeho nahé předloktí, zatřásl jsem se a řekl si: tomu bych nechtěl padnout do tlap. Ale obličej? Dlouhé, hanebně rozčuchané vlasy. Vypadal jako komponista nebo básník, nebo podobný ničema, ale spíše jako bandita nebo mezinárodní zloděj. A přes to zároveň jako dítě... Irapodivný, nic normální, hnusný obličej!... Takovému dala přednost přede mnou, podle úsudku všech mých přátel krásevcem!... A k tomu byl oděn jako syčák... zhmožděný, zablácený kabát, roztřepené nohavice, hnojný límec, kravata posunutá až do zátylí, na botách hlíny, že by tam brambory mohl sázet... Takového, takového vyvolila si choť prvního šlechtice Germánie, dáma, kterou i císařští princové jen plaše obeltovali. Ale musím říci, že jeho drzá tvář mně jaksi imponovala, že když jeho velitelské oči pohlédly na hromadu, kde jsem byl skryt, schoulil jsem se bezděky do klubička... Inu - počestný člověk se vždy bojí banditů.

Nikdy bych nebyl uvěřil, že s takovou zběsilostí dovede žena, a třeba to byla Helga, projevovat svou lásku!... Nemohu, nechci to líčit... Syčák si to chvíli nechal líbat, hraje si s jejím tělem jako kusem hedru a ušklíbaje se. Pak ji náhle mrštil na podušky. A ona, před níž se i největší aristokraté třásli, zůstala ležet jako do kouta hozená, dobře vychovaná fenka-nožičkama vzhůru. Jen ruce sepjala. Rošťák sebou praštil na zem, dva metry od ní. A te se mezi nimi rozpředl podivný, nejpodivnější rozhovor, bohužel, byl jsem tak zmašten, že jej dokážu reprodukovat jen částečně. -

Několik minut mlčeli, syčák si zapaloval gypsovku, z níž vyrážely černé kapky. "Mluv!" zabručel dusivým, jako z nitra chrámu vycházejícím hlasem a zároveň ji šlehl přes její obnažené lýtko tak, že za okamžik z něho padaly na polštář červené kapky.

"Můj jediný - Ty jediný!" zaskučela má běhna, ale ani se nepohnula, "myslila jsem právě na toto: jako možno, že je mně pořád, jakobych seděla na žhavém železe, když tě nevidím a neslyším

a nehmatám? Pomalu nevydržím už bez přítomnosti tvého těla ani minutu... Říkala jsem si dříve "kdyby mne to posedlo, to bláznění, kterému se říká láska, stačilo by mně věčně Jeho fantasma v mé duši: byla bych tak úplně s ním a jím, a on se mnou a mnou! Jen lidičky bez duše a bez fantazie potřebují dotyk hrubého těla, hmatem a zrakem, slyšet svými hrubými ušima ten hrubý materiální hlas... - neboť, miláčku, tvůj hlas je tak sprostý proti sférové hudbě archandělů, kterou je každý tvůj dech v mých snech, a - jak jsi vlastně ošklivý proti strašlivým, serafinským drakům metamystickým, kteří mne noc co noc příšerně sladce navštěvují, líbají - Tys to! - Avšak - přes to vše musím tě mít stále v uších a očích... Já. - -. Láska je hovědství, největší ze všech! Kdo se zamiluje, přestane být člověkem, vůle se rozplyne v jejím bahně. Žádný bláznivec nemá dost bláznivý pro zamilovaného. Kdo se zamiluje, měl by být ihned oběšen. Není koutku na světě, který by toho zavržence přijal. Smrt je proň spasení. Raději pojít, než se stát bezceností, kterou je lás -"

- "Žena"! zívá

"Ty mně ovšem nemiluješ, víš, že ne? Ty mne nemusíš mít stále u sebe, víš? Tobě stačí že o mně sníš a přitom masturbuješ víš? Jen k tomu jsem ti dobrá, abys mne mrskal, víš? Nu, řekni to, řekni, ať se mohu konečně zastřelit!"

"Elbá vždy a všude!" zasyčel zelený kluk.

"Tenhle tvůj způsob lásky je vlastní všemu ženskému zboží bez výjimky a devadesáti osmi procentům mužů nebo-li ~~z~~parchantělých žen. Podle toho pozná se muž, že to nezná. Bestiálně silně mne to k tobě táhne - jsi zatraceně svůdná, kluzká bestie, nebyl bych řekl, že by mne mohlo na této všivě zemi tak přitahovat..., vyjm ji samu.

Hnusný lepe!... Ale, řekl jsem si neovolatelně: zvětší-li se ~~nikdy~~ tento hanebný tlak na mne ještě o poznání - neuzříme se již nikdy! Láska je pes, posloucháli, dobrý je, ne-li, zachce-li

uloveného člověka, nevěda, je-li ještě živ nebo mrtev. A moje roztomilá panička nechala sebou válet jako váleček na nudle a pološeptala dál, ovazující si podle možnosti rány zbytkem svého šatu.

"To jsem! Sviňka, čubka, žízala - - ženská! Hnojiště z něhož rostou hnusné děti. Fuj na nás! Jsme nuly, teprve když se před nás postaví muž, stane se tak trochu z nuly něco, úponkovité rostliny, bez vás nemáme naprosto smysl. Jsme 1/10, muž 9/10. Bylo by jen logické, kdyby každý muž, každou ženu bezevšeho rozšlápl. I nejnižší, nejslabší muž je vyšší než nejvyšší žena, - neškleb se, jsi ještě kluk! Ale jsi Muž, nejvyšší Muž, jediný pravý Muž. Ty jediný máš charakter, sebevědomí, vůli, která vskutku vládne, ty děláš vždy jen to, co chceš, nikdy nejsi dělán. Ty jediný stojíš pevně, co celé lidstvo ožrale se potácí. Ty jsi můj Napoleon - víš, jak jsi podoben jeho portrétu od Guérina? Ale máš něco spirituálnějšího ve tváři, přesto však nic z Hamleta... Ale já, já jsem nejslaboštější, nejroztrhanější ženská na světě! Nemáš ponětí!" Rozplakala se. "Za zázrak ženské síly, plamen statečnosti platím všude, - a co ~~mi~~ jsem - Coura, coura, jen z cár, zmítaný tajemnými, černými vichřicemi... Nejsem ani člověk jen pitvorný nějaký instrument ne, jeť jsem si namlouvala, suverainní Hra - - hříčka jen! Má skálo z granitu, tys mne aspoň dřív považoval za silnou. Ale jak může být silný ten, kdo jako já, dítě, zblblnul na dobu mnoha let - a když jsem z toho procitla, jen proto abych se zbláznila -"

"Teď mně konečně pověz svůj životopis! Nejstručněji!"

"Povím. Nejstručněji. Tys první a poslední jenž to zví! - druhu. ~~Můj-otec~~ Mé dětství bylo velmi neobyčejné, má výchova jediná svého druhu. Můj otec - tenkrát nebyl ještě tak strašný divous jako později, ačkoliv velký misantrop od narození, měl jediný sen: zplodit potomka, jenž by byl co nejvíce energický, samostatný, hrdinný, plamenný,

divoký, imorální. Nezklamal se ve mně, byla jsem dobrým těstem pro jeho - ovšem trochu nešikovné ruce. S úcty plnou odvahou mne vychovával, jak nebylo vychováváno snad žádné dítě: ne aby se ze mne stala hodná slepice, ovce, ale strašná orlice, lvice. Ty nejsi ovšem z těch pitomců, kteří by zde řekli: proto se tak vydařila, že byla takovým způsobem vychovávána, co jsem, byla bych za všech okolností, ale snad jsem pod příznivým sluncem vyrostla o hodně výš, než by se stalo pod mraky obvyklé prasečí výchovy. Miloval mne, jen mne na světě, opovrhoval všemi lidmi - vyjma chudáček sebou, a jen se ve mně viděl. Stejně laskavě, dětsky dojemně laskavě choval se vždy ke mně, jak odřsně neb neurvale ke všem jiným... Trestal-li mne, jen proto, že jsem byla, podle jeho soudu příliš krotká, málo kurážná, ohleduplná. Měla jsem ho ráda, nestydím se za to... Ale dnes jej, přestože jsem ho zabila, stále ještě nenávidím k smrti - oh! Oh... Opovrhovala jsem všemi lidmi jako hmyzem, jen v něm jsem viděla člověka - sebe. Ale i v matce. Somnabulní, přízračná, stále hloubající, ale ne slabá bytost a krásná jako zavržený anděl, - než - kdyby žila, zabila bych ji stejně jako jej... Způsob, jak mne vychovával, jistě ji dosti nechutnal, plakala nad mými darebáčinami, ale říkala: Je v nich jeden z projevů boží všeobsáhlosti a kdo by proti nim bojoval, proti Bohu by bojoval... Potrestala-li mně někdy, bylo to proto, že jsem dosti pilně nečtla, dosti fádni, mystické knihy, jichž si ona, chudáček nade vše vážila. Zazlívala jsem jí to stejně málo jako otci, když mne potrestal za hlubokou poklonu před jeho šéfem plukovníkem. Nastal onen den, právě deset mi bylo, Několik dnů dříve, vsadivši se s kamarádkami, přešla jsem v poledne napříč náměstím úplně nahá. Otec se to téhož dne dozvěděl, chebhtal se radostně, líbel mne a musela jsem kouřit z jeho dýmky. Byl z toho veliký skandál. Otec dostal na velitelství strašnou důtku - a jelikož nemlčel -

pensi. Ale to jsem se dozvěděla teprve o osm let později.

Misere mens humana! Vrátil se od plukovníka, zčista jasně mne přivázel na lavici a krutě zmrskal. To by samo o sobě nebylo bývalo nic - ale strašné bylo to, že mluvil náhle teď ke mně jako všichni ti ostatní mravní lidé, které mně vždy vyličoval jako hmyz, jenž je tady jen k tomu, aby byl rozšlápnut...! to že můj ideál se jedním rázem změnil v nejprašivějšího plaze... Chápeš?

A přece to co jsem vyvedla, nebylo o nic horší, než četné mé dřívější kousky, které vítával s radostí, ač z nich mívával ukrutné nepříjemnosti. A teď najednou - padl! Zpronevěřil se sobě, slabý člověk... Rozčilen byl nanejvýš, snad i sadismus v tom vězel, tento byla bych mu víc než odpustila, ale za žádných okolností nesmí rozčilení ovlivňovat činy Muže. Ba, Muž nesmí být nikdy rozčilen, tebe, hochu, nikdy jsem neviděla rozčileného. Kdyby Napoheon upadl jen na jednu minutu do rozčilení, ve skutečné, nebyl by se dočkal ani Toulunu. Viděla jsem v otci víc než Napoleona, a teď silou kontrastu, vidím největší hovado na světě...

Když mne odvázel, vrhla jsem se zoufale k matce, která němě přihlížela k této exekuci. Hledala jsem u ní instinktivně asyl, kde bych zrovna našla víru ve vůbec něco... "Maminko, mluv, řekni mu přece něco! Vždyť on se zbláznil, on se zbláznil!"

Ráda bych ještě dnes věděla, jak by se byla zachovala, kdyby nebyl rozvzteklý otec zařval: "Ukaž jí teď pořádně, že mezi rodiči je jednotný názor, ukaž jí jak se má zatočit s takovým zkaženým, zvrhlým zmetkem!"

A ona - namrskla mi pak skoro neméně než on, a co horší doprovázela to slovy: "Nestydo, nevěstko," atd... Zapoměla ženská kreatura, na ty své "projevy boží!"... Proto také za rok umřela - - Je možno líčit jak mi bylo. - Hodinu poté válela jsem se po podlaze řvala zoufalstvím a rozbíje-

vše kolem sebe. Ale ti dva ničemové měli z toho patrně jakýsi mystický respekt a zalezli kamsi. Vše se pro mne stalo nejčernější nocí - víš co je to absolutní zklamání?... Sama na sebe se desetiletá dívka postavit nemohla - ale rozkázal jsi mně, abych byla nejstručnější! V bezmezné noci připlýnulo ke mně něco bělostného. Nemělo to tvar a mělo to tvar. Chumáč mlhy? Zvíře? Člověk? Růže? Hvězda?...

Nevím. Bylo to stejně sladké jako strašné... A dalo mně to polibek na čelo. Spi, spi dítě mé! Usni na dlouho! Nikdo nepotřebuje spánku více než-li ty, abys posílena byla pro svou pouť věčnosti, svou pouť ze mnou! Spi, spi mé dítě, spi!" - A jak mne to políbilo, pocítila jsem ohromnou úlevu - a slyšela, jakoby v mém mozku něco prasklo tak hlaďounce, křehce, bezbolestně prasklo, jako když přelomíš pod vodou tenkou ledovou mázdru. A pak už nevím nic.

Páni učenci vysvětlovali by celou věc tím, že nás ledkem rozčilení praskla mi nějaká cévka v lebce a že vylitím krve do mozku jsem zblblá. Ale já vím, že to způsobil polibek toho Bílého - Něčeho. Mozek, nervy, tělo nejsou nic jiného, než matná hrubá viditelnost toho, co se v duši děje. Praskla-li žilka, nic nezavinila, byla zaviněna, duše se sesula. - A nějak to musí být vidět i ubohýma očima a mikroskopy. Vesmír je pouhý nebytostný stín Duše. -

Osm let žila jsem v jakémisi nepopsatelném plosu tak trochu jako když usínáš, nebo sepomalinku probouzíš. Somnabulovala jsem. Nepamatuji si skoro na nic. Žádná vzpomínka mi nezbyla na smrt matky ani na to, že mne otec bil den co den, aby mne vyburcoval. Ani - ale poručil jsi stručnost. Kdy začalo mé probuzení?... Poprvé to byla pouze předzvěst; tenkrát když ~~jak~~ Huspan Hnus při tanci mne k sobě přitiskl a řekl cosi - nevím už co nejhnusnějšího... Něco cizího náhlě ve mně vystříklo. Tušení budoucnosti to bylo... Ale jako když ojedinelý blesk zařve černou nocí, zmizelo to zas a dále byla noc.

Trvale to započalo - ó mým těhotenstvím...
 V ubohé spící duši začal se rodit, - tam dole,
 tam kdesi dole...takový přepodivný hnus...
 O svém embryu jsem nevěděla, jen o svém hnusu.
 A ten rostl a rostl. A pod jeho pekelným dechem
 rozmrzávala má duše ztuhlá. Pomalu, pomalu. Hnus
 ze mne a z něčeho cizího, byla jsem to já, bylo
 to něco jiného? Ale to nejhnusnější: že jsem to
 nevěděla...Nějaký děsný, nejohyzdnější drak ze
 spodu..., - někoho jiného by sežral, ale na mě
 nebylo ještě nic k sežrání...Tehdy mne porodil!
 - jsem dítě hnusu - a víc nic! Ale ani ty tomu
 nemůžeš rozumět! Jen propasti snu jen o něčem
 podobném zašeptají někdy něco - explodující,
 a hned zase zhasnuty, zapomenuty...
 Konečně vyšel hnus ze mě ven, přesto zůstal ve
 mně stále - hlava tasemnice. Duše má pocítila
 velkou úlevu, větší než tělo, ale proto jen, že můj
 hnus stal se nyní aktivní: už mne ležící zcela
 trpně pod jeho nesmírným břichem - neovládal,
 zmítal mnou sice ještě víc než dříve, ale procit-
 lá vůle se sním rvla - rovnocenná soupeřka, dodne-
 to trvá. A hnus se přetvořil ve vzteklost nená-
 vist. Nenávist hnusu a hnus nenávisti, - neboť
 nic hnusnějšího nad nenávist: toť tajemství
 celé mé bytosti. To diktovalo veškeré mé pozděj-
 ší jednání: vražedné, hnusoplné nepřátelství -
 - ke všemu co je mimo mne -"
 "Huso, copak může být něco mimo tebe?"
 "Máš pravdu, vždycky...Nic není mimo já - a je-
 nom infernálním podvodem tohoto. Já je všechno, co
 ve mně otrocky skuhrá: něco existuje mimo tebe.
 Ó, jak se těším, že budu o této nejdůležitější
 otázce mluvit důkladně s tebou - tam v Kordil-
 lerách - ty můj fentomečku, paradoxně moudřejší
 než já! No nemrač se, bude stručná tvá čubinka -
 - zlatá, viď, viď? Už, už!

Řekla jsem: co je "mimo mne", ale dělej co dělej, přeci cítím, že je v tobě něco, co nejsi jaksi ty, jsme jenom červi, nemáme sílu, berkeleyovsky každý ten hloupý zrakový, sluchový pocit považovat za lhostejný sen, za svou Hříčku, za plasma své vůle - podléháme jim! Nemrač se - jsi kluk žena je vždy vyspělejší, já vím více než ty," a začala jej polo žertem, polo vážně bušit pěstmi do hlavy. On při tom nevynadal ani fajfku z huby a jen se šklebil, konečně ji odhodil aspoň pět metrů stranou, že letěla vzduchem jako míč. Přilezla k němu po kolenou a zase pokračovala:

"Těžko být stručným, když vypravujeme o podstatě svého života. Než zabíla jsem ten malý hnus v sebeobraně: byl by jinak zabil mne. Zabíla jsem otce - musil, blázen, pojít! Byla bych mu dala milost, kdyby byl přede mne předstoupil ne s řemeny, ale se vzpomínkami na zkaženou vojenskou kariéru... Zbýval pan Hnus, zachránilo ho dosud jen to, že jsem se štitila rozmáznout nejohybnější housenku... A ti další, které jsem zabíla nebo mučila, byly též jen oběťmi mé hovadské nenávisti, nikdy sadismu; Ten předpokládá lásku. Ani muže ani nejkrásnější ženu neobjala jsem nikdy svými polypními chapadly tak teple, abych mohla mít rozkoš z jejich svíjení se. Bezeslunečné hnusno bylo to vše... Proto jsem také bláznila, vším způsobem, abych utekla od svého hnusu, od svého hnusného já. Víš? do koho jso se zamiloval? Do nejsmrduťejšího močálu. Jsem jen vtělená mizernost."

"Jsi pokus o geniální ženu", zahučel v zamyšlení "Snaď první... Tak to asi bude dopadat seženami po stotisíci letech. -"

"Ano miláčku tomu jsi mne naučil... Nenávisti s hnusem nutno se člověku probrodit do výšin Žehnáni, Úsměvu, Smíchu, Všeobětí, Sebeobětí. Z bahenních ještěřů povstali orlové a kondori... Ale když dojde k tomu se mnou?... Miláčku, když jsem začala bláznit, nebylo ve mně pochyby, že jsem něčím svrchovaným, že mám nejvyšší nebeskou

vůli, která dělá se vším quodlibet a kdekdo mne v tom, na kolenou přede mnou utvrzoval. Ale dokud jsem v to věřila, byla jsem přece jen něco skvělého... A s klesáním té víry, začalo to v Kamerunu, zmizela všechna má cnost, pochopila jsem konečně, že má "vůle" byla nádherná jen pak, byla-li slepou služebnicí mých slepých pudů, ale není směšnější křádky než: vůle, která slouží -: Vůle a absolutní Vládkyně nebo-li Bůh je totéž. Pochopila jsem, že, poněvadž mnou zmítaly vášně více, než kýmoli jiným, - byla ta má skvělá vůle ve skutečnosti otročtější, t.j. nicotnější než u každé Nány ve chlévě. Viděla jsem se nej^mnižší, proto nejslabší stvůrou na světě. A tenkrát jsem si řekla též to, co tobě před chvílkou: "Musíš se probrodit močálem nejⁿnižším, abys dospěla k Záři Nejvyšší - jednou po milonech let, tento tvůj život je to nejnižší - - a strašně musí skončit!"

"Přepínáš holka, ve všem jako blázen. Ale proto vskutku jsi v bezpečí, že praskneš! A skoro bych se bál, aby prasklá tetiva, roztržená ručnice neroztrhla i mne -"

"Ale kdepek! Já maličká - Tebe!" A schoulila se v něj tak, jakoby se nešťastné dítě chtělo skrýt před krutými, smrdutými vichry tohoto světa do lána metky... Ale co znamená podobný pohled do vččnosti u zvířátka, zmítaného úplně vteřinou jako jsem já! Co je u tebe vším, u mne nebylo a snad ještě není ničím! -

V hnusu nad sebou opouštěla mne má černá síla nenávisti, má jediná síla! Vracel se starý, bahnitý, pasivní hnus - a skoro se zdálo, že upadnu do blbého plosnu... A tu jsi přišel ty! Rázem se změnilo vše! Nic jsi mi nedal, - jen urážky a rány! Nic jsi ode mne nevzal, ačkoli jsem ti, - žebračka, nemajíc nic lepšího, kladla sto milionů na dlaně! Ale - miluju tě!" a rozbředla se, nevěstka. "Věřím teď v Boha, nebo co to je, jen proto, že mně popřál mezi miliony lidí poznat - - právě Tebe, Muže všech Mužů! - Dechem svým rázem, jako na rovníku, v den změnila se má noc,

residenci - dvou nejvyšších lidí - Bohů dvou!
 Přátelskými sladkými kondory oblétávání a
 krmení jako Zerethustra svým orlem a hadem!
 Propasti pod sebou, propasti nebes nad sebou,
 propasti v nás - a všechna nadeluneční Vůli
 naší překlenuty a rozechřměny v Hymnus
 Vítězství Věčného!... Budu jen láskou, láskou,
 Láskou - k Tobě, ke všemu, k Sobě, i k nenávisti
 své! Ale můj slavný, Božský, nedosáhnou-li já
 sama toho nebe - dosáhnou ho naše děti! Oh!
 Jaké děti budeme mi dva rodit, jaké světo a
 myšlenkovládce! Neboť - ani já nejsem leďacos!
 Nedávala jsem si jako špaček, ale znáš ženskou
 logiku, považují přese všechno za nejlepší ženskou
 potvoru na světě a řeknu ti: nejsem horší
 než-li ty: jsi-li ty silnější než-li já, jsem
 já bohatší, dej mě za to třeba pár pohlavků!
 Budu Tobě rodit do úpadu, ač celá ta věc byla
 my dosud děsně odporná - protože místo mužů
 poznala jsem dosud jenom blbé baby. Ale to první
 dítě, které přijde - musíš mi v tom vyhovět
 jinak bych nikdy nebyla šťastná - usmrtím, zcela
 bezbolestně, narkotikem. Mělo by něco dřívějšího
 z toho bezejmeného hnusu, zcela jistě by mělo.
 Ale vím že vezme s sebou ze mne všechno to moje
 smrduté - že teprve potom budu zcela očištěna,
 že teprve pak budu rodit děti - vskutku Tvé!...
 Svoluješ?"

"Samozejmě ty má sviničko pitomá."

A já jsem zatínal zuby do rtů. "Tedy ty se mně
 chceš stát nevěrnou? Cizoložné děti chceš
 mít?" Ne, nemohl jsem tomu uvěřit! Dosud byla
 vzornou chotí. Takové lyrické výlevy, kterými
 toho vygabunda nudila, neznamenaají víc, než krkání
 a řihání. A mrkal-li ji, dobře jí tak, ať ji
 darebnici pěstuje zadek ze mně, když já nemohu!
 Ať ji vychovává. A že ji, teď úplně nahou viděl -
 božítku! každá travička na které ležela, se jí
 dotýkala, vždyť se na ni dívalo i to sluníčko,
 které kameny nade mnou tak rozpalovalo, že jsem
 byl napolo upečen a že ji sem tam ohmatával,
 a dělali to také ty čtyři řvavé bestie v mém
 parku. Lapálie to všechna! Čvanhala mu jenom, to

kdyby mělo dojít ke skutku, zůstala by mi věrnou!

A teď odložil trhan fajfku, ovinul ruku kolem mého paní, chtěla a popláceje ji všude, mluvil něžněji než-li dříve:

"Jsi má milá, malá, pitomá sviňka, ale přitom megatherion. To nejsprostší a to nejnějnějším vaří v tobě, ty dábeláky kotle, Démoničko má! Oboje v největších dósích. Voda a oheň, kotelná naplněná k prasknutí sporou vodou, sluneční oheň který by stačil k vytopení padesátkrát většího. Skoro jistě praskne, třeba jsem teď řidič stroje já.

A - tvá nízkost je silnější než výška tvá. Jsi otrok pudů, třeba vznešených, ale i nejvznešenější pud je nízkostí. Kdyby vůle nad nimi zvítězila - zachráněna jsi - pro tento život! Jinak zemřeš, velmi brzo a velmi děsně. Čiší z tebe mrtvolný zápach. Zlobí mne to, ale mrtvolný zápach staň se vůní růží!...

I tvá nízkost je vznešená! Jsi vznešená! Osud udělal z tebe nejpršernější svou hříčku, nebylo takové! Proto tě miluji!... Ale osud umínil si patrně hříčku rozbít, až její dosti pobaví, - a aby její dále ještě více bavila... Žiješ jen pro svou zajímavost.

Jsi ztracená, více než která-koliv bytost lidská, právě proto přede všemi vyvolená. Jen ztracení jsou vyvolení.

Ale zbývá přece jen naděje - malá... A já nechci abys mne zde opustila... raději ať zhasne slunce - fuj...! Mohl bych se zdát sentimentálním... Mimo tebe je vše lidské bláto - fuj...

A zvítězíš-li přece - nejčarovější vítězství mé bude to! Nedobudu-li ho - snad padnu s tebou... Neboť miluji tě - slyš!!

Největší sebepřemožení je tobě nutné: jinak přemůže Tebe nakonec mocná Tvá noc - a zemřeš.

Neboť jen to, co jde, svým způsobem k světlu, zůstává naživu, vše ostatní zmírání v pravý čas. Tvůj pravý čas: pět příštích dnů!... devatenáctého odjedeme do Kordiller -"

"Očekávaného?" vzkřikla jako Maedana.

"Tak poroučíš? Den nejkrásnější mého života -
- tak blízký už?..."

"4. odpoledne zde budeš a půjdeme - -"

Slastí řvouc, objala její nohama. Pokračoval:

"Tvůj pravý čin pro pět příštích dnů: K Sternhochovi budeš se chovat nejvlídněji! Ničím ho neurazíš - a na rozloučenou dáš mu políbení trvající půl minuty!"

"Proba - to chceš ode mne? Rozkaž, abych si teď hned rozřízla celou tvář tímto nožem, abych zohavena byla nadosmrti - a učiním to ihned poslušně ...Ale tohle?"

"Vím, že je to těžké, nejtěžší. Ale nutno napadnout frontálně centrum nepřítele! Žádné tirailleurské šarvátky!"

"Ale - ale - celý můj minulý život tím zničím -"

"Musí být zničen!"

"Umřela bych rázem kdybych to učinila."

"Umřeš děsněji a zdlouhavěji neučiníš-li to!"

"- Vládce můj --- tedy - ano - oh! ne, ne! -

- Vládce! -- a - a -- -- ano!... Udělám to!"

Oddechla si zhluboka... "Ale jak šji ukrutný!"

"Milosrdný, Ukrutný je zpravidla osud, neboť nízkost kre¹atur nic jiného nezsluhuje. Hotovo! Ať se to stane!"

"Staň se vůle tvá!" zašeptala. Ale dovol ještě slovo: Ty nevíš, nevíš jaký je dosah toho, na to jsi blbec. Udělám-li to, vytrhnu se z kořene -"

"Kořeny vesmíru musí být vytrženy!"

"Dobře. Tedy vytrhnu a pojdu."

"Zvítězíš-li nebo padneš. Znáš tě... Tvé zacházení s ním je to nejhnusnější, co znám, proto tě ovládá hnus ze sebe. Nejnížší ze všeho je nenávisť a hnus: co nenávidím a hnusím si, toho jsem nejohroženějším otrokem. Nenávidící canaille měla by být mou milenkou?... Nestane-li se to, devatenáctého se vidíme naposled!"

"Buď vůle tvá." - -

mlčeli teď. A já omdlával nepřírozenou polohou, tlakem kamená, nucenou úplnou nehybností, vedrem, žízní, vztekem, nenávistí, strachem a všemi možnými pekelnými pocity. Ó, že jsem se toho odvážil. - Měl jsem se vztyčit a strašně je

ztrestat?...Čekat až odejdou?Ale bylo
teprve pět hodin a oni tu vždy zůstávali do
soumraku.Strašlivá situace...

Tu přerušil mlčení:

"Stále mám dojem jakoby nás někdo pozoroval.
Hej kočko! Z té vaší věže mohli bychom být
dalekohledem velmi dobře viděni."

"Ty myslíš panem Hnušem? Co by na tom záleželo?"

A teď vbodl strašné své oči do mých.Zatřásl
jsem se.Ale nemožno,zhola nemožno,aby je mohl
centimetrovou skulinkou v šeru rozeznat.

"Támhle mezi těmi kameny mohl by být dobře
někdo schován," řekl nedbale ,zapaluje si opět
fajfku.

"Snad pan Hnus? Ten aby se toho odvážil? Haha!
Nemáš ani potuchy jaké to je baba! Zajíc je
lvem proti němu,prašivému psu -"

Dostala facku dosti vydatnou:

"Tak začínáš plnit svůj slib? Vůči takovému
ubožáku je pro každého,kdo není prašivým psem
příkazem velkomyslnost.Nevíš,že prvním pravid-
lem obstojnějšího člověka je parcero subjectis
debellare superbos?

A pamatuj si,i nejpsovitější pes se vztekne."

"Ale on je horší než každý pes.- promiň." zas-
mála se chránit si tvář.

"Budu mu nyní říkat jen "panthere","můj nej-
dražší panthere".Ale teď se i mně zdálo,že se
to kamení pohnulo -."

Vstávala.Zatmělo se mi v očích,v uších zahučelo
jako řev rozbouřeného moře.

"Lež!" řekl a ztáhl ji zpět.A ona pokorně
ulehla.Zašklebil se divně.Věděl,jistě věděl,sy-
čak,že tam ležím,hádankou je pro mně proč si
mne dále nevšímal.Ale jistě měl strach před
strašlivou pomstou oklamaného manžala.

"Lež a dívej se raději:několik lidí vystupuje
sem k nám a ty jsi nahý."

"Zastřel je beze všeho až přijdou blíže!" a
podávala mu revolver."K čemu rámusem?"

Postoupil na okraj temene a učinil rukama
několik velitelských,zvláštních pohybů,

II

21. srpna 1912

Dne 19.srpna Helga vskutku zmizela- Nevím kam

25. srpna

Předevčírem stalo se něco hrozného.Navštívil mne v hradě ten její - - - Ale nemohu se s tím svěřit papíru....Snad později

16. října

Ó jaké děsné dva měsíce mám za sebou! Zázrak, že jsem nezešílel,ale jednou nohou jsem v šílenství už stále.Nepopsatelná hrůza - soucit - - lí - ale nesmím psát,papír je zrádný ničema, až tato slova - -

Bohudíky nastala úleva:den,ode dne se můj stav lepší,počínám zapomínat - ó Pane stůj při mně i dál!!

24. října

Léčení pokračuje,pošlední dva dny byl jsem zdrav a vesel skoro jako před rokem.Je vyhráno.

27. října

Stalo se něco nemyslitelného,hrůzného,nemožného.Ještě teď se mně ježí vlasy.Uzřel jsem - Ji! Bylo to včera na dvorním plese,Unaven tancem, hudbou,hemžením lidí ubítal jsem se,abych se rozptýlil o půl noci ze sálu řadou pokojů,dál a dál se od něho táhnoucích.Třinácte jej jich. Znáte ten divný pocit,který se člověka zmocňuje, vzdaluje-li se takto od oslnivě zářícího,tisíci hlasy šumícího,hudbou bouřícího sálu,stále více a více? Příšerně slábnou zvuky,méně a méně lidí zříte kolem sebe v komnatách,ustavičně

menších a menších, záhadná pustota roste a roste, konečně už je hudba již sotva slyšitelná, a zdá se vám, že jste zapadli do strašidelného světa, do komnat čarodějových, hemžících se neviditelnými duchy...

Desátý pokoj byl už zcela prázdný. Dveře do jedenáctého byly zavřeny. Stiskl jsem kliku, otevřely se - zazněli dva zděšené výkřiky - a co jsem spatřil! Na pohovce seděl admirál von M., máje dámský klobouk na plešaté lebce a choval na klíně jeho exelenci pana ministra války, pohrávajícího si s dámským kapesníkem. Vymrštili se, byli jako papír a nohy se jim klepaly tak, že klesali na kolena.

"Ach, ach, ach" zaskučel konečně admirál, "jaké štěstí, že jste to jenom vy jasnosti! A přísahal bych, že jsem zamkl na klíč!" "Boží milost byla s námi" zajektl zuby ministr a bleskurychle zamkl dveře na klíč. "Pojďte las kavě do kroužku mon prince!" zval mne admirál: "tres faciunt collegium." Já v zamyšlení jim nevěnuje pozornosti, učinil jsem pyšné, odmítavé gesto a šel dále. "Náš kníže dumá a bádá", slyšel jsem za sebou uctivý pološepot, "je velký myslitel, druhý Kant..."

Vstoupil jsem do pokoje dvanáctého, prázdného. Stanuv u okna, zahledím se do příšerně hvězdné noci: duchovně z věže odbíjela půlnoc... Trhnul jsem sebou prudce, jako ze spaní vyrušen a zamířil do třináctého, posledního pokoje. Hrobové ticho, něco hrozného valilo se na mě: ale jsem jakoby narkotizován, umínil jsem si, z pedantického vrcholu, že musím dojít až nakonec nejzašší komnaty, která byla slepá - která mne vždy, kdykoliv jsem jí dříve navštívil, plnila mystickým strachem. Otevřu dveře do ní - - - předemnou stojí Helga. Nikdo jiný mimo ní. Nebudu líčit její pohled na mne, neboť nemohu... Klesl jsem a zůstal sedět na prahu: dlouho-li, krátko-li, nevím; z vědomí mého zůstala jen černá kola, zaplavivší příšerně celý pokoj a ji... - Konečně jsem pocítil tlak na rameno - rozeznal ministra

mne slastí, pýchou a hrdinstvím. Tu pohlédnu -
 - a vidím Helgu asi dvěšest kroků před sebou,
 proti mně se ubírající. Šla právě odtud kam já
 jsem utíkal - nemožno, aby mně byla tak velikou
 oklikou tak rychle nadběhla. Dám se na útěk
 stranou - než tu, chvála bohu, jdou proti mně
 dvě babičky s klestím na zádech. "Jsem mezi lidmi
 zachráněn!" vzkřiknu přeštesten, obejmu stařený
 a líbám je. Tak se podívám nazpět - Helgu jsem
 už neviděl. Babičky mne musily doprovodit až do
 zámku a každá za to dostala tisíc marek.
 Cítím, že mne to bude pronásledovat stále. Jen to
 ovšem jen má mizerná, planá halucinace, ale k
 čertu co je mně to platno, když mě působí stej-
 nou hrůzu, když bych z ní mohl stejně zešílet
 jako ze skutečného strašidla? Když ji musím ve
 chvíli, kdy ji mám, považovat docela za jejího
 ducha? Halucinace, zdá se mně, jest jen jediné
 nejpoctivější slovo pro to, čemu říkali všichni
 naši moudří předkové "strašidlo": pěšky jako za
 vozem. Bože, bože můj.

4. prosince

Ale je tak jistota, že to byla včera halucinace,
 t.j. strašidlo? Nemohla to být - Helga živá,
 skutečná? Aspoň ta v lese zcela dobře. Že by mně
 byla tak rychle nadběhla, nedovedu si ovšem vys-
 větliti; ale cože jsem rozeznal obličej té, která
 proti mě v polích kráčela? A oděv podobný může
 mít každá dáma...

Avšak jak by se tu mohla ocitnout, když už je
 půlčtvrta měsíce v - - - Kordillerách... A jistě
 si tam zlomila vaz, prosím vás, takové hory...
 Ale není zcela vyloučeno, že - - si ho nezlámala -
 - mohla odtamtud upláchnout, vrátit se. Vždyť
 je tam teď v prosinci kapitální zima...
 Všechno je možné. Ta včerejší mohla být skuteč-
 ností, ta ve třináctém pokoji halucinací - to si
 neodporuje. Nevím vřastně určitého nic. Strašlivá
 nejistota k zešílení... Mohl bych ji zničit - -
 - a vím jak - vím, nikomu to nepovím - ale bylo
 by to příliš hrozné - ne, ne!...

6. prosince

hodiny od mého zámku vzdáleném. V živé ulici; právě v poledne. Šla s dámou a dvěma pány: jeden mne před časem léčil z lues: a i tu druhou dámu znám, z baru. Mluvila s nimi sorně svým tak známým démonickým hlasem. A oni ji čile odpovídali jako každému smrtelníkovi. Na mne se ani nepodívala..., ať jsem byl nucen na chvíli usednout na pytle s uhlím vedle narovnané. Žije, žije, toť jisto!... Jak by ~~spí~~ ti lidé mohli mluvit a dokonce se s ní smát? žije - utekla - - z Kordiller. Jasně poledne na hlavní promenádě - s hejsky - měla lorgnon?... Ale jak jen mohla - - vrátit se z Kordiller?... Ale je to tak jisté že byla skutečná? Její průvočci mohli být stejně jako ona halucinací. A nebyli-li, mohli vidět halucinačně ji, stejně dobře jako já. A vždyť tisíc ďáblů, mohla být celá ta hlučná ulička i to jasné nízké slunce jen prašivou halucinací. Bez toho je jen jí celý vesmír a já nejvíc. Zase mne z dálky začíná ofoukávat - sílenství. Mám k němu talent, řekl kdysi jeden věhlasný doktor. Vícekrát dříve měl jsem ty, ty s odpuštěním halucinace. Ale jinak nevinné, jednou např. přihlížel jsem půl hodiny tomu jak můj pes Napoleon si v pokoji zavřeném hraje s čubkou: pojednou sebou trhnu, promnu si oči - a Napoleon leží a spí a po čubce ani vidu: utéci nemohla, dveře byly zvnitřku zavřeny. Zde však nejde bohužel o čubičku, ale o vtěleného ďábla - Démona. Už se jednou stalo: kníže Sternenhoch oženil se se Satanem...

Musím se přesvědčit! Musím! Zítra jedu do hradu kde je ona věž s dalekohledem. - Hu - u - uuu!

10. prosince

Psáno v děsném hradě Rahtentemlu. Bylo skutečným hrdinstvím, že jsem překročil starodávný padací most! Ale věž - na tu jsem netroufal ani z dálky pohlédnout... Zítra však! Zítra musím stůj co stůj mít jistotu.

11. prosince

Neodhodlal jsem se. Ale dobře: byl pátek a slunce nesvítilo. Zítra neodvolatelně!
Aspoň malé dítě kdybych mohl vzít sebou - -

12. prosince

Zas nic a pochopil jsem, že to nedokážu. Došel jsem k rozhodnutí, že zítra hrad opustím. Však se věc sama sebou vyvine nějak k dobru.

- Téhož dne pozdě večer -

Odpoledne jsem se šel umýt do malé hradní koupelny. Jsem si jist, že mimo mne, vanu a lampu tam nebylo nic. Mnu si oči do nichž mi natekla voda - a náhle přede mnou něco se mihá - popatřím ostře - Daemona stojí tam zcela určitá, bílá, strašlivá. Omdlel jsem. Přišel jsem k sobě, neviděl jsem ji už, ale shledal jsem, že dveře jsou zavřeny na závoru - -

Teď je jisto že je přízrakem. Nemusím tam chodit. To se mně ulevilo. Ale proboha, jak mohl ten přízrak z koupelny štěbetat na promenádě s girletem?

Ne, ne, teď je nejnnutnější než kdy dříve jít se přesvědčit. Mám prostou volbu: věž - nebo smrt v šílenství.

Strachu z toho druhého, modlím se k tobě: Vlij do mne rekovost, abych překonal strach z prvního.

13. prosince

Ó požehnání statečnosti! Teď co to píš, jsem klidný, ač vítr burácí tak hrozivě, že se třesu jako list. Ale proč se bát? V obou pokojích sousedících s mým umístil jsem ozbrojené sluhy: ti by ji pověděli! Nuže bylo to strašné, ale našel jsem největší poklad, jistotu, Avšak sotva bych byl našel odvahy, kdybych neměl nápad výborný: vzít si sebou dva ohromné bernardýny.

Ve dvě hodiny odpoledne, překonav pokušení,

odložit věc na zítřek, vešel jsem s nimi do hradní věže. Každý kout důkladně prohlížeje, vystoupil jsem až na vrchol a pak opět sestoupil. Poprvé i podruhé, když jsem se ubíral mimo jisté místo, div jsem nepadl ač jsem plál sta-
tečností.

Schodiště věže je rozděleno dvěma železnými dveřmi ve tři oddělení. Dveře dolejší jsou ve výši druhého poschodí hradu, k němuž věž přiléhá. Hořejší vysoko stejně jako hřeben hradní střechy. Sestupuje, zamkl jsem nejdříve dveře hořejší, a pak i dolejší, takže prostřední oddělení bylo zcela bezpečné před náhodnými vetřelci. Přesto, z moudré opatrnosti, prohlédl jsem si před zavřením dolejších dveří ještě jednou co nejdůkladněji, hledě na každou pavučinu, není-li tam přece jenom skryt nějaký ošemetný špion. Vrátil jsem se do hradu, dveře do věže zamknuv, a pomalu vystoupil do druhého poschodí. Můj strach rostl. V jednom z pokojů jsem poklekl a dlouho se modlil. Poté hoře srdnatostí, došel jsem až do pokoje s věží sousedícího, příšerně temně modrého. Tam mne odvaha opět opustila. Ani motlitby nechtěly mě ji vrátit. Ale rekovné přemožení a strach ze zešílení přivádly mne přece jen k činů. Zamknuv dveře do modrého pokoje, odsunul jsem jednu skříň, stiskl oči rytíře za skříní namalovaného - tajná dvířka se otevřela. Zařval jsem na psi: Drž ho Slone! Chyť ho Lve! a běžel jsem za nimi chodbičkou křiče: "Heil, heil", a zpívaje: "Es braust, ein Ruf!" Pak jsem stanul opět ve věži - v druhém hermeticky uzavřeném oddělení - otevře se před tím druhá tajná dvířka do ní.

Ještě jednou jsem schodiště důkladně prohlédl i holuby na římsě odehnal - blázen kdo by jim věřil.

Zastavil jsem se na malé plošině o pět schodů výše. Ještě jednou jsem se pomodlil dotýkal jsem se stěny. Tu pozoruju že jeden holub slétl opět na římsu, šel jsem ho odehnat. Znovu sáhnu po stěně - v tom spatřím opodál nějaké smetí. Odmetl jsem je botou do sklepa. Náhle se ve mně

zatemnil zrak a já usedl. Aspoň čtvrt hodiny jsem seděl na plošině - ó bože! odpusť mně peklo! Vždyť jsem v něm již byl - a věčně! neboť každá vteřina byla nekonečností.

Ale pejskové štěkali tak vesele, tak vesele svítilo nízké, ale jasné slunce, že jsem se vzmužil. Myslím, že Slon mne odtáhl za šos ke stěně, jsa již netrpěliv, a já jsem nevěda ani jak se to stalo, stiskl čtyři hrbolečky - a nové tajné dveře se rozskočily.

Rosvítiv lucernu, vešel jsem, Metr předemnou železná, červená dvířka. Chtěl jsem je otevřít, tu pocítím příšerný zápach... Odskočím zase na schodiště... byl jsem poloomámen. A t o bylo příčinou, že zas nabrav do sebe co nejvíce dechu, bleskurychle jsem odemkl červená dvířka, teď se nic jako dřív neboje, že mně Helga skočí náhle po hrdle, nebo že se aspoň z temnoty šíleně zachechtá - ale vím, že psi zůstaly se schlíplými phony venku.

Předemnou se černala místnost čtyři metry dlouhá a dvě metry široká; směle jsem do ní vrhl svůj pátravý pohled.

A za několik okamžiků rozkoulav se, vidím uprostřed na kamenné zemi dvě velké, barevné skvrny. Růžovou a zelenou.

Dne devatenáctého srpna měla zelenou sukni a růžovou blázu...

Tiše, bez hnutí odpočívaly vedle sebe. Tiše, bez hnutí hleděl jsem na ně, mrtvola jako ony...

Tu jsem byl nucen vydechnout. Strašlivý zápach. Po čtyřech ač bylo možno jít po dvou, dostal jsem se na schodiště a hluboce oddechoval. Slon a Lev mne radostným štěkotem a lísáním tak zběsilým, jako bych se k nim vrátil po několika měsíční nepřítomnosti. Vzchopiv se, zamknul jsem, duchapřítomně, ač skoro bez vědomí, obje dvířka. A tu mne zavalil tak mohutný nával slasti, jaký jsem dosud nepocítil! Vždyť jsem rekovně provedl to, co chtěl a nabyl jistotu... Bolelo mne sice hrozně, že je přece jen mrtva - ale je to tak jistě mnohem rozumnější, než kdyby žila. A přízraku jejího se nemusím bát, nebudu-li se ho bát!

Jen má hrůza jej rodí, jen ona činí jej nebezpečným, jen ona mohla by mne zabít... Ó, rekovní předkové moji, vlejte i nadále kapku své síly do zvydlých žil moderního šlechtice!...
Vešad z věže, kázal jsem aby nebozí a mne tak zasoužily psi, byli zastřeleni. Plakal jsem přihlížející jejich popravě: ale co dělat, jejich čenichy mohly by mne prozradit. - -

14. prosinec

Ta hrůzná noc! Za věčný ráj nechtěl bych ji opět prožít! Byly děsnější její sny či insomnie. Ó Helgo, má hvězdo strašlivá, kterou teprve teď, zavraždív tě, vskutku miluju, cos asi vytrpěla! Jak bídně, věčného zatracení hoden byl můj čin! Avšak mohl jsem jednat jinak? Může jinak jednat choť, který viděl a slyšel to, co já?... A pak byl jsem přece jen nástrojem boha, trestajícího strašnou hříšnici: je spravedливо Pane, že trestáš ubohý nástroj trestu tak nemilosrdně...

Nuže, dnes se konečně vyzpovídám aspoň papíru, cítím, že mi to uleví, vždyť proto jsem asi tolik trpěl, že mě bylo nésti tíži hrozného tajemství samotnému.

Od onoho odpoledne, kdy jsem byl svědkem její skandální schůzky s ním, vířil ve mně dnem a nocí vztek a pomsty lačnost, o nichž si nelze učinit představu. Nebyl bych dříve uvěřil, že vášně si může člověka tak podmanit, připravit o všechno sebeovládání, rozum a přirozené vlastnosti: tak hlavně připravila mne o všechny strach, jemuž jsem byl někdy trochu přístup, ač mám v základě srdce lví. Jen tak se mohlo stát, že jsem se rozhodl Helgu sprovodit ze světa a to právě toho dne, o němž řekla, že bude nejkrásnějším dnem jejího života: počkej čubko já ti jej okrášlím! A vymyslel jsem do podrobností rafinovaný plán. Po celé čtyři dny jsem nezpochyboval, že svůj čin provedu.

Jí jsem se vyhýbal. Ona však mě několikrát sama

vyhledala a začala na mně velmi vlídně mluvit. Ale hlasem, jakoby ji někdo škrtil, a s tváří jakoby pavouky polykala. Po každé přerušila řeč zcela náhle a zblednuvši, odkvapila. Jednou jsem ji slyšel poté zasyčet: "Ne, nemohu! Všecko dokážu, jen to ne..."

Devatenáctého srpna byla od rána rozčilená, ale jen radostným jásavým očekáváním. Byl jsem rozhodnut přikročit k dílu, jakmile zpozoruji, že se připravuje k odcestování. Ale po celé odpoledne nic. A já jsem teprve teď trochu pociťoval strach a kolísání. A to rychle rostlo. Myslím, že k činu by vůbec nedošlo, kdyby osud podivným řízením tomu nechtěl...

Ve dvě hodiny odpoledne hledím klíčovou dírkou do její komnaty, máje pod kabátem uschováno těžké kaldivo. Prozpěvujíc si tiše, skládala různé věci do malého kufříku. "Teď je třeba jednat, neotálet!", děl jsem si, - - - a v tu chvíli i pocítil, že jsem schopen: strašlivý vztek posledních dnů opustil mně teď úplně. Přesto hledím mechanicky dále. Skládala vesměs malichernosti, nejenom například knihy, fotografie, rukopisy, ale i, kdo by tomu uvěřil, třeba několik obyčejných obličků, obyčejnou prázdnou cívku, starou střenku nože bez železek. A tu, prohrabujíc se v jedné zásuvce, vytáhla velmi drahocenný, všemi možnými kameny duhově zářící náramek, který jsem jí kdysi k narozeninám vlastnoručně daroval. Zatřásla se, jako by sáhla na prašivou ropuchu a vší silou mrštíla klenotem do kouta, že se přerazil. A pak si pečlivě umyla ruce.

Zase se probudil bezmezný vztek minulých dní a téměř mnou hodil dovnitř.

Ač se to stalo s lomozem, ani se neohlédla, usmívajíc se teď už na své kamínky a špulky.

"Co to děláš?" zeptal jsem se po dlouhé chvíli, stoje opodál opřen o zeď.

"Co - co?" zívla neotočiv se ani, v největší roztržitosti. "Co - co?"

"Nu ano co - co to děláš?" zeptal jsem se opět slabým hlasem: neboť její satanská přítomnost vždy mně nějak mystickou mocí odzbrojovala.

"Ale to já jen tak přišel - tentoč y..."
Teď teprve se ohlédla, teprve teď si uvědomila,
že jsem to já - mstitel, uražené manželské cti.
Ale myslíte, že se ten zkažený tvor kál a bál?
...Zařvala:

"A co ty tu děláš? Hybaj a ven!"

"Já jen tak - - chtěl jsem ti jen říci, že je
dneska venku velice teplo", odvětil jsem, jakta-
je zuby. Ale byla to ode mne jen přetvářka,
uvidíte hned jaký byl můj čin.

"Zvíře blbé!" zařičela, "ať už jsi venku, nebo-"
Avšak tu jí náhle ruka, napřažená po mé tváři
klesla. Bledla. A slyšel jsem šepot: "Ach, ach!
Jě to nutné... teď nebo nikdy."

Nuže -:

"Můj milý pane choti", započala pevným hlasem,
ale třásla se: "dobře že jste přišel. Odpusťte
vše, čím jsem vás kdy urazi-la..." Lapala po dechu
ne šele vyrazely jí veliké kapky potu. "Budu na
vás vždy - vzpomínat - co nejkrásněji..."

Nedopověděla, přikryla si tvář a zhroutila se
na pohovku jako dřevo. "Ty Hellmüthe - oh!
Pojď ke mně blíž!" vyrazila náhle s krajním
sebezapřením a rozepjala trochu ruce...

Věděl jsem proč to všechno dělá: na rozkaz tr-
hana. Ale přesto jsem se k ní blížil, pomalu, os-
tražitě, jako vždycky. Tak se blíží člověk ke
lvici kterou chce pohlédit... Opustil mne opět
strach a vztek. "Jen mne polib, polib na půl mi-
nuty a všechno ti odpustím!" zavířilo to ve mně
až poznáš, že hodnějšího muže nenajdeš...

"Zasypal jsem tě vším bohatstvím, vyléčil z
blbosti - otročit budu ti i dál, až se vrátíš -
- takovému vagebundovi nemůžeš dát trvale
přednost přede mnou. Dopřeju ti ho, prozatím,
peníze ti budu posílat do těch Kordiller, aby
tě ti tvoji ptáci tam nemuseli živit!"

S takovými smírnými, sladkými pocity jsem se k
ní nakláněl - ještě teď nad sebou pláču, vzpo-
mínám jen na to. Měla svůj osud v rukou svých...

"Helgičko má", zašeptal jsem...

"Tvá" vylétla náhle řvouc jako tygr, "a jak mi
smí tva smrdutá tlama

brát moje jméno nadarmo?" ...

Zapotácel jsem se - ale ona padla teď na podlahu. A slyšel jsem sténání: "Nemožno... Či přece? Óh miláčku, dej mi sílu!... Stojím - pravdu máš; na nejhorším rozcestí ze všech: buď já - nebo to bílé stvoření, beztvaré zjevení - které je snad! - Já... smrdící hnus zde - tvá vůle tam-" "Já a smrdící hnus!"... Pekelný vztek probudil se ve mně znovu. Bezděky jsem sáhl za kabát, je-li pod ním dosud kladivo. Tu vyskočila, bílá jako sníh, obličej - strašlivý smích. mrtvolý. Celým tělem se lomcovala. Vzpomínaje cítím s ní hlubokou soustrast. A zařičela nelidským hlasem: "Manželi drahý - na rozloučenou po-lí-be-ní -" Ještě jednou opustil vztek mé velkomyslné srdce. Sladce jihlo ve mně vše. A Helga objala má ramena - již, již dotýkaly se rty její rtů mých... Ale nedošlo k tomu. Odskočila zběsile stranou a něco ji vyběhlo z úst.

Zvracela. - -

Ale ani to nebylo by mne dohnalo k činu, její dech mne nebesky omámil. Avšak hned poté zařvala nejšerednějším hlasem:

"Hni se, okamžitě ven, nebo tě vymáčku ze světa! Jaká blbá zbabělost ode mne, že jsem tak jako otrok poslouchala! Ani na něj nedám už nic!... Budu Svou, zůstanu Svou a tak zvítězím!" Ale kluk měl přece jen pravdu. Pýcha předchází pád...

Posuďte lidé, neodsuzujte. Teď vidím: ona, chuděrka, za nic nemohla, ale já, chudák, také ne. Nic platno: všechny zájmy všech lidí a tvorů křižují se a ničí navzájem nevyhléditelně. Tedy boj: svatý, nezastřený, generální boj.

Domluvivši napřáhla pěst k ráně. Zprvu zcela omámen, dal jsem se na útěk. Nepronásledovala mne usedla ke stolu, a obrácena ke mně zády, přikryla si dlaněmi tvář. Otevřel jsem dveře. A v tu chvíli zažhnul ve mně zase vztek, lítější než kdy dříve, a nyní kupodivu jasnovidný. Hlučně jsem zavřel dveře, a zůstal v pokoji. Ona, vědouc, jak jsem vždy dříve na její rozkaz utekl, domnívala se, že jsem na chodbě.

"Nemožno", odvětil jsem. "Příliš jsi hřešila proti mně, Bohu a všem lidem. Netrestám tě já, ale Bůh."

"Ne, přiznej se, máš strach! Přísáhám, že planý, slyšíš? Opustím tě navždy, nikdy již nebudeš o mě slyšet..."

"S tvým chlapem, trhanem?" Hněv se ve mně znovu probudil, povstal jsem k odchodu.

A tu začala prosit, lichotit, ba i něžnou ke mně být. Ale jaká přemáhání jsem při tom viděl na její tváři! "Jednáš podle rozkazu rošťákové! Ale je pozdě!" zařval jsem. Dala se i do pláče, pokoušela se kleknout, ale vždy se převálila...

"Pro všechno tě prosím, ponech mi alespoň život! Čiň se mnou jak chceš - přeješ-li si zůstanu u tebe, otrokyní tvou budu, ba budu plnit i - - manželské povinnosti! Vždyť je tak hrozné zemřít zde, v té temnotě a hrobové zatuchlině, spoutaná - teprve za týdnů hladem a žízní! Avšak nebála bych se smrti ani takovéto, kdybych byla hotova. Ale právě teď, kdy začínám poznávat, vidět, žít, kdy brány tajemství otvírají se předemnou jako snad před nikým jiným - ne, ne, nemožno! Jako mohla bych teď zemřít, když ještě nevím, jsem-li nesmrtelná...!"

Málo chybělo, byl bych jí její pouta rozvázal - ale pocítil jsem náhle jasně, že to prvně, co by udělala, by bylo že by mně uškrtila. S krajním sebeovládáním otevřel jsem dveře. A tu se ukázala její povaha v celé její nahotě: "Okamžitě ať jsem rozvázána, pse prašivý!" zařvala, myslíc, že jako dřív její velitelský a sprostý ton mne překoná. "Poroučím To! Ne-li mám prostředky, o nichž nemáš tušení, abych si sama pomohla - pak běda ti, běda otroci! Jsem ve spolku se samým Satenem - a lidé mne hned pohřeší a najdou! Vzláště můj muž, těš se na něj! Okamžitě otroku, drzý, nejpošlednější z lidí, hnuse hnusů!"

Ale zmýlila se tentokrát šeredně. A to rozhodlo její osud, jak se uvidí. Odcházela, byl jsem v hloubi duše temně rozhodnut, že odlože věci na později, propustím

opustím tato hrozná místa a odjedu do Berlína, Nestalá se to však ještě, následkem příšerné události o které budu vyprávět zítra. -

Čtyřiaadvacátého srpna přijel jsem do Berlína, ale ani tam jsem neunikal strašným zvukům, strašným myšlenkám. Strašily i v řinkotu číší, ve smíchu mne objímajících dívek, v šustění sterých tančících nohou, v jásotu hudby. Prožíval jsem muka Helgina do nejmenších podrobností, snad neméně intensivně jak ona. Oh, dovedete si udělat aspoň slabou představu o propasti jejího utrpení? Za deset dní jsem se vrátil na hrad zcela zlomen a změněn -: odhodlám, že ji pustím na svobodu, ať se děje co se děje, uslyším-li dosud za železnými vraty známky života. Byl jsem zcela statečný, jako nikdy dříve, neboje se ani smrti, když jsem horempádem běžel do věže. Otevru tajná dvířka a naslouchám.

Ticho. Zaklepám na železné dveře. "Helgo!"

Ticho. Buším vši silou, křičím:

"Helgo, nejdražší, ozvi se, pustím tě hned! Ozvi se, vždyť nemůžeš být ještě mrtva, prosím tě, pro Boha živého!"

Hrobové ticho - - -

Celou hodinu jsem tam stál. Pak jsem se vrátil do hradu. Ale již za hodinu běžím již opět do věže, tluku, křičím, prosím, pláču...

~~Nejhrobovější-ticho~~

Nejhrobovější ticho. -

Dokonáno. Přišel jsem pozdě. Odbyla si aspoň pozemská utrpení. Ale co mne, mne tu čeká?

16. prosince

Vypravuju tedy co se přihodilo dvacátého třetího srpna.

První dny po vržení Helgy do hladomorny jsem byl trýzněn neméně než výčitkami svědomí strachem z jejího děsného milence. - Již před devatenáctým srpnem dal jsem po něm pátrat a zvěděl, že před necelým měsícem přivandroval, neznámo odkud, do vesničky, čtyři hodiny od mého hradu vzdálené,

mocí tuctlaly v sobě smích, a zároveň pekelně velitelsky, - tak směšně! Jako by byl tento žebrák, jenž si nemohl najmout ani kumbálek, do něhož by neteklo, král nade všemi králi!... Usedl jsem mechanicky a zablekotal:

"Já jsem ubohý králík, jej, jej! Vy mne nepraš-
títe za uši, ne? Jaj, jaj!"

"Co je s Helgou?" řekl klidně.

"S Helgou? Jakou Helgou? Neznám žádnou Helgu... Já jsem jenom ubohý králík!" zabreptal jsem dosud v polosnu, byl by za svou drzost, kdybych nebyl býval v polosnu, že nazýval mou choť pouze křestním jménem, dostal takovou za ucho, že by mu v palici nadosmrtní hučelo. Takto odpověděl jen:

"Já - nevím - já nevím nic -"

"Co je s Helgou?" pravil opět, "Jedním slovem!" zvolal hlasem římské tuby.

"Já nevím, já nevím nic."

"Co je s Helgou?" pravil potřetí. Ale píšu-li "pravil", jak to nesprávné! Pravit může něco jen člověk. Ale tohle znělo bez nadsázky, úplně, úplně jako rachot lvího jícnu, - o němž se kdysi můj drahý kníže S. v zoologické zahradě vyslovil: "Kdyby člověk dovedl zvířatům vše odkoukat, lví hrom ubohým chřtánem svým ani směšně napodobit nedovede..."

"Co je s Helgou? neodpovíš-li mi okamžitě, nez-
bude už ani jednomu tvému slovu čas, prodrati se hrdlem!" a dotkl se velmi slabě mého krku roztaženými prsty své strašné pěsti...

"Je - ve - vě--" vypravil jsem konečně ze sebe. A byl bych v ten okamžik všechno odpověděl, do hladomorny bych jej byl zavedl... Oh - jak se ~~mae~~ dobře by to bývalo pro všechny!... Ale osud chtěl jinak naložit se mnou, s ním - s Ní... Oz-
va ly se strašné řevy. Dva bernardýni, o nichž jsem již psal, leželi totiž po celou tu dobu v koutě za plentou. On je neviděl, a já, rozespalý, dosud na ně nevzpoměl. Exempláře jakých není na světě! Lev o něco menší, ale stále více než metrák vá-
žící, byl ohnivější než-li Slon, poněkud těžko-
pádný.

rovněž přeplněné ozbrojenci. Ale i tam nezahl-
 žitelně postupoval. Vše se před ním rozestupo-
 valo, více před jeho zvířecí tváří než před jeho
 tyčí - celkem padlo mu toho dne v oběť osmnáct
 mrtvých a mnohem více zraněných. Prodral se oknu
 chodby. Vyskočil. Běžel po dvoře dál. Výstřely za
 ním třaskaly. Neuvěřitelným skokem vyhoupl se
 ještě na vysokou zeď. Ale tam zakolísal. Nesesko-
 čil již na druhou stranu, ale ulehl na břicho,
 uchopiv svou hruď a šhubaje se. Moji obránci se
 k němu obezřetně sbíhali. "Blíž k tobě, Daemono!"
 slyšeli. "Věčnost - nic - krása nekonečná - -
 jak je to všechno zajímavé - nádherně směšné
 ---- hahaha!" S chechotem posel tento vyvrhel. / Ale
 smrt utvrdila ještě mé rozhodnutí, že Daemona
 musí zemřít. Kdyby zvěděla, že on zde zcepeněl, -
 - oh! Žádná lvice, stíhající ty, kdož zadrželi
 jejího chotě, uloupili její mláďata, nemohla by bý-
 hrůznější, a nic prý na světě není strašnějšího.
 Oddechl jsem si, ale k tobě lotře zbabělý, milo-
 stiv budiž Bůh, jenž dal ti sice velikou tělesnou
 sílu, ale naprosto žádnou umravenost a charek-
 ter.
 Byl pohřben na mrchovišti. Slon a Lev zůstali
 naštěstí živí a zdraví.

26. prosince

Bydlím opět ve svém zámku Sausteině, poblíž něho
 jsem v lese spatřil jejího ducha. Zámek je veselý
 na vlídné rovině, ne jako onen hrad v hrozivém
 pohoří položený. Bývalo mně zde vždy dobře.
 A nyní - nyní oh!
 Marně jsem se těšil, že mne ozdraví jistota - ach,
 jak asi člověk zveličuje, okrašluje to v čem vidí
 svou jedinou naději, svou záchranu! Rozlacuje si
 své domnělé spásné kotvy!... Nekolísám se již,
 ale strašnější než nejistota je jistota! Balan-
 covať jsem mezi drakem: Daemonou, která snad dosud
 žije, a saní, jejím strašidlem. Teď vidím, že jedno
 zmírnovalo, snesitelným činilo druhé, utíkal jsem
 od jednoho k druhému - a nebylo mi přitom nejhů-
 ře.

A nyní jsem padl úplně do chřtánu saně, a nic už nevlévá do mně léčivé pochybnosti...óh, není nad pochybnosti, nejistotu, skepsi, soumrak - poesii - feérii...Teď už se nebojím její dýky zato něčeho daleko hroznějšího. Živá mohla by zabít moje tělo, mrtvá - duši mou - a tělo k tomu. Mé svědomí mohlo se dříve těšit, že dokonalým vrahem nejsem. Teď se cítím nejposlednějším pekelným zatracencem, odsouzeným, aby mne ďábelské moci poznenáhlu umučily - šílením proti němuž veškeré lidské utrpení je ničím. Chápu nyní vše: já tě, Daemono, zabil pomalu hladem, ty mne mstitelko, zabiješ pomaleji čímisi daleko děsnějším...

Existuje věčná odplata Boží. A vše co žije, pro tajemný hřích, v temnech věčnosti spáchaný, k smrti je umrskáno. Blaze tomu, kdo vydechne v prvních ranách, tomu blaženěji, komu prut, tlustý jako trám, jediným švihnutím usmrtí - nejlépe hned po narození. Ale větší část lidu je odsouzena, aby byla s nejrafinovanější pomalostí zdánlivě neškodnými ranami pomalinku - po 20 - 40 - 70 letech k smrti umrskána, to "neškodné" je to nejhorší. Tak vidím nyní já, tak vidí mé utrpení - svět: pozvolné umrskání všech jeho tvorů - delikventů - jakýmsi nejohavnějším katem...Bože, odpusť rouhání polorozšlápnutému červu...

Má spásná kotva: jistota, strhla mne hloub do mých tůní. Strašlivé výčitky svědomí, propastné, nestvůrné poolesti, zoufání nad vším - noc, noc, noc. To mám z nabitě jistoty. Ale především strach z jejího ducha...vidím ji stále, stále, k zešílení stále! Jen ji, jen ji! jen zablácený obličej její, děsný hadr mezi překrásnými aethernými rty..., nic jiného neuslyším než nekonečný chropot dusícího se...Já - já - dobrý přece človíček - já musel spáchat něco takového?...Pane můj, pane můj! Zdá se mně, že její ustavičná přítomnost v mojí fantasii musí ji učinit stále přítomnou i v mých očích...Že hrůza před ní musí nakonec porodit ji

skutečnou! Neboť vše skutečné jest, myslím jen
žitětem fantasie, snu... Ale co při této myšlence
ve mě víří nedovědu říci, a sotva by to dovedl
i nejgeniálnější filosof.

22. prosince

Den slunovratu, pravý největší a jediný svátek
roku - svátek Znovuzrození přírody, skutečný
Nový rok. Potrpím si naň, a světím jej, a dle toho
co se toho dne stane, prorokuji si vždy celý
příští rok.

A dnes se stalo toto. Poobědvav ve společnosti,
spatřím v koutě jídelny za kamny něco podivné-
ho. Vstanu a jdu se podívat. Den byl šerý, v po-
koji jako v pět hodin večer, ač bylo teprve půl
druhé. Nakloním se nad tou věcí. Vidím - Její
hlavu, uťatou od trupu, z pahýlu krku čouhaly
paže, ~~krvavě zraněné~~ jako u ke-
lopodů. Tvář byla zasviněna, přitom už prohnílá,
lícni kosti proruly již kůži, skleněné oči ve
sloup, jako u hnijícího kapra. V ústech ponožka,
pokrytá neřádem. Na pažích, úplně krvavých, pro-
vazy. Zamrzla mě krev. A tu se děsné paže zvedly,
objaly mne, strhly na příšernou hlavu. Mé vědomí
zmizelo.

Moji soustolovníci, spatřivše, že jsem upadl,
odhlesli mne na pohovku a vzkřísili. Nikdo z nich
ovšem nic neviděl.

Co věští toto mé vidění mého Nového roku pro
příští rok?...

25. prosince

Včera večer hledím, stromeček s planoucími sví-
čičkami za sebou, na hvězdné ledové nebe. Co
hvězda to krystal ledu. Jako k soudu poslednímu
hlaholily zvony. Myslím na příchod Spasitele.
Spasiteli, přijde Spasitel i ke mně?... Náhle si
pomyslím, zachvácen tajemnou hrůzou, co kdyby se
zjevila teď, za oknem její tvář?... Odkakuju od
okna - ale pozdě: strašlivě zabělal se její

obličej za tabulí skla, bílý jako ten sníh,
jako ty sněžné vločky - hvězdy na obloze - čelo
přilnulo ke sklu - oči její...
Spasiteli, Spasiteli, co jen se mnou chceš dělat?
Zešílím, zcela zešílím... Piši toto, přistihuji
se při povážlivém matení pojmů - - -

27. prosince

Jedinou mojí nadějí je dr. Habebald Wechselbalg,
nejslavnější psychopatolog německé říše,
sídlem v Berlíně. Zítřka k němu jedu.

29. prosince

Tak tedy jsem byl včera u toho velikána. Inco-
gnito. V prostém, nmázném šatě. Dělal jsem asi - pro-
tože mám nohy do X - dojem předpeckého. Nemohl
jsem ovšem tomu učenci vykládat o Daemoně, ale
vymyslel jsem si příběh: že mrtvý můj přítel,
kterého jsem kdysi zřackoval, chodí mne stále
strašit.

Říznám se, že mně bušilo srdce, když jsem klepal
nadveře slavného muže.
Vidím před sebou něco jako malého kluka. Tělo -
- koule nebo hrouda, tvář - nu, něco tak sprostého
zhovadilého, kretenského člověk hned tak nevidí.
Spatřit na ulici takovýto obličej u kterého-koli
člověka, na mou duši bych se zastavil a koukal
na něj. Ale zde byl - genius... Pozoroval jsem
ostatně často, že tzv. geniové vypadají obyčejně
tak hanebně, tak směšně, hadrovitě, mrzácky, jako
smeť, jako sušus, výmět člověčenstva. Že dr. Wechsel-
balg vypadal podobně, to jen zvýšilo mou úctu před
jeho duchem.

Pohlédl na mě, vlastně na mé šaty a v jeho tváři
se objevil výraz největší indigace. "Co si pře-
jete?" vzkřikl drmolivě.
Odpověděl jsem, že se jdu poradit. "Tak rychle,
čas jsou u mne peníze. A máte peníze?"
Ukázal jsem mu několik větších bankovek. Zable-
kotal přívětivěji: "Tak mluvte, rychle! Čas jsou

peníze, nemyslete že se nechám od vás okrádat! Řekněte upřímně vše!"

"Řekně děkuju, upřímně!" pomyslíl jsem si, "bude-li vše co mně poradíš tak moudré jako toto, marně jsem k tobě cestu vážil." Ale on to s tím "vše" tak vážně nemyslíl. A mluvíl jsem:

"Měl jsem kamaráda, sladovníka a ten umřel, Dal jsem mu kdysi pár facek a on -"

"Vím, už vím vše, já vím vše. Poslouchejte. Halucinace. Snadná věc. Nejezte žádné maso, žádné koření jen boby, zeleninu a mléko. Nekuřte a nepijte nic, než vodovou sodu, mnou vynalezenou a fabrikovanou, ta účinkuje neomylně. Buďte pořád v přírodě, studené koupele - a mimo to, buďte stále vesel, ^{to} statečný a klidný, duševně nepracujte, denně aspoň tři hodiny těžké fyzické práce - a užívat tento prášek, denně ne víc, než půl kávové lžice, poslouchejte, ne víc, jinak katastrofa. A dostanu za redy padesát, za prášek třicet marek."

Byl jsem v nebi, takové sebevědomí, vědomí své ceny, které si dává tak dobře zaplatit, působí sugestivně - "Kdy se dostaví účinek?" tázal jsem se ještě, platě...

"Za týden. A za tu odpověď dostanu ještě dalších deset marek."

Bezmála bych byl v škal, když jsem vysel na ulici.

7. ledna

Nanejvýš svědomitě řídil jsem se podle učencových rozkazů. Živil jsem se jenom zeleninou, mlékem a boby, jelikož mě tyto věci nikdy nešly k duhu, zkazil jsem si žaludek. Napájel jsem se jen jeho vodovou sodou, ta účinkovala ovšem "neomylně": dostal jsem průjem jako Diana, že šla ze mě jen křišťálová voda. Zřekl jsem se kouření, které mě dříve dávalo něco klidu a cítil se teď stále nespokojený, nudící se, skleslý. Nepil jsem nic alkoholického a neměl teď jediné snesitelné chvíle, kdežto dříve, když jsem se důkladně opil, aspoň pár hodin mi bývalo dobře, vesele, statečně.

Abych duševně nepracoval - to nemusil věru aristokratu radit! Tři hodiny denně jsem kopal, ryl atd., a následek toho byl, že se všechny mé údy na to nezvyklé rozbolely tak, že jsem nemohl povstat z postele. Také jsem se snažil být veselý, statečný a klidný, škoda že mně ten veleduch zapomněl dát recept jak se toho docílí, prostředky ke klidu a veselosti, statečnosti: nikotin a alkohol mě vzal a nic mně, zloděj za to nedal. - Prášek jsem podle rozkazu také užíval, ale účinky nemohl jsem postřehnout. Teprve dnes, přesně podle učencovi předpovědi! Ukládá se totiž k spánku, odhrnuv peřinu, vidím pod ní lidskou kostru a k ní, motouzem přivázanou, neporušenou, chechtající se tvář Daemony... Píšu, nemohu usnout. Snad jsem napsal dosavadní dost rozumně... Ale nevěřte. Jsem blázen... Když jsem tu věc užíval, něco jakoby mně křápl v mozku. Jindy snad bych ten pohled nesnesl, ale dnes je můj organismus následkem životosprávy posledních dnů rozrušen, vyčerpán, málo odolný... Chodil jsem pak tak trochu po čtyřech, říká je přitom stále: "hu, bu, hubuhu", - vzav si na klín svou botku, dlouho jsem ji hladil, mluvě k ní: "Čičičiči, ty jsi můj malý, černý kocourek víš?"... Nedostatečně jsem se řídil podle rad psychopatology. Zítřka to napravím - Čičičiči - - -

8. ledna večer

Hned ráno jsem poručil, aby byl pro mne uvařen plný kotel - v němž se vařilo po čtyřicet v zámku chovaných vepřů - plný kotel bobů, zelí, cibule, česneku, vůbec vši možné zeleniny na světě, všechno uvařeno v mléku A Wachselbalgově vodové sodě. Jelikož mi poručil abych bral studené koupele a byl stále v přírodě, rozkázal jsem aby mi byla přinesena do zahrady vana ledové vody. A abych tělesně pracoval, dal jsem si přinést spoustu polen a pilu. Když přinesli kotel, vlezl jsem si do vany a žral boby, mrkev, petržel,

jako koza a pil k tomu z kotle zelené mléko
s Wachselbalkanum. Zvracel jsem sice jako pes,
ale přesto hrdině řezal polena a abych byl
podle předpisu vesel a statečný, řval jsem: hip, hi
hip hurá! Já se nebojím ani komínika, a abych
byl, klidný, rozhodl jsem se napodobit angliča-
ny: nasedl si monokl, sykavě syčel stále "ol
rajt" a překal skrze zuby. Co se týče alkoholu a
nikotinu, abstinovat jsem od nich celý týden
dokonale, ale abych své nepřátelství k oběma je-
dům stupňoval, dal jsem si přinést bedny doutní-
ků a baterie lahví s absinthem a s huronským
řevem jsem to všechno rozmlátil na p^adrť.
Služebníci se sami neodvážili zakročit proti mně
telefonovali proto ihned do Berlína pro tetu.
Ta, po dvouhodinovém mém pobytu ve vodě, výkaly
mými teď již žluté, přijela automobilem dala mi
několik pohlavků, načež mně služebníci polomrt-
vého násilím odnesli na lože.
Stestiže toho dne bylo osm stupňů Réamura nad.
Je půlnoc. Óch jakou práci dalo napsat tyto řád-
ky! Jsem blázen... Huhu, bububu... Ale nezůstanu
bláznem, cítím to! Dnešní heroický den dal mé
duši elán, dá jí jistě veliký obrat.
Moji věrní služebníci mne střeží, aby mne dali
zítra do blázince. Je tu nejen má teta, ale i ce-
lý houf mých drahých příbuzných - mých dědiců.
Ale přepočítáte se, halsmové hladoví! Svým uni-
verzálním dědicem činím tímto, jsouce při plném
rozumu a vědomí, mého černého kocourka od včera-

Signováno

Moje Jasnost kníže Hellmuth Sternenhoch
t.č. králík a blázen

28. ledna

Jak jsem tušil, měl heroický osmý leden veliký
účinek. Onemocněl jsem vážně, řadu dní jsem byl
v bezvědomí nebo v deliriu. To zapudilo šílenství
které již již hrozilo si mne podmanit. Když jsem

opět přišel k jasnému vědomí bylo šílenství fuč. Ale i poté: vysílenost - stále líbezné snění a ty všechny krásné myšlenky, které provázejí vždy nemoc a rekonvalescenci, radost, že se už uzdravuju - to vše způsobilo, že jsem na Daemonu nemyslel. Ajta! Teď teprve začínám vnikat do mysterií vědy jako Friedrich Veliký vnikl do tajemství strategie až tehdy, když byl bit. K tomu tedy cílil učenec: abych těžce onemocněl a tím se uzdravil. Geniální myšlenka, přemáhat nemoc nemocí, similia similibus curare. Jen o to jde, budou-li blahodárné účinky mé nemoci trvat i pak, až budu zcela zdrav. Neboť cítím, že ještě jednou podobnou léčbu nemocí bych asi zřejmě nevydržel.

2. února

Dnes byl jsem už zdrav. Usínaje slyším škrábání na dveře. "To je Slon a nebo Lev", řekl jsem si. Zpomínaje v rozespalosti, že jsou již na pravdě boží. - Otevru - One!!!!... A dále nevím nic. - Zdá se mně, jako by mne byla žak nějak znásilnila - - - Pomalu budu spí denně obědvat. - Cyhychy.

3. února

Neztratil jsem dosud víru ve vědu. Je tu ještě ten prášek. Přísně mi učenec zakazoval, abych jej nebral více než půl kávové lžičky. Ale jelikož jeho rady byly vesměs blbé i jeho zrazování, tak heroicky rozhodnut, spolkl jsem všechn prášek jenž mně měl vystačit na tři týdny. "Zítřka se probudím mrtev. Ať bože dej, ať procitnu po tomto pozemském očistcě u tebe v nebi. Ha! Všechny vnitřnosti se mně svírají, strašné bolesti - běda, běda je se mnou amen..."

4. února

Procitl jsem v nebi, ale na své posteli. Ale což

stojí-li ta postel někde v nebi? Což sním-li jen, že jsem procitl? Vždyť musím být mrtev, mrtev... A je mně tak nebesky krásně. Nikdy mi nebylo tak líbezně. Vyskočím z postele tančím a zpívám... Komorník přináší snídani: berlínské pečivo -

O ty prase psychopatologické!... Ale bylo mně stále tak krásně, že jsem se považoval za spasena před zlým duchem, definitivně, jednou provždy. Pozdě odpoledne, když jsem krácel chodbou, položil mně někdo ruku na rameno. Ohlédnu se. Nikdo a nikde nic. Vpotácím se do nejbližších dveří - Helga stojí přede mnou, podávajíc mi s úklonou ruku a chechtajíc se: "To jsem vám nadběhla, čo?"

6. února

Věda mne zklamala. Rozhodl jsem se, že vezmu útočiště k pověře. V Berlíně žije proslulá čarodějnice jménem Esmeralda Carmen Kuhmist, dcera pastora a cikánky. Činí prý zázraky všeho možného druhu. Ještě dnes tam jedu.

7. února

Tak jsem byl u ní. Opět incognito, ošumělý, předpecký. Spatřil jsem ženu starou pětáctýřicet let. Vysokou s klasickým, přísným, přímo velebným obličejem, jaký kontrast proti blbému špalku Wechselbalgovi! I jí mluvil jsem o zřetkováném slaďákovi... "Ó, snadná pomoc, vzácný pane!" zvolala se svatým přesvědčením v hlase, "budete rázem vyléčen - avšak - avšak bude to stát mnoho peněz..." "Mnoho-li?" "Ach - - patnáct marek!" "Tak mnoho?" "Ježíši kde je seberu?" "No vzácný pane - z lásky k bližnímu vám to udělám za dvanáct marek..." "Za deset by to nešlo?..." "Nuže, ve jménu páně za deset! A teď zajásejte pane! Jako, že slunce zemi oblažuje, pozbuďte pekelná moc, moci nad vámi! Všemohoucí je prostředek můj" A přinesla ze skříně obyčejný ořech, obtočený režmou nití.

ším pod svým krunýřem, než mé srdce pod mým
ořechem. Nevýslovná blažená jistota pronikla
celou mou duší. "Nic mne teď nemůže ublížit,
nic!" opakuji teď stále a věřím tomu, a vskutku
mně nic neublížilo. Ať mně teď někdo přileze
s vědou! Kopnu ho do prdele!

První dny po návštěvě u divotvorné ženy zachva-
coval mně ovšem často dřívější děs, ale když
jsem se dal vždycky do ohlušujícího řevu: "Dae-
mono do prdele mně skoč!" - že zámek se otrásal
a někdo se ke mě sbáhal, stud a pak smích
zaplašily radikálně můj strach. Kdyby se mně bý-
la v této náladě zjevila, byl bych se jí musel
chtě nechtě vysmát, smíchem bych ji byl zabil!.
Požehnaná ty mezi ženami!

Koncem února zmizel můj strach a s ním i všech-
ny výčitky svědomí, pohasínaly vzpomínky na Hel-
gu. Do dobu posledních dvou týdnů ani na ni
nevzpomenu, utápím se v radovánkách, jím strašně
kořeněná masa, opím se, kouřím, tělesné práce
se netknu, nekoupám se, do přírody vůbec nepři-
du, jediné, v čem to prase poslouchám, je to, že
duševně nepracuju.

Helgo, Daemono, do prdele mě vskoč!

29. března

Zbořte se nebesa! Dnes jsem ji zase uzřel a
dlouho - -, dlouho s ní mluvil!... Jen si považte
mluvil jsem s ní jako s každým obyčejným člo-
věkem!...

Zrádná Kuhmist!... Ale ne, ty za to nemůžeš, to
ta prašivá kniha, spatřil jsem Helgu dříve, než
mně bylo možno zařvat své zaříkávadlo...

Ale byla strašidlem? Vždyť byla tak skutečná
jako můj zahradník, který mne našel sedícího v
blátě. Kdyby nebylo tak jisto, že její tělo spí
věčným spánkem tam ve věži --. Zbláznil bych se
z toho.

Kráčel jsem svým zámeckým parkem pod bobtnající-
mi pupeny stromů. Bylo odpoledne, polojasno,
mokra sice a větrno, ale teplo, vlhák, bledá jarní

náhlada všude. Prohlížel jsem necudné obrázky té prokleté knihy, a tak jsem byl do nich zahloubán, že modrý dámský šat na lavičce šlehl můj můj zrak teprve, když byl ode mne vzdálen jen na tři kroky. Poddvihnu oči, - a už sedím právě na hromadě řídkého bláta, které zahradník včera z pěšiny shrabal. -

"Vstánte, pane kníže!" dělá laskavě.

"Já nechci, já nechci!" - zablábolil jsem jako malý kluk.

"Proč nechcete?"

"Protože nechci - a protože nemohu."

"Vidno, že jste moudrý," pravila stejně vlídně a tiše. "Cchi, proto že chci je suma themoretické, nechci co nemohu praktické filosofie. Nuže jak je líbo. Přišla jsem s prosbou o vysvětlení různá."

"K službám," zabreptal jsem.

Bezedná propast hrůzy vidět před sebou živého, mluvícího, skutečného toho, jehož jsme neklamně viděli mrtvého! Přece jen není na světě nic, co by bylo tak šíleně děsné!... Byl bych omdlel, kdyby hrůzu mou nebyla mírnila překvapující mírnost a lahodnost jejího hlasu, tak se mnou nikdy dříve nemluvila. A hluboce smutný byl ten hlas, a tvář, děsivě bílá, hubená, vydechovala neskonale utrpení.

"Ráda bych se dověděla, co se stalo se mnou devatenáctého srpna - nepamatujete se na ten den? - a v dobách následujících. Přes všechno mé úsilí nechtějí se kalné myšlenky vyjasnit. Pamatuji se určitě na svůj život až do onoho dne, třeba je teď pro mne obestřen jakousi odcizující, oddalující mlhou, třebaže mi připadá zalehlým snem..., ale vše následující je pro mně neproroknutelným temnem. Můj nynější stav je tím paradoxnějším, a myslím že všechna svá utrpení bych přemohla, kdyby duše našla dosti síly proniknout, rozplést pohledem slunečním mlhy nesnesitelné nejistoty. Nuže, má poslední svtělá upomínka je, že, když jsem se chystala odcestovat, měla jsem v jedné z komnat vašeho hradu pocit, že ztrácím vědomí,

a vím, že jste byl přítomen. Řekněte mi, proč jsem omdlela?"

Třásl jsem se tak, že do bláta jsem až ulehl.

"Já - já - nevím - nejspíš pro to, že jste při obědě se příliš najedla -"

"Hleďme, jistě tomu tak bude. A co se stalo se mnou potom?"

"Já - já - nevím -"

"Co jste přece dělal, pane choti, když jsem omdlela?"

"Aha běžel jsem pro lékaře -"

"A když jste se vrátil?"

"Já - já jsem už zapomněl -"

"Tak málo jsem pro vás znamenala, že na něco takového jste mohl zapomenout?"

"Aha, vy jste tam už nebyla. Zmizela jste mezi tím nejspíše jste vyšla, v polomrákotě, hradním parkem - do sousedícího lesa -"

"Aj, aj, to by mohlo být. A v lese jsem patrně zase klesla - usnula a vše následující jest jen můj sen, který v tom lese snad jen krátkou dobu mám, třeba zdánlivě trvá věčnost. A i to, že teď s vámi hovořím, je asi jen můj sen..."

"Ano, jistě, je to všechno jen váš sen," zvolal jsem horlivě potěšen, že tomu věří.

"Nejste sice kompetentní o tom rozhodovat, já sám jen produktem tohoto snu - ale kdo by se s tím motal? Upřímně řečeno, nepřišla jsem k vám v naději že se od vás něco kloudného dozvím, jako po ukřácení chvíle, pro rozptýlení v mém hrozném stavu. Přejete-li si, budu vyprávět, co se mně vše zdálo."

"Bude mně nesmírně těšit." "Ó ta nešťastná!" zalomcovalo mně duší, neví, že je mrtva (narkotizuje se vírou že spí a spí. a sní a sní....

Neboť myšlenka "jsem mrtev", je podstatně nesnesitelná... Ale nejsme my všichni žijící mrtvi? Není toto náš pouze posmrtný sen? A nejsme my ještě slepější než Daemona? Ona považuje svou smrt za sen, my, idioti za bdění!...

"Nuže, nejdříve se mi zdálo, že ležím v malém sklepení, bez okénka

osvětleném lucernou, kol mne - ztrouchnivělé kosti. Já spoutána, nadějnou muž. Mnoho bych za to dala, kdybych se rozpomenula jak vypadal, a co kě mně mluvil. Vím jen, že mne strašně zmrskal, až jsem omdlela. Když jsem k sobě přišla, byla kol absolutní tma. Stále spoutána do krve, na rukou i nohou, nějaký hadr, potřepený tajemem v ústech, tvář, nos, oči - samý výkal. Skoro nahým, v jednu ránu proměněným tělem na ostrých kamíncích, ostrých, ztrouchnivělých kostech lidských. Černé ticho, tma, hučící šílenou hudbou času. A hlad stále se vzdávající a horší nad něj žízeň, zima. Šílený vztek, nenávisť a pomstychtivost a bezmocnost a nuda a hrůza z přítomnosti, hrůza a lítost z minulosti a hrůza před blížící se smrtí, která se nebezpečně trpící duši teprve jevila v celé své děsnosti. A beznaděje, neboť věděla jsem, že ten kdo mne sem uvrhl, nechá mne zde zajít, třeba byl v sebe větším pokušení propustit mne. Nuž proč líčit nevylicitelné? - stále jen kutálela jsem se s hroznou námahou sem tam tmou, hledajíc svou nečistou tvář po stěnách nějaký kámen vyčnívající, abych se pokusila oň přeříznout své pouta, marně. Oh, oh --- Avšak dost! Vždyť byl to jen sen. Jak dlouho trval, podle pozemského času, nevím, ale myslím, že čtrnáct dní. Konečně nastal blahý klid. - A pak nový druh snu, tak zvláštního. Cítila jsem se bez těla. Ale místo něho, navýslovná tma tížila mou duši. Přetěžký, dusivý, obludný, aformní sen, ale znatelně jiný než všechny, které jsem snila v nocích před devatenáctým srpnem. "Tak asi by mohlo vypadat vědomí po smrti", řekla jsem si, "kdyby po smrti vědomí mohlo vůbec existovat." Nebudu se o tom šířit - - -. Měl však vedle své základní černě a tíhy i chvíle světlosti a lehkosti, vzpomínky na minulý můj život, by snad i na životy dřívější blýskali intensivně občas jeho nocí, někdy jsem viděla, v plném smyslu, místa známá mně od dřívějška, dlela jsem v nich zcela tak, jako teď vedle vás, neboť tato má schůzka s vámi jest jen jedním

z těchto zablesknutí v mém černém snu. Nebyl by tak zlý, kdyby se nestřídal mathematicky přesně každých dvacetčtyři hodin. Tak slyším slabý, ale nevýslovně strašlivý hukot, jako by se někde za obzorem zdvíhal metafyzický uragán. Zachvějí se do nejhlubší duše, vědouc předem, že platí jenom mě a že mi přináší něco nejhrůznějšího.

Vzmáhal se, - a náhle cítím, že mě divý víchř zdvihl, teď jakýmsi polotělem oblečenou, a zbesilou rychlostí mně kamsi unášel. Úplná tma kol mne. Ale zanedlouho vidím před sebou malou rudou hvězdu. Ta roste rychle, nabývá čtyřhrané formy, konečně rozeznávám, že se skládá s nesčetných rudých skvrn. Roste až vidím, že je to nesmírná budova, jejíž okna jsou prorážena červenými plameny, uvnitř hravými. Délka její fasády je asi tisíc metrů, výška stejná. A již mne uragan vmetl do jednoho z přízemních oken. Ocitla jsem se v pekelně osvětlené místnosti. Hrůzné obludy přivázaly mne za vlasy ke stropu, a jakýsi stroj, opatřený asi dvěma sty silných prutů, kol dokola mne obklopujících, dal se v úžasně rychlý pohyb. Všechny pruty současně mrskaly celé mé tělo i hlavu, za okamžik byla jsem krvavou kaší. Pozbyla jsem vědomí, či zemřela?... Ale hned přivedly mne k sobě obrovské kleště, uchopivši mne za krk a vtáhnuvše ~~se~~ stropem do prvního poschodí. Tam mne mrštily - s tělem náhle opět zdravým do bedny plné včel a vos a zavřely ji nadešnou. Mrtvou vytáhly mne zas a vzkřísily a dopravily do patra druhého, kde jsem byla strčena do sudu jehož nitro oslnivě zářilo do běla rozpálenými jehlami, byly jich tisíce, a sud se začal otáčet a kutálet--- V oddělení dalším byla mi hlava zavázána do pytle, napěchovaném nejhnusnějším hmyzem: šváby, housenkami, pavouky atd., též ropuchami, krysy... O poschodí výše přivázaly mne obludy za malíky nohou ke stropu, hlavou dolů, a teď počala jedna z nich píchat mne dlouhými jehlicemi vzhůru do nosních dírek, že hroty

"Jedno nevylučuje druhé, naopak: peklo může existovat jen ve snu, sen je podstatou svou jen peklem, nic nemůže existovat mimo sen. Ale třeba sen, jsou to muka po čertech reálná - ha!" Zkroutila se jako ocelové péro a taková hrůza jí zahřměla s tváře, že se mně zdálo, že jí budu usmrcen jako hlavou Gorgony. "Cožpak je něco takového pro ženu, ubohou ženu?"

Ale vzmužila se rázem. "Fuji! Nezlomilo mne to a nezlomí! Zůstanu hrdě vztyčena, tím čím jsem!" "Nech se zlomit, klekni, změň se!" vzkřiklo zase ze mne. "Lituj, kaj se! Bůh tě snad odpustí, jistě nejsi v pekle, jen v očistci..."

"Jsem tak špinavá, aby bylo mne třeba očišťovat? Litovat? Jak mohu, když musím vše co jsem kdy učinila schvalovat?"

"Zavraždila jsi spoustu lidí, dokonce i své dítě a svého otce!"

"Bagatelles! Všední není nic nového, jáného, než vraždění, vraždění totéž co rodění. Zabít člověka je totéž, a méně, než zabít myšlenku, Zabiju-li myšlenku, mohlo se to stát jen tím, že jsem jinou silnější t.j. vyšší dosadila na její místo, co je to poznávání? Jen zabíjení in rebus psychicus. Stejně zabiju-li živou bytost, eo ipso umožnila jsem život jiné: uprázdila jsem místo, kam se vývoj řítí se stejnou nutností, jako vzduch do vzduchoprázdné prostory. "Vražda", nic jiného než idiotský, prachzbabělý sociální předpoklad, Nevýtýkám si, že jsem zabila mnoho lidí, ale to, že jsem jich zabila příliš málo, a pak - - - že jsem je zabíjela z pohnutek, ne vždy právě božských, ..., a zde je kořen mého zla - -. Dříve jsem ovšem věřila v první slabošskosti svého snu, že pojem trest nemá nejmenšího smyslu. Avšak později vysvětlilo mne někdo trestá za cosi, avšak později vysvětlilo, že pojem trest nemá nejmenšího smyslu vzhledem ke mně která ehci vše nejhorší, protože ehci Vše, vidouc ve všem jen Svou Svatou Věčnou Záři, může být Bůh trestán? - - - Ale přece bych jen ráda věděla, proč právě nyní jsem namštěvována nejohroženějšími ze snů...

Slouží asi tomu, aby mne připravily, zesílily pro nesmírné úkoly, které jsem si uložila. S Ním... Ale nevidám ho teď nikdy, a to je to nejhorší... Avšak jen myšlenka naň udržela mne nezlomenou. Pane kníže špehoval jste nás tenkrát na pahorku, znáte jej, nezapírejte! Můžete mně o něm říci něco nového?"

"Já - já - nic nevím, vlastně vím. Vede se mu dobře. Ztloustl, je jako mazanec. A - a - dbá teď více na sebe, Vždyť to byla milá Helgo, ostuda pro tebe ty jeho francle na kalhotách. Já ho budu podporovat, chceš?"

"Mám největší strach, že až se z toho snu probudím, budu šedivá jako bába, a že mne on -- jak vypadám, pane kníže?"

"Špatně, přímo děsně, aspoň o deset let starší."

"Pane kníže, jste sprostý pohůnek!" osopila se na mne, dnas poprvé.

"O deset let starší!"...

"Pardon já se spletl - chtěl jsem říci o deset let mladší."

"Tedy jako třináctiletá, děkuji pěkně. Jste hloupý jako vepř, pane kníže, Vůbec nevím proč jsem k vám přišla... Jste-li hňupem jako skutečná bytost, aspoň jako fantóm mého snu mohl byste být duchaplnější. - Adieu! Uvidíme se opět. Bude mě milé, podaří-li se vám vyzvědět, kdo byl onen muž ve sklepení, musím s tímto gentlemanem, který se vykálel spoutané, bezvědomé ženě na tvář, vyrovnat ještě své účty!" Povstala k odchodu.

"Beztoho se mých čtyřiaadvacet hodin chýlí ke konci, neslyším dosud svůj uragán?... Ano už to hučí z dálky zas - oh -- óóó -

Vlasy se jí ježily, obličej zbělel jako křída a s hrůzným skřekem zhroutila se na mokrou zem.

"Ta nekonečná hrůza, copak je to snesitelné? Óch, není žádné, žádné možnosti, abych to nějak přemohla? Proč jen, proč ztrácíme ve snu svou vůli?... Má pak nějakou cenu? / Hučí to stále strašidelněji - Bože - Bože - ukrutný, ne miloslivý! zbav mne toho! slyš! vyslyš! Aspoň jednou, teď odvrát tento rudý dům odemne, - a odpřisáhnou vše!

Výhost dám, vůli! Přelomím se, pokorným červem budu před tváří tvou!... Duje to už zcela nablízku." -

Vzchopila se a vrávorala odtud, a slyšel jsem ještě slábnoucí slova:

"Oh vím, oh vím, co odemne chceš, bílé, měkké strašidlo, polype! Abych sebe vyškubla, jako zub... Abych zničila svou největší sílu: svou nenávist a zlobu, svůj hnus a pomstu!... Proto ono sklepení, že bylo mně nemožno překonat nenávist - políbením - a proto tem šarlatový dům, že nemohu překonat - pomatychtivost - nečím těžším, strašnějším ještě - nemožnějším, nemožnějším - -- Neubíráš zhovadilý Bože, člověku nikdy pranic z břemene jeho, přidáváš k němu, ještě tím víc, čím víc klesá, kate, kate - oooooo - už mne to chvátí."

Zaduněl přev strašlivější než-li tygra, zápasícího se smrtí - Polo v mrákotách vidím, jak mizí ve smrkovém lesíku jako chumáč modravé mlhy vlnící se, jako by byla větrem zmítána - - Rozplývaly se její obrysy, - či mihalo se mě vše jen před očima? Zmizela, ztichla. A já sedím dál v blátě a pláču a pláču - -

Tu cítím, že se mně něco dotklo. Così jako by podivně ze mne spadlo. Hledím nejapně kol sebe, - - a rozeznávám svého zahradníka.

"Pro pět ran Krista Pána, co tu děláš jasnost? V hromadě bláta! Ouvej, ouvej! Kdyby si jasnost ráčila do něho sednout takhle v červenci, byl by v tom rozum, ale v březnu? Jistotně se jasná zadnice nachladí, ouvej, ouvej! Račiž jasnost jít se mnou do zámku, já tam jasnost laskavě převléknu, samé bláto, bláto, to je neštěstí..."

"Viděl jsi tady na lavičce sedět dámu?"

"Jakou dámu? Já nic -"

"Nu Daemonu přece, trulante!"

"Tu já neznám, Jasnosti!"

"Jak dlouho jsi v parku?"

"Nu od rána přece, Jasnosti, já vím co je má povinnost."

"Viděl jsi tu dříve aspoň mne?"

"Jo - viděl jsem zpovzdálečí, něco jako na tom blátě, ale nevěděl jsem, že to ráčí být Jasnost, ráčí mít šedivý oblek, jako to bláto, tak jsem myslel, že Jasnost je bláto. Teprve když jsem slyšel, že bláto pláče, přiběhl jsem."

"Poslyš ty osle, slyšel jsi před chvílí strašné zařvání?"

"Slyšel Jasnosti! Tak ukrutně ty bestie dosud neřvaly, krev ve mně ztuhla. Běžel jsem se podívat nesežrala-li se ta holota navzájem, ale nic."

Řvaly ostatně už celou hodinu, bůh ví proč, žrát mají co, kdyby našinec měl tolik masa..."

"Že by to řvaly ty bestie?" děl jsem, zahradníkem pňho tažen k domovu. "Tak tys troubo na té lavičce opravdu nikoho neviděl?"

"Hm, hm - abych pravdu mluvil, některou chvíli se mně zdálo, že je ta laviška jakoby modrá, a je přece hnědá. Ale Bůh ví co to bylo, možná, že to bylo nebičko, jak se na tom laku odráželo -"

Tak jsem se od toho pitomce vlastně nedomověděl. - Ale konečně - i kdyby byl viděl její oblek a slyšel její zařvání, bylo by to důkazem její skutečnosti? Proč by nemohlo více lidí současně mít toto vidění? Halucinace ovšem ne, pojmu jejímu, jakožto něčemu naprosto planému a subjektivnímu, by to odporovalo. Ale hlouposti všecko. Naprosto jisté jest jen to, že je mrtvá. Svléknuv ze sebe bláto, ulehл jsem do postele. Nejděivnější myšlenky mi kolovaly hlavou. Zase se mně zdálo, že se blíží šílenství. Ale vypil jsem půllitr cognaku, to mne rozveselilo, uklidnilo, a za hodinu jsem spal jako dřevo. Teprve večer jsem se probudil s duší pitomou, ale dosti zdravou.

Nejdůležitější je: strašidelná hrůza před objevením Helgy úplně zmizela, skoro bych si teď přál aby se mi zjevovala častěji. Cítím k ní pouze nekonečnou soustrast a něhu. Neprochvívá mne už hrůza z ní, jen z jejího pekla - kam snad budu ji já následovat, svatý bože.

Ale mimoto mám také strach, že si vzpomene na toho gentlemana, a že pak jednou přijde a zmlátí

mně jako koně - -

31. března

Pocit, že strašidla se už nebojím, namluvil mně, že jsem od něho vysvobozen, i kdyby nepomáhaly čary Esmeraldy Carmen Kuhmistové. Již teď vidím, že jsem si vyměnil jedno peklo za druhé. Strach před strašidlem nemám žádný nebo skoro žádný, zato tím větší hrůzu z trestu Božího, mohla by mne znovu přivést k šílení jako strach před přízrakem. Čím dál tím více se bojím, že najednou vpadne ke mně jako lítice a zfláká mne. Ona je všeho schopna.

A mimo to trápí mne zase nejistota... Je to komické - ale často se mně zdá, že Helga přece jenom žije. Všechno je tak nějak pochybné. Kdyby aspoň ten můj zahradník nebyl takový tulpas... Napadá mne stále, že duše pomstylačné, zavržené ženy vodí mne stále za nos, že si jen ďábelsky vymyslíla vše, co mi vyprávěla, že sleduje jakýsi pekelný plán, že si se mnou hraje jako tygr s ukořistěným človíčkem...

Apropos: ty čtyři bestie, jak dosvědčuje všechen personál v zámku, děsně řvaly po celou dobu, co jsem s Daemonou mluvil.

Musíte vědět: vždycky dříve když byla mimo zámek byli ti netvorové smutní a neřvaly. Ale když - - svatý bože! vrhl jsem tuto nádhernou bytost do hladomorny, - ač byly dvě stě kilometrů vzdálení, co dělali? Na hodinu kol cesty nemohli rolníci usnout pro jejich řev!... Slzy padaly těm hovádkám z očí, - tak aspoň vyprávěli jejich strážcové. - Když jsem z hradu, v kterém umírala, 23. srpna přechal do Berlína, přenocoval jsem v Sausteinu. Nespal jsem ani minutu. Zdálo se mně, že toužný, zoufalý řev, žízňící po osvobození té tygřice, vychází přímo z mé ložnice.

Příštího jitra si dodám odvahy a přiblížím se

k jejich oboře. Spatřili mne z hloubi umělých džunglí a několika skoky byli přede mnou. Řvali tak, že jsem několik dní potom nědoslychal. Pekelné kočičí oči - Jející oči, probodávaly mne, že jsem až omdléval. Jejich tlapy třískali do mohutného mřížoví tak, že se tlusté železné pruty chýbaly jako by to byly rákosky. Hrůzou zkamenělý dodal jsem přece jenom odvahy a prchal pryč, křiče hrůzou o pomoc.

Bože, co by byli ze mne udělali, kdyby se dostali ven!... Běsnili až do druhého září. Pak je ovládla záhadná apathie. Skoro měsíc neřvali, nežrali, zdálo se že pojdou. A začali zase žrát, smutní však byli od té doby a zařvat je nikdo neslyšel leželi jen a spali. Bylo nutné házet jim kousky masa, - nebyli si troufali zabít ani beránka. Nejraději bych tu pakáž prodal Hagenbeckovi, neb ještě lépe, dal to postřílet. Ztrpčuji mi pobyt na Sausteinu. Prchnout sice nemohou - ale přece jen. - Já bych byl první, na kterého by se vrhli Tygr má rád tygřici. Já jsem jim ji zabil. - A myslím si též: Daemono, pečuji o tvé miláčky, jako ty jsi činila, pomsta tvá snad bude méně krutá.

Ještě dnes píši Hagenbeckovi: deset nosorožců! Ale probona teď vzpomínám: když ještě žila, objednala si pro každou z těch bestií samičku.

Nedošly, utopily se v oceánu. Píšu hned Hagenbeckovi o čtyři lvice, item tygřice, jaguárice, pardállice. - Jen mne Helgičko příliš mnoho nezpáskej, až se to dovíš - - .

Já jsem hodný, já jsem hodný.

Ale ty bestie tě předeččirem větřily - - - Bože, byla si přece jen? Ale - vždyť mohou cítit i přítomnost ducha, zvířata to jak známo dovedou lépe než lidé. - Zítře uteku do Berlína.

4. dubna - Berlín

Radovánky, hýření. Ale ani na okamžik mne neopouští Daemona. Není mě však zle. Má trýzeň se aspoň nezvětšuje. Co se nezvětšuje, umírá, třeba sebe-pozvolněji. I koza musí chcípnout, říkají poláci, chcípne i mé utrpení.

A snad už je po něm. Je mně tak dobře. Hip, hip, hip, hurá! Hlavní věc je přec jen, že mne už ani nenapadne bát se strašidla! A myslím, že už ani nepřijde, má ze mne vítr! Hip, hip, hurá! Jsem nalízlý jako houba, ale tak to má být! Helgo, do prdele mě vskoč!

7. dubna

Je mně stále překrásně. Ale musím zas jednou navštívit konečně Wilička. Ohlásil jsem mu to již. Strašně nerad k němu jdu. Ale on mne má strašně rád. Jsem jistě v nemilosti, hlavně proto, že jsem ho tak dlouho neobležil, dále že mé výstřednosti se donesly k jeho sluchu a sluchu Augusty. Ovšem Imperátor Rex jest informován - jen o tom nejdůležitějším, ne. / Ovšem Imperátor Rex /

Ale nevím co by mne bylo nemilejší: Zda jeho nemilost nebo milost.

Jsem stále vesel a ochlastán. Helgičko, ty smrade, vyřiď si své věci s Pánem Bohem jak dovedeš. Já si je vyřizuju s děvčaty. Herdek, ty holky z Berlínských barů jsou štramačky - -

10. dubna

Tak jsem se tam konečně dostal, odpoledne jsem obdržel suché pozvání k večeři. Třásl jsem se, vystupuje po schodech paláce. Komorník ohlásil můj příchod. Skoro vzápětí zazněla hudba - sit is verbo! Lze prý poznat každého velkého komponistu dle hluboké svéraznosti jeho muziky. Je-li tomu tak, pak je Wilhelm M. jistojistě největší ze všech. I člověk tak nemuzikální pozná jako já, podle absolutní nemelodičnosti neharmoničnosti na okamžik, že to "složil On". Nemelodičnost a neharmoničnost jsou sice vlastností všech moderních skladeb, ale kdežto

jinde nemají s melodií a harmonií co činit, jsou komposice císařovy nejfrapantnějším jejich opakem, jinde je to poměr barvy bílé,

a červené, u císaře bílé a černé.

Tato skladba měla být vítacími, mé maličkosti platícími fanfary. Otevřely se dveře, vešel jsem, - hudba zmlkla. Vzápětí však zazněla z vedlejší síně celým operním ensemblem zpívaná píseň, začínající slovy: "Hoj, hoj, do prdele, hoj, hoj, do prdele, do prdele skoč!"

Nesporně i text byl duševním dítětem zeměpánovým.

A On sám stál přede mnou, srazil nohy dohromady, zsalutoval přede mnou, setrvává ve velebně v této poloze, dokud nebyly přezpívány dvě stě rofy, vnímaje kouzlo svého umění. Pak velitelské gesto - zpěv umkl.

A imperátor promluvil:

"Nedomnívej se Sternenhošíčku, že tobě platilo dlouhé salutování caesarovo, nikoli tobě, ale umění, jímž jsme se právě kochali. Buď vítán! Buď vítán! Pozdě přicházíš, ale přicházíš přece, třeba jsem se na tebe zlobil, neztratil si mnoho z mé Milosti. Na důkaz toho teď, co ti má něžná pozornost připravila!"

Pohlédl jsem kam ukazoval, a spatřil jsem deset hektolitrový kotel, plný bobů, kapusty atd. v tekutině zelenavé barvy. Vedle stále vana plná vody, vedle ní špalek, polena, sekera, láhve a krabice doutníků.

"Heil dir im Siegenskranz, největší hrdino germánský, Arminie II." Pokračoval monarcha.

"Celý obsah kotle patří tobě a jsme pevně přesvědčeni, že ještě dnes jej spucneš. A prosí tě caesar Augusta, jak se na poslušnou choť sluší, doprovází prosbu jeho, třeba žárlivě nemá tě příliš v oblibě, abys - ovšem v koupacím obleku, kterého se ti dostane vešel do vany a reprodukoval nám všechny originální činy, které jsi onoho velkopamátného dne lednového vykonal!"

Nebylo zbylí! Navlékl jsem plavky, vlezl do vody, bohudík tentokrát teplé, a v přítomnosti veličenstev, princezen a princů, nejvyšších hodnostářů, za zvuků dalších strojů císařovy písně, žral jsem z kotle, současně štípaje dříví

křiče hip, hop, hurá! roztrískaje lahve a alkoholem a krabice s cigáry...

Než nemám čas dnes se o tom šířit, co vše se při hostině dělo, snad jindy. -

Octl jsem se v císařově ložnici. A to on, dříve nadmíru veselý, náhle se příšerně zachmuřil a zhroutil se na fauteuil. Kleknuv před něj objal jsem jeho kožena. Energicky mne odstrčil a uchopiv mne za lebku, viklal jí tak zuřivě, jako by ji chtěl odtrhnout od trupu a odhodit jako bezcenný brak. Pak se začal ohánět rukama jako by zaplašoval moskyty od svého čela. Potom vyskočil, rozepjav náruč směrem k východu - poté k jihu - načež k severu a zařvav klesl zase na fauteuil, a dívaje se jako dříve stále na sebe do zrcadla mluvil:

"Pryč vy stíny, jež oblétáte skráně caesera! Zmizte černé starosti pod jejíž tíhou klasa má nekonečná síla! Och, těžké chaury valí se odevšad na říši, Bohem v láno mě danou! Jak jsem dříve ve svých prorockých extázích tušil, jak nyní na základě pozitivních informací fakticky vím, čínští boxeři pomýšlejí na dobytí, podmanění, zničení mého dědictví. Denně se dovídám, že se organizují a zbrojí, - proti komu to čelit, než-li proti mně?"

Ó, snad již tohoto roku zaplaví nivy mé říše nové hordy Džingischánovy - nemohou mě odpuštět Walderseea, jež jsem na ně v božském tušení poslal před dvanácti lety. - Mají spojence, - a to s Boery, uražené že jsem nepřijal Krügra v audienci. Už s nimi uzavřeli spolek ne výboj a odboj proti nám - a pak se kni připojí i Bemáci. A co nejhoršího, všechny povede Bismarck. Ha! Vlastizrádce ohavný...

Čtyři B! to je omineusní... můj chrabrý národ? oh, tys netušil, Wilhelme Veliký, že ne zlatou ale trnovou posadila na nešťastnou leb sirého svého vnoučete!"

Zamlčel se. A já myslil si: "Trojka bytlem praštěná byl jsi odjakživa. A teď jak se zdá, jsi ještě dočista zblblnul. Co se čínských boxerů týče, řekl mě přece bratr generál, že se jich nemusíme bát,

protože nemají žádnou výzbroj, že třeba byli v boxu sebevětší kabrňáci kampak se s pěstmi hrabou proti našim Tlustým Bertám? Boerové, to už je jiná omáčka, ti ukázali na John Bullovi, že něco dovedou, ti jsou jistě nebezpečnějšími nepřáteli naší říše. Ale Bea-máci, stačilo by, kdyby se na ně střílelo z kanonů místo granáty těmi jejich hnusnými švestkovými knedlíky, dala by se do jejich zbírání kolota žravá, přežrala by se jich, serva-la by se o ně a nechala se pak lehounce potlouci a pochyťtat jako ožralé slepice. Ale co teprve říci tomu Bismarckovi. Je možné aby německý císař nevěděl, že je ten chlap už mnohá léta mrtev? Či snad má fixní ideu - měl jsem z něho vždycky vítr - že staroch povstane z hrobu jako Barbarossa z Ryffhauseu?" A nezdržev se podotkl jsem:

"Domnívám se nesměřodálně Veličenstvo, že Bismarcka už dlouho není mezi živými." Zakabonil se přísně. "D " zvolal, "kdo se odváží hlesnout, kde imperátor tvrdí? Pamatuji si, že vše, co já řeknu, je moudré proto jen, že já jsem to řekl, třeba to jinak bylo hloupé. Vím, co vím. Německá knížata, cháska vlastizrádná, v dobozumění s nimiž jsem chtěl mně vsadit do blázince, ukryla jej živého kamsi, aby s ním v příhodný okamžik vyrukovala proti mě. Ale guos gego!" Zakřičel a se svým fauteuilem s námahou mrštil do kouta. Rozdrcení budete jako tento fauteuil!" řval dále ač křeslo zůstalo neporušeno. "Slabí jste proti mně, trpasličí všichni! Bůh mne i nadále ochrání proti vašemu vzteku, Bůh, který mně byl štítem, když zlopověstná Selma Schnapke mrštila proti mému pancéřovému kočáru sekehou!" Zdvihl ruce k nebi, pak se hlučně vysmrkal. A mluvil dále:

"K věci! Nutno katastrofě čeliti dříve, než-li na nás přikvačí. Jen jeden prostředek máme: musíme založit ligu proti Bebebebe - Gefahr. Tento název stvořil jsem já, a hned dal iniciativu ke stvoření ligy. Přemnozí moji manové

přispěli k tomu již velikými obnosy. A ty, Hellmutku, budeš, jako vždy kráčet v čele. Máš asi osmset milionů marek jmění, - neošivej se, přiznal jsi sice jenom třista milionů, abys ošidil erár, - nechvěj se, já zeměpán - - ačkoli mou povinností především jinými jest dbát o zachovávání zákonů, chci přimhouřit oči - budme k sobě shovívaví, jako k nám otec v nebesích shovívavý jest. Nu krátce, když věnuješ dvacet milionů na tento posvátný účel, myslím že to bude stačit. Považ co by se s tvým celým jměním stalo, kdyby Čačusico v čele svých hord šobil Merku braní! "I ty prase", pomyslí jsem si. "Čtyřicetpět milionů jsi ze mne vyždímal již za to, že - - s ohledem na morálitu to nedopovím - a teď dalších dvacet milionů!... Kam to takto dál se mnou povede? Ať si ti kdož panují, vysávají dělnickou sběr a zvěř, to je v pořádku jako brát mléko krávé, ale nás aristokraty?... Hned zpočátku jsem věděl k čemu cílí to jeho cancaní. Ta zatracená hohenzolernská lakota, dědičná! Fritz byl mnohem horší. - Fricku s malým Pruskem, přemohl jsi Evropu, ale tenhle, "prý" tvůj potomek, s ohromným Německem podlehl by, co by naň přišlo, i samotnému Dánsku. Fricítku proč si plodil ještě děti? Může ten kdo vystoupil na vrchol Montblancu, stoupat ještě výš? Potomci velkých mužů byli vždy úplná prasata... Fricku, co po tobě přišlo lejno je! Bismarck už není z plemene Hohenzolernů - pouze mystický jejich ocas - je největším neštěstím germánského národa. - Nic jiného mi nezbylo, než říci ano. "V nejbližší době upíšu ty miliony, Veličenstvo." Zamračil se strašně. "Upsat? Fuj! Jaká kramařina! A proč ne hned, Hellmuthku? Své šeky máš vždy u sebe! Bezevšeho vyplň jeden z nich - - dvacet milionů - na jméno svého zeměpána, a to stačí úplně! Hanba muži, který odkládá na zítřek!"

A zajel mně bleskurychle svou rukou do náprsní kapsy. Imperátor si může dovolit vše, i krádež,

als an der Politik ersticken!

Weg Sorgen, die den Caesar drücken!
Doch halt! ich muss dir früher machen
hubsch Vernugen -- e -- e mit netten
Sachen

Ich will dir nämlich gnädig zeigen,
im Lauf letzten drei Monaten
jemacht -- e -- e -- von fotografie-
reden -- Ratten...

"Hellmuthku, viděl jsi takového improvizátora?"
dodal poté, zčervenálý námahou a snad i panick-
kým studem.

Ale já za to zbledl jako křída. Jistě bude těch
fotografií aspoň dvěstě! A vite co to pro mne
znamená? Povinnost abych dvěstěkrát padl do
extase! Já rozlícený dosud tím vyhozením dva-
ceti miliónů! Kdybych jen jednou do extase ne-
padl, padl bych v nemilost. Neboť fotografie,
která mi ukáže, považuje on vesměs za umělecká
díla, poněvadž jím jsou schválena, a za svou
věrnou podobu, není dovoleno říci ani: nevyrov-
ná se to originálu... Nebyt jen jedinou z nich
uchvácen, znamená proň: odsuzovat Jeho vkus
a nadto považovat jej za ohyzdu.

Nu a padal jsem do extasí nepřetržitě asi dvě
hodiny. Fotografií bylo asi pětset-
Třista extasí měl jsem už za sebou a připra-
voval se na smrt. Ale milosrdná příroda mně
přispěla ku pomoci. Císař se náhle zakolíbal
na své židli tak, že by se byl snad svalil na
zem, kdybych nebyl jeho pád zachytil. - "Ha"
zvolal, teď objal Morfus caesara. "Nic naplat,
můj všiváčku, musím tě o další požitky oloupit,
ale lépe tak, ať i pro zítřek máš rezervovány
vzácné rozkoše... Tak - uložíme se na lůžko!"
Svlékl jsem z něho uniformu bolivijského ge-
nerála. Pokynul abych ulehl vedle něho -- .

x/ Vydavatel těchto memoárů, neuměje rýmovat,
podává tuto báseň v originále

Naštěstí za minutu začal chrápat. Hledím na jeho otevřenou páchnoucí hubu, jeho tuhé, při vší grandezze pitvorné, komické rysy - - - Nic směšnějšího než jeho tvář - kdyby nenáležela císaři -

Ubohá trojko! Ubohý národe! Staročecký vojévůdce Chabrias řekl:

"Více zmůže stádo jelenů, vedené lvem, než stádo lvů, vedené jelenem."

A já bych řekl; Lépe by bylo, kdyby místo osmdesáti milionů Němců bylo jich jen osm milionů a měli nad sebou lva, než - -

V jakési temné, děsné předtuše plakal jsem, pro tebe, této noci, Germanie...

25. dubna

Čtrnáct dní nenapsal jsem nic, nemaje k tomu ani vteřiny, naprosto mne absorbovaly zábavy, pití, dámy, mladíci, přátelé, císař. Jsem vyléčen absolutně! Na každou baletku vzpomínám více než na - ni! Hosannah!

Myslím však, že větší podíl na mém vyléčení než všechny zábavy mělo mé trápení, které jsem musel skoro oúden vystát u monarchy. "Vystát" - - příhodné slovo, neboť těeba, že jsem jeho nejintimější přítel, není mi u něho téměř nikdy dovoleno sednout si. Vůbec od té doby, co mně zloděj, vyfouk z šekové knížky dvacet milionů, stal se drzým a neunesitelným, jako nikdy dříve. Už mne nepotřebuje, dobře praví staré přísloví: "Nečiň nikomu dobře, nechceš-li, aby ti činil špatně." Ale snadno se řekne, nečinit svému zeměpánovi dobře, nečiň a dá ti utnout hlavu. "Každý den jiná tortura, záviděl jsem někdy Daemoně její šarlatový palác..." Ale vše zlé má své dobré, zatímco jsem se u Williho genoval a hrbil a lízal mu paty a šest jiných začátečních p, - na Daemonu nemohl jsem ani pomyslit. A vztek který ve mně, vždy dlouhou dobu vířil, i pak když jsme si řekli adieu, zaplašoval báječně všechny strašidelné myšlenky.

Něco takového znamená ovšem vyhánět satana belzebubem, ale z Belzebuba my zatím nehrozí zesílení. Jsem pyšný na své sebeovládání, jímž jsem si zachoval císařovu přízeň a úctu neztenčenou, a prozradím ti, papírku, že když se se mnou především loučil se slzami v očích, řekl mi slavnostně:

"Přísahám, že nejbližší příštím kancléřem Říše budeš ty Hellmuthku, ty perlo Germánie." Odjel do Španělska navštívit Alfonse. Vrátil se teprve za tři týdny.

Jediného utrpení které mi dosud zbylo jsem prost! Teď budu jen hýřit s Moltkem a Eulenburgem. Ó ta krása, být po strašném utrpení zase šťasten! Jak nádherný je svět!

27. dubna

V sedm hodin ráno. Okna mé ložnice jsou otevřena. Širé zahrady rozprostírají se pod nimi. Venku vše zář, ples a smích. Třeba je časná doba jitřní i jarní, - skoro letní vzduch proudí sem z venčí. A to smějící se slunce, dosud nízké, pálí. Vůně meruňkových a třešňových květů vanou sem jako mystické postavy lůžných vzdušných duchů. Jezero stromů pode mnou křičí ohlušivě zpěvy nesčetných ptáček. Obláčky na nebi usmívají se dolů na mne, - jak rád bych k vám vzlétl, mé holubičky zlatostříbrné, a jezdil tou modrou věčnou pouští na vašich zadečkách!... Nevydržím doma sedět, - vzhůru s Eulenburgem a Moltzkem do přírody! - Téhož dne v 11 hodin v noci ve vinárně

Bájný byl to den. Odjeli jsme, my tři, automobilem z Berlína, ale cestou přibráli jsme k sobě několik báječných dam a fešných číšníků. Ó jak krásně jsme se všichni měli v lesích a restauracích, lučinách, neviditelných kotlínách a nevěstincích! Byl to nejnádhernější den mého života!... Vjížděje, opojen vším možným, opět do Berlína, měl jsem náhle trochu příšerný pocit, můj vrchol dosažen!...

Mám ovšem *Podex romanus*, ale ten nemá absolutní moc, musí být doplňován oněmi čarovnými slovy. Mohl jsem jich onoho večera včas použít? Zde nutná pronikavá reforma. Již po onom rencotru v parku jsem si předsevzal že, co živ budu, nevezmu knihu do ruky, přál bych si, aby dodržení každého mého předsevzetí bylo tak málo obtížné, jako je mé dodržení předsevzetí tohoto. Ale kniha - to nestačí. Musím např. vykřikovat své zařikadlo vždy dříve, než otevřu nějaké dveře, nebo na ulici vždy dříve, než se ohlédnu nazad, nebo, když plí bude proti mně kráčet dáma pod závojem, Daemoně postavou podobná. Vůbec, slova ta musím mít stále v ústech, neméně často než slovo "já". Dnes učinil jsem již začátek, tři dámy pod závojem šly proti mně, já zařval, otočiv se k nim zády a nenahýbaje se kupředu.

"Do prdele atd."

Daly mne zajistit strážníkem. Ale i tak je to lepší než-li Daemona.

Ale tyto nové dispozice mne velice uklidnily, s plnou důvěrou hledím budoucnosti vstříc.

4. května

Lidičky drazí, pro Pána Krista, já vám s ním mluvil zase! V lese věříte? Vedle mne stál strom. A považte si, ona vám dneska dokonce přijela! V kočáře! V mužských šatech byla! A vruce držela bič! Ale mně nenařezala. A kdybyste slyšely její řeči! Nu, všechno vypovím, jen si musím dát pozor, abych nepřeskočil tuhle tu krabičku sirek, vlastně, lépe řečeno, abych si nepletl pojmy. Víte, mně se zdá, že tak trošku blázním. Ale to přejde, víďte? I koza musí chcípnout. A abyste věděli, nebyla by přijela kdybych byl vykřikl včas to, co už znáte. Ale když ona vám byla v mužských šatech! Krátký kabátek, těsně přiléhající zelené tenké kalhotky, herdek, měli jste vidět to její břicho a tu její zadnici pod nimi! - Nu tak tedy: x/

"Tak ji mé dŭtky naučí rozumu!"

"Fuj! Myslíte, že bych chtěl ženu, která by si mne vzela z přinucení?"

"Rozumí se! Ale ona vás jistě již miluje, jakpak by ne, dŭtek nebude potřeba, slibuji to! Račte nám Jasnosti zachovat svou přízeň-vždyť to bude pro mr---pro ni náramné štěstí! Její blbost se v nejvyšších kruzích ztratí, mezi vámi hnupy bude se možná vyjímat velice dobře--ale pardon, pardon!"

"Dosti!" řekl jsem rychle. "Promluvte sni a oznamte mi písemně její odpověď! Adieu!"

Doprovázely mne jeho nejhlubší poklony. Sotva zavřel za sebou dveře, zahřmělo hřmotné odplivnutí. První okamžiky jsem byl v chaotickém stavu, ale hned poté povstalo ve mně nejpevnější rozhodnutí, že celé věci nechám. To mne zalilo slastí, ač současně jsem hořel hanbou nad celým svým husarským, bláznivým kouskem. Ale příšerný osud chtěl abych naulici, několik kroků od domu, potkal Helgu a aby mne prohlédla očima široce rozevřenýma, ohromnýma, strašnýma, nepopsatelnýma. Leknutí a tajemná hrůza div mne nepovalily, mráz mnou chvěl, zatemnil se mně zrak, ani jsem ji nepozdravil.

Toto setkání rozhodlo. Dábeleská tenata stáhla se nade mnou neroztržitelně. Nebylo už odporu. Dnem a nocí strašily mne satanské oči, cítil jsem, že by mne uvrhly v šílení, kdybych jim nevzal veškerou moc tím, že je nazvu svými. Kolísal jsem sice ještě týden, ale bylo mi jasné, jak je to směšné, bezmocné.

Odpověděl jsem na dopis starochův, velmi pokorný, došlý mi hned druhý den po mé návštěvě a oznamující, že Helga bez výhrady souhlasí--odpověděl jsem--

Za měsíc byla mou chotí.

Jako obětní jehně šla k oltáři, docela tak asi jako loutka s kterou si hraje děvčátka, počína-

na událo!"

"Já - já - nic nevím. Obráťte se na lékaře, na vědu... Já nic, já muzikant, já jenom fantóm snu - "

"To by se kdejaký darebák mohl lacino vymluvit, že je pouhým fantómem snu aby se vyhnul trestu. Slyš, ničemo: pochopila jsem že pro mne není ani tak důležitý devatenáctý srpen, ~~že~~, jako druhé září, kdy jsem sklepení opustila... Určitěji: že o sklepení jsem nesnila, že to byla skutečnost, že jsem v hladomorně zemřela..."

"Jej, jej!... Ale divíme se, že vy, přece trochu vědecky vzdělaná dáma, takhle mluvíte. Jakpak jste mohla umřít, když tu jste a řečníte. Copak byste mohla existovat, myslit, kdyby váš mozek nyní hnil?"

"Kuš s vědou trottle! Ta je ještě trottlově-tější než ty. Tvůj mozek hnije, a přece myslíš třebaže hnilobně. Všechny mozky lidí hníjí a všechny myšlenky lidské kultury jsou jen produkty nejsemrdutější hniloby: tuto velkou pravdu přináším já ze záhrobí! K věci! Byla jsem kýmsi omráčena, a pak vržena do hladomorny. Kdo to byl?"

"Bože, snad nemyslíš, že - já?" vyjelo ze mně hloupě.

"Ty!?" zachechtala se. "Babko, ty že bys byl něčeho takového schopen? Vyloučeno. Ale vyloučeno není, že si někoho zbaběle nastrojil, aby mně to provedl. Pravděpodobnější však je, že to učinil někdo z tvého kreténského příbuzenstva, nespokojeného s mým způsobem života. Snad se souhlasem tvým, patrně s tvým vědomím, zcela jisto však je že jsi proti tomu nezakročil. Nuže -?"

Zdvihla bičík. Její itvář - slitina tygra a Lucifera. "Avancovala z pekla", knitlo mě myslí, "ze zatracené mučené duše na jednoho z mučících dáblů." Každé mé mozkové vlákno bzučelo jako struna, chalupy na stránkách poskakovaly jako ožralé, a objímajících se s ploty svých dvorků, tančily šíleně. Měl jsem určitý pocit, že stojím na hlavě.

že hlučící stroje a řev odsouzenců zmlkl, -
 - že mučící obludy zoufale křičí, - že jedna
 z nich mne uchopila a vyhodila oknem ven...
 Mé dřívější vědomí zmizelo. Nabyvši ho, byla
 jsem jinou, než ve svých dřívějších nesnesitel-
 ných snech: měla jsem Vůli... a následkem to-
 ho byl můj sen vlastně už "bděním", - nemaje
 omezenosti bdění byl vyšší syntésou bdění
 a snu. Dovedla jsem teď distinktně myslet, -
 - zdálo se mi tehdy v blátě, že jasně myslím,
 projektoval si jen distinktnost svého bdícího
 stavu do mého chaosu. Rozpomínala jsem se na
 přemnohé, co mi bylo dosud zazávojeno. Hlavně
 jsem pochopila, že jsem "mrtvá". Nikdo ze zem-
 řelých to nechce chápat, myšlenka "jsem umrlec"
 usmrcuje toho, kdo stojí dosud na půdě toho
 vašeho "života". I mne zprvu porazila na zem,
 ale za chvíli jsem se idiotskému omylu smě-
 la: neboť celé vaše bdění je jen strašlivý
 omyl, vzniklý ze Všeidiotství. Člověku nutno
 být Bohem, vše ostatní na lidstvu je lejno. -
 Příští uragan nepřišel, ač jsem si ho přála
 žhavě. Ani později nepřicházel... Dáblové v
 šarlatovém paláci si mně nepřáli, považovali
 mne za prašivou ovci, kterou třeba z instituce
 vyhodit. Ale Bůh - jímž jsem já, určil jinak.
 Jednou z nenadání přikvačil na mne zas ten
 pes - Uragan. Tři komory jsem prořvala, ale už
 ve čtvrté se opakovalo totéž, avšak ještě sil-
 něji, co tenkrát v jedenácté. Spěšně mně zas
 vyhodili, stěny paláce praskaly...
 A ještě dvakrát jsem to prošla. Jen pro formu.
 Obludy uštědřovaly mně úmyslné trýznění velmi
 snesitelné. Nebylo to horší než když je člověk
 bit. A měla jsem přitom pocit jaký míváme, když
 sníme, že jsme biti: daleko více příjemný než
 bolestný, každý sen je masochistní, masochismus
 je základním faktem. - Peklo se mi zalíbilo.
 Je mně ho teď skoro líto, když jsem se rozhod-
 la, že jej zničím.
 Posledního nejvyššího vítězství jsem dosud ne-
 dobyla. Jinak nebyla bych stále ještě do pekla
 posílána. Rozděláno jest moje dílo.

Jistě to bude trvat jen okamžik

A ta sekunda rozmetá šarlatový palác a všechny podobné, co jich ve veškerenstvu je, lépe než milion tun ekrasitu. Vykoupím utrpením svým nekonečné legiony duší. Co se Christovi nepodařilo: překonat peklo, podaří se mně... Avšak - všespásný uragan nepřichází. Nemám příležitost... Běda, nedovedu-li si ji sama stvořit!...

Co nyní dělám? Žiji životem Bohyně! Prolétám vesmírem tisíckrát rychleji než světlo a zakouším nekonečné rozkoše, noříc se do kuriosních, prakomických jeho hlubin. Duše má září intenzivněji než duše všech lidí, co jich kdy bylo, a kde zazáří, všechny padají zbožně k jejím nohám! Jsem královna vesmíru! Oh! teprve pak, až se žena probudí ze spánku, v němž je pohoržena od dob pavouků..., až rozšlape to sprosté, idiotské, zhovadilé, parazitní, nejšmělejší plemeno samčů, vyjde lidstvu jeho slunce. Více než prostorem, létám neprostorovostí myšlenek. Absolutně rozluštila jsem světový problém, zničila skepsi, všechny noci se mi proměnily v nekonečné slunce. Na celou věčnost za mnou se rozpomínám. Jen na tu jednu hloupost, kdo byl ten ušlechtilce, ne a ne!" Rorchechtala se. "A po nejvíce se zdržuju v Kordüllerách, v paláci vytesaném z ledu, s pohledem na oceán a na jeho - oči... Oh! třeba jsem zemřela, našli jsme se. Ale on je na mně zlý... V celé své slávě mu nic neimponuju. Pořád chce ode mne totéž, staré..., Jinak prý padnu opět..."

Zakryla si tvář dlaněmi, a za chvíli mluвила šeptem, změněným hlasem:

"Něčeho se bojím... Takové černé díry, které je hrůznější než všechno co jsem překonala... A tou černou dírou jsem já, já celá... A pak toho bílého, měkýšovitého strašidla. To je pro mne ještě černější. Ach, ach, jsem jen věčná, černá nenávist. Tak nezvítězím... Miluju, ale má láska je jen ostrůvkem v moři nenávisti."

Mám vůli, ale ta, vládkyně ve vyhnanství, otročí jen černým pudům. Jsem černá. Proto je mé strašidlo bílé, proto je mě světlo - - strašidlem. Můj muž má pravdu, tak nezvítězím..."

Zhroutila se opět, náhle vyskočila, a pane bože na nebesích, dala vám, mně hubičku... A zase padla na tvář a kroutilase. Tu vyskočila jako míc a zařvala:

"Láska je měkká svině, nenávisť je všechno! Není hodno nenávisťi, jak řekl kterýsi proslulý pes, Já! jen vše, co není já, vlastně co blbým omylem nezdá se jí být? Omyl Všeidiotství nenávisťi je hození! Omyl že mimo mne něco existuje! To jest celý tento psívesmír. Třeba jej drtit. Muži můj, ty mrtvý jako já, jsi morální pes jako všichni mužští! Dobojuju svůj boj, bez tebe, plívám na tebe! Jen žena je mužem! - Dosti nedůstojných řečí s tebou, kryso z kloaky! Jsi zasvěcen smrti, ze všech nejstrašnější. Vřede, věř: jen tomu, že s mými kočkami v Sausteinu zacházíš obstojně, máš co děkovat, že smrdíš dosud ve světle tohoto vašeho hnojného slunce! Ale až se dovím jakou účast jsi měl v hladomorně svých zhovadilých předků, věř mě, že tě uvrhnu do nejhrůznějšího z pekel, já Pekel Královna, já Nbes Královna, já Královna Věčnosti!"

Kopnuvši mne, napila se ještě jako kráva. "Helho," zablekotal jsem polomrtev, "víš co je onen nektar, který pijí bohové?" "nepijte ten špiritus? Vždyť vás nutně zničí."

Zachechtala se. "Víš co je onen nektar, který pijí bohové? Čistý špiritus! Přihni si taky!" A štouchla mne lahví do úst.

Lízl jsem. "Víc dobytku! - Ještě víc! Že tě přetáhnu! - No tak tedy, ať máš na mne upomínku!..."

Běžela ke kočáru, ale znatelně vrávorala. Nemožně vylezla na kozlík a černí hřebci, jistě dáblové jí sloužící, daly se v šílený trysk. Za okamžik ztichl jejich dupot a hrčení kol...

Náhle, polobezvědomí, s sebou trhnu - něco na mne padá, cítím údery na rameno. Zdvihnu oči - kníže Elenburg a Moltke!

"Jemináčku!" zvolal onen, co tu, bratříčku můj sladký, tak zkroušeně sedíš? A v ostružinách, chval každý duch Hospodina!" Zdvíhali mne. "Oh," sténal Moltke, "tvůj sladký popo je jistě popíchnán, - opravdu, na kalhotách je krev? O Willy, Willy, krvavé slzy bys ronil, kdybys to viděl."

Ale dost, čtenář už viděl, že jsem blázen, co se ze mne mohlo stát po této strašlivé příhodě? Dokonce i v kočáře vám dnes přijela, viržinko kouřila a špiritus pila, slota jedna! Křesťané dobří, copak to tak beze všeho jde, aby někdo přes půl roku v hladomorně hnil a přitom chlestal špiritus jako kráva? O tempores, o mora! A mužské šaty měla, trajda! To její břicho, ty její pŕlky vzađu jste měli vidět! Te krát v parku vypadala jako kočka po okocení. Ó ty břicho, které jsem jen jednou ve svatební noci hladil, kdybych byl tenkrát věděl, za jakých okolností tě opět uzřím - - -

Je už půlnoc. Zázrak že jsem to dnes všecko napsal. Ale to udělal její lín a nic jiného. Opil jsem se jím pod obraz, a to mne zachránilo před úplným zblázněním. Pálil vám mne v krku ještě za pár hodin. Moltke a Elenburg jej ze mne cítili, pátrali v mých kapsách i v okolí ale nenašli nic. Kroutili hlavami, já jim ovšem neřekl jak se to stalo... I kdybych já byl chtěl, nebyl by mohl můj zdřevěnělý, spálený jazyk.

6. května

Jsem stále namol. Opilost je šílenství, postupuje homoaphaticky, vyhání ďábla Belzebubem. A koukejte, daří se to výtečně. Jsem teď vlastně blázen, ale protože jsem stále jako houba..., nikdo to na mně nevidí, nebýt poslední dny v jednom kuse s věrnými, pečujícími o mne přáteli ožralý, seděl bych v blázinci. Ale co víc, byl bych opravdu šílený.

suspendován, již jsem to zařídil, ale facka sedí. Ale v Sausteinu mne široko daleko znají, tam přijmou mou paroli se vši příslušnou reverencí.

All right! Jen hodně pít a jsem zachráněn. Ale chraň Bůh, aby se mně ještě jednou zjevila. Cítím určitě: stane-li se to, je se mnou konec.

11. května

Hihihihí! Velectěné publikum! Kníže Sternenhoch klade si za čest oznámit láskám Vaším, že včera i dnes přihodily se následující vele-důležité události: Předně mne Daemona zpothlavkovala jako koně, přespal jsem noc ve stáji na telátku, které mělo černý čumec a vzadu ocas. Zatřetí vešel ve mně duch zvěčného mého berbardýna Slona. Za čtvrté otevřel jsem Podex romanus. Za páté byl jsem u Esmeraldy Carmen Kuhmistové a přijal její požehnání. Za šesté popral jsem se s policajty, začez mně na strážnici nařezali, až jsem smrděl, Za sedmé, kdo mně teď chce najít musí do blázince.

Ale nikdo ať se nedomnívá, že jsem blázen. Včera jsem trochu byl, teď však, v tu chvíli jsem úplně při rozumu, to udělal určitě ten přežalostný pardus na strážnici. A pak vědomí, že dostanu od Kuhmistky paprsky planety Aldebaranu. Vypravuju nyní, bez frází a ornamentů, nevěš na pásmo hovoru lichých cetek a trectek, hoj, hoj, hip, hip!

Tak tedy sedím včera večer ve své ložnici v Sausteinu. Trochu jsa opit klímám. Tu slyším ve vedlejší pokojí šustotě - a pak takové měkké kroky jako by tam chodil tygr, řap, řap, řap, řap. Dveře byly ovšem zamčeny, a i klíčová dírka zaslepena dobře voskem. Poté začaly třítí nějaké ruce dveře zhora dolů a zdola nahoru... Ale co, já se v tom už vyznám! Do prdele mně vskoč! zařvu a řvu dále jako lev, že se zámek otřásal. Přitom ovšem byl jsem otočen ke dveřím zády v nahnuté posici... A tu spatřím náhle mezi nohama

za sebou dámské botky! a ty šly! Vzpřímím se a tím spatřím - Ji. Nepadl jsem ale vyběhl na chodbu. Avšak ona za mnou - hup! hup! hup! "Naučím tě já móresům, pacholku nevzdělaný!" křičela a pohlavkovala mně jako koně. Po celé chodbě i po schodech do přízemí. Spasil jsem se do čeledníku, sluhové se ozbrojili smetáky a pohrabáči hr za ní. Ale nenašli nic. Měl jsem chuť v čeledníku přepat, ale cítil jsem, že bych blekotal nějaké nesmysly. Odešel jsem tedy do stáje, lehl si do ~~okry~~ mokrá vedle zmíněného telátka které mělo černý čumec a v zádu ocas. Nechovalo ke mně přátelských úmyslů, a jistě se též bálo Daemony, a já také ne. Ve stáji se jí nikdy nebojím, kdyby tam přišla kopl bych ji jako kůň. Nespál jsem, myslil na své bernardýny, kteří jsou v pánu. Herdek, ti být tak u mně, když mne začala pohlavkovat, co by z ní zbylo asi?... A já je dal popravit... Pro nic za nic. Jaký jsem to přece jenom dobytek! Plakal jsem nad nimi, než v tu chvíli cítím: oni nezemřeli, oni se vtělili do mne, a to žlon. Jeho síla se rozproudila mými údý, a já začal běhat, běhat po čtyřech a štěkat a kousat krávy do stehén. Ale především vřela ve mně zlost proti Kuhmistové. "Čarodějnice neřádná", řval jsem, "už ani ta průpověď nepomáhá, leda pohlavkům. A Podex romanus už dávno ne! Podívám se do něho, když ztratil svou moc, ať aspoň vidím jak vypadá paprsek Aldebaranu, lejno zmiže, žabí brko, gorillí slzy!" Přetrhl jsem nit - a víte pánové a dámy co v ořechu bylo? Nic, nejpoctivější nic! "Zrádná svině", křičel jsem, "to smrti zaplatíš! Hned zítra jdu k císaři a on tě dá upálit, rozčtvrtit, oběsit!" Když se začalo rozednívat, vyběhl jsem ze stáje, pádil do svých pokojů, vzal si svou navštívenku a dva balíčky sto markových bankovek, každý se sto kusy, a horem pádem letím na nádraží. Ponechal jsem si tentýž oblek, v němž jsem ležel vedle telátka. A to bylo noudré ode mne. Neboť lidé na nádraží a ve vlaku mne považovali

Jelikož měsíc mezi ní a slunce vstoupil jest, i rozkázal za příčinou toho mocný Aldebaran, hořce pláče, aby všechny paprsky jeho se toulající, ihned k němu se vrátíce, světlo mu nové poskytly. A tak stalo se že i paprsky v Podex romanus uvězněné, střemhlav z něho vylétnou, na Aldebaran se odstěhovaly."

"To je všechno pravda, ale bylo tam také lejno, slzy, žabí brko!"

"Ano excelence, ale paprsky Aldebaranu všechno toto do sebe vstřebají, látky tyto zároveň s nimi z ořechu vyprchaly. Vše pomíjí Excellence, nic netrvá věčně: Chtěl byste, aby látky v ořechu obsažené, tvořily výjimku?"

Musil jsem uznat, že má pravdu, její hluboké vědomosti o přírodě imponují. Mírněji jsem řekl:

"Haf! Haf! A co bude dále? Včera mne sladák zpohlavkoval jako koně!"

"Snadná pomoc excelence, nutno nachytat nové paprsky Aldebaranu, který září opět v jasu neztenčeném. Neboť ostatní látky mám."

"A kdy mně je nachytáš?"

"Nejdéle za týden, Excellence. Ale -" dala se náhle do pláče - "rozbila se mi skleněná pašť, - a ta je drahá, - já ubohá, chudá žena, ouveh, ouvej!"

"Co stojí?"

"Bojím se to vyslovit, dvě stě marek..."

"Tady máš čtyři."

"Ó Vaše Eminence", líbala mi nohy. Ale za okamžik se rozplakala znovu.

"Zapomněla bych, achich, že mi vyschly gorillí slzy. Ale naštěstí je v zoologické zahradě exemplář této vzácné opice. Má právě mládě.

Uzmeme-li jí je, bude plakat a naříkat a hořké slzy ronit, avšak - toho neštěstí! Její hlídač miluje jí jako vlastní dítě a za nic na světě nezpůsobil by jí hoře... Za nic na světě, - leda by dostal dobře zapláceno..."

"Mnoho-li?"

"Bože můj, aspoň pět set marek!"

dostával zmizelo mé třesnutí.
Ale tělesně je to se mnou zlé. Je mně tak ne-
volno, tak slab jsem, zimou se třesu, děsně mě
bolí hlava. Cítím, že onemocním na smrt.
I to snad bude ku prospěchu. Již v lednu byla
ta nemoc, jež mne zachránila. Tenkrát ovšem ne-
bylo mé šílení tak velké jako toto, a nemoc tak
vážná jako tato, která nyní otvírá po mně
jícen...
Oh, bože, jak to se mnou všechno dopadne? Ale
nějaké to bylo, a nějaké to bude -.

13. května pozdě večer

Hodiny říkají pořád tik tik, až je to opravdu
k omrzení, který hloupý ničema vynalezl jen to
tícošlápné strašidlo? Moji strážcové chrápou
ve vedlejších pokojích. A to elektrické světlo?
Je také takové podařené strašidlo. Sedím na
posteli, ale vstát z ní bych už asá nedovedl,
nějaký dareba mně do všech žil, do nohou vli-
rtuť. Trochu blouzním, ale není to právě teď
nejhorší. Píšu přece velmi rozumně. Čím psát?
Nejraději bych o tom telátku, které se nebojí
Daemony, majíc černý nos, ale nebylo by to zce-
la důstojně budoucího císaře německého. Myslíte
že blázním? Prr! Vykloznu ze šílenství, jako
myš z kalhot, uvidíte!

Budu psát o tom, co jsem slyšel večer, Navští-
vily mne čtyři osoby: strýc, bratr, jeden tlustý
a jeden tenký člověk. Tito mně byli představeni
jako bavorští šlechtici, ale podle toho že
mluvili učeně poznal jsem hned, že to šlechtici
nejdou.

Strýc je impozantní zjev. Nemá sice skoro
žádné čelo, a chce-li člověk rozeznat jeho
očka, musí si vzít lupu, zato však má ohromné
líce a čelisti a strašný knír. Jelikož je k tomu
veliký a hřmotný, budí všude svrchovaný respekt.
A ten stoupne, zazní-li jeho mohutný, křaplavý,
pomalounký hlas, jakým způsobem pak strýček
mluví, uvidí se ihned.

Zato můj bratr je pouze zdegenerovaným potom-
kem slamných předků.

Je jako pavučinka, vrtí se stále jako vrabec, odfoukl bys její, kdyby s naň dýchl. Drmolí stále nesmysly, ješ trochu slabomyslný, a má více vad výřečnosti. Není v něm ani náběh ke karakteru. Císař však si ho nadmíru váží a učinil jej generálem. -

Když si se mnou pohovořili, odešli do vedlejší místnosti a debatovali o mně. Tiše, ale já rozumněl každému slovu, mám dnes uši jako osel. "Pánové", řekl ten tenký, "choroba Jeho Jasnosti je závažná, vědě dosud neznámá, ale můj bystrozrak odkryl její příčinu, a odedneška bude obohacena psychopathologie o novou nemoc, kterou tímto ihned křtím: Morbus sedatorius doctoris Trottelhundi. - Nešťastník trpí totiž sedací chorobou: je stále neodolatelně nutkán usednout, ať stojí, kde stojí, a usedl by třeba na řeřavé uhlí, jako usedl strážníkům na dlažbu - do hromady bláta, do estružin, na práh salonu atd.

"Inu, má padoucnici", vmísil se do řeči strýc. "Ó, nikliv Jasnosti. Epilepsie je chorobou převážně somatickou, kdežto morbus sedatorius čiže psychickou, mohl by být ovšem na vzácný podnět Jasnosti, nazván "sedoucnicí", sláva!"

"Ba právě má padoucnici", zahuhlal ujec.

"Račte rozumnět: padoucnice a sedací nemoc jsou diametrálně rozdílného -"

"Ba právě, copak neříkám, že má padoucnici?"

"Ale to aby se člověk popadl za vlasy!" zvolal rozdurděný učenec a chytil se za pleš.

"To jsou všecko láry fáry!" vskočil jim do řeči bratr. "Není samostatný hoj, hoj! Vlastní nohy - žádný charakter - pavučina - fuk fuk!"

"Velice správně Jasnosti!" obrátil se k němu vlídně doktor Trottelhund.

"Jeho Jasnosti opravdu schází rovnováha povahy, - a to je zajisté předpokladem jeho choroby, ba - nová geniální myšlenka mě vysvitla: nejen předpokladem, ale i direktní příčinou: vědomí psychické instability, budí v nebožákovi takovou nedůvěru k sobě, k svým tělesným silám, že je nucen usednout, ať je to kamkoli."

"Krátko má padoucnici" doplnil strýc. -

A teď vpádl do rozhovoru učenec tlustý:

"Ale jak vysvětlíte, vážený pane kolego, sedavou nemocí všechny ostatní manifestace choroby Jeho Jasnosti?"

"Totální poruchou nervového systému, jež sedavou nemoc úplně konkomituje, která však není nejprvotnější oficiens těchto nemocí, ctěný pane kolego Biersterne."

Věhlasný pane kolego, při vši účtě, kterou mám k vašemu duchu, musím říci, že celá hypotéza vaše důstojna je přímo idiota. Již termín váš "sedatorius" nesměl by vytvořit sekundáž, jež by nechtěl z latiny propadnout. Moje je stokrát přílehavější. Pánové, náš pacient trpí fixní ideou, že je čtyřnohým zvířetem. Je mně dosud nejasno, zda gorillou či telátkem či psem či slonem či jiným ještě. Proto sedá nej^arději na zem, proto spí ve stájích, proto štěká, proto pokousal a pokopal strážníky, proto aby napodobil zvířecí devoracitu, kázal, aby mu byl k obědu uvařen ohromný kotel bobů a zeleniny, proto, aby všechno jeho počínání mělo zvířecí ráz brutality, vykřikuje všude necudná slova ona!"

"No a copak nepovídám, že má padoucnicí?" -
/ Na okamžik nastalo ticho, nikdo si nepředstaví jak strýc touto neslýchanou houževnatostí svých tvrzení každému imponuje, každého přímo děsí, ale nesleduje přitom nějaký úmysl, myslím, že to dělá jenom proto, že nemá žádné čelo.

"Věhlasný pane kolego Biersterne!" zvolal konečně doktor Trottelhund chvějícím se hlasem, "při veškeré účtě kterou mám k vaší inteligenci, musím vás prohlásit za dokonalého kretena. - Např. je známo, že Jeho Jasnost vykřikoval, že je slon a německý císař. Jak vysvětlíte svou zvířecí hypotézu to druhé? Máte snad odvalu tvrdit, že Jeho Veličenstvo je čtyřnožcem? Nebo -"

"Láry fáry!" zapištěl do toho naštěstí můj bratr, - jinak by se byli servali! Žádná nemoc -
- žádné vlastní nohy nemá, hoj, hoj, fuk!

Je jako prádlo ve větru, je jako vrabec - frnk!

Cvrlik, čimčarara, čim, čim, čim!"

Bůh aby tě skótil, vrabče! Pěknému to generálu svěřil císař životy svých vojáků...! Ale musím přestat, onen ničema mně nalil rtuť i do rukou a řádky papíru mně vyskakují a skáčou zpět do očí jako paprsky Aldebaranu, hoj, hoj! Ještě bych rád něco duchaplného připsal - - čury mury lumtulum - - Ach, ach - klid chci - klid -- věčný klid - -

10. července

Dnes poprvé jsem vyšel do zahrady sanatoria. Dnes poprvé zas píšu. - Oh, nevěděl jsem dosud, že slunce je vlastně spanilý jinoch, že ta šedivá země jset jen zemí pohádek. Že azur a vzduch lépe opojují než víno. Že šelest v listí není nic jiného než nejreálnější, vlídný, jen mně patící šepot milostných, za hmotou čtveračivě schovaných malých duchů. Nevěděl jsem, co je to pocit volnosti, touha po letu v nekonečno, tetelící se poslední zář blaha. Nic jsem dříve nevěděl. Všemohoucí, nenech mne napříště, jako dosud, dusit se jen pod černou horou utrpení!...

Jako feérický, bílý sen vane kol mne přítomnost jako modrý sen een vlní se vzaďu minulost. Bez obláčku je obloha pozdního odpoledne, jako duše má! Ale - přece tam na severu strní malý mrak, zlověstný, a přece tak sladce přitažlivý. Toť Daemona... Ale dnes se nebojím ani její jméno vyslovit, mysle na ni, jen slzím, tělem prochvívám rozkošný mráz... Bože Vysvoboditeli, dej ať tento den potrvá věčně.

24. července

Je mně stále velmi dobře. Zítřa opustím sanatorium. Kéž by mně bylo jen stejně dobře na svobodě jako zde, ve vězení, třeba růžovém. Od 13. května jsem Helgu skoro nezapomněl. Ani v nemocnici ani v rekonvalescenci. Je to nerveilleusní. Vysvětlují to tím, že mne nepronásleduje, že mne nechala, neboť už nesmí z pekla

ven.

Proměnila se mně v paradoxní sen. Už je po něm. I koza musí chciplnout... Odplaveno je všechno mé bláznění. Jsem jako svěží novorozeně...

25. července

Zase v Sausteinu. Opět slyším z parku rachot pekelných jíců. Připomíná mi to ji, příliš silně. Proto odjedu hned zítra. Ale Hagenbeckopíšu o zásobu žiraf, buvolů a hrochů. Kéž by byli jimi ty zlořečené kočky sežrány! - Stále musím na ni myslet. Když jsem ležel v delirích, měl jsem vám o ní takové sny... Blbé ovšem. Povím o nich pokud to svedu.

První sen.

V nejtíší spánku slyším znenadání tajemný, nejděsivější řev. Jako by všechny moře světa, stěsnané na malou plochu rozburácely. Jako by triliony zatracenců řvaly současně svá věčná, nesnensitelná muka. Bylo by to k nepopsání, avšak ztichlo to brzo. A já krácel náhle temnou, zmodralou planinou. Vše tam bylo strašlivě roztrískáno, krajina zrušena největší moderní bitvou, není nic. A mezitím chaosem, vidím kus sekaneho masa. Nebylo to větší než-li kočka. "To je ona." A vskutku, vycházel z toho chuchvalečku tenký pláč, jako když mňouká novorozené kotě. "Prohrála svou rozhodnou bitvu, zůstala z ní jenom sekanina." A až jsem měl mít z toho radost, že jsem ji zbaven, rozbřečím se, vyju jako šakal... Dále nevím už nic.

Po druhé vidím,

jak trhan, vysoký jako věž, nese ji za kůži v zátylí jako kotě. Ale ona byla stále ještě sekaninou až jsem v ní už rozeznával hlavičku a nožičky. Hodil ji do hluboké kaluže močůvky, "Vypiješ to ihned všechno", kázal. "Muži můj, copak to člověk snese?" "Ne, Ale Bůh ano. Vypiješ-li to zemřeš, zemřeš-li živá budeš!" "Ale to nejde, to nejde!"

Proto mně dala tak dlouho pokoj....

Avšak - sešla se přece z trhanem, topil ji v hⁿojnici... Ah! samozřejmě i on je v pekle, je tam ďáblem a mučí ji, jako ji mučil za života. Velkou výhodou však pro mne jest, že chce aby nechala msty, ona jej poslouchá jako čubka. On chce zdá se mi, aby se zamilovala do toho, koho chce rozmáznout, vždyť už tenkrát na pahorku ji rozkázal aby mne zlíbala. Hezké od něho, nebudu m^h říkat pro všechno trhan, svědčí to ovšem o nedostatku lásky, když není na mne žárliv.

Hlavní však je: Daemona bude podle všeho děsně mučena tak dlouho, dokud neopustí od své pomsty... a dokud, - toho svého vraha - - -, dříve měla mne jenom políbit... Nyní však už to nestačí, - má zadost učiniti svým manželským povinností... A ona, chudáček mučený, má asi k tomu chuť... proto přišla ke mně jako ovce - -

Bože, bože!... Děsné pomyšlení, mít - něco se strašidlem, třeba je to legitimní manželka... Ale lechtá mne to... jak divně krásné!... Co by byla všechna erotická dobrodružství proti - tomu zde? Oh, oh!

Můj extravlak jede tak hladce, že se mně tu píše stejně dobře jako doma... Rád bych se potomhle svůdném thematicu šířil dále, kroutím se rozkoší a hrůzou..., cožpak jsem perverzní? Vyhledávám osmdesátileté dědky jako pání X.Y.Z.? Bojím se jí nebo si ji přeji?... Ale vždyť jsem si před okamžikem řekl, že se s ní nechci v myšlenkách ani zabývat. Avšak - nepsal jsem o ní jen ve svých snech...

Vše jde krásně, ještě několik dní klidu - a budu zase hýřit, jak nikdo nehýřil! -

31. července

Bydlím teď v jedné ze svých vil, hned za Berlínem. Krajina je zde krásná. Plochá jako zrcadlo. Rostlin tam skoro není, neboť půda je tak písčité, že by mohla sloužit jako posypátka.

Ale do své širé zahrady dal jsem navésti v tisíci vagonech černou hlínu až z Ukrajiny. Všechno v ní roste jako divé. Pěstuju zde, vlastně můj zahradník, mnohé vzácné exotické byliny. Z tohoto důvodu mne tu dnes navštívil hrabě P., botanický maniak, takový tichý blázen. Klekne si vám před kdejakým obyčejným kvítekem a pláče nad ním...

Chbape zlořečený - - -

Ve dvě hodiny odpoledne jsem ho provázel zahradou, Úplně jasná obloha. Divé slunce jako-by nás chtělo spolknout. Nemohl jsem je snést a toho idiota ještě méně. Porušiv poněkud zákony pohostinství, nechal jsem jej před jedním pupencem klečet a vyzul se z jeho společnosti. Ptáček, hlavně vrabci, švitořili tak bezstarostně a nadějně, mušky hemžící se ve vzduchu tak hustě, jako vložky v chumelenici sněhové, bzučely monotonně a narkoticky, jako ze snu mluvící vodotrysk mé zahrady. Lajdám a hvíždám si. Altán. "Prospíš se důkladně v tom horku, než se ten blázen probudí ze spaní!" řeknu si, rozhrnuv hustou záclonu divokého vína a brečtanu a vejdu do altánu.

Byl tam překvapující soumrak, musel jsem se rozkoukávat. Teprve za chvíli jsem rozeznal - Ji. Seděla na stole. Zády o stěnu opřena. Ruce na prsou zkříženy, nehybná. Obličej - děsný. Nikdo, mimo jejího muže by ji nepoznal. Kostra. Být venku, byla by asi žlutá jako pampeliška, ale zde v klínu temných zelených stěn, jimiž nepronikal ani paprsek slunce, kde byla více tma než v poledním smrkovém lesíku. Vypadala jako hastrman, trpící žloutenkou.

Oči otevřeny. Nemrkala jimi - jako Odhin, nikam nehleděla. Byl bych ji považoval za mrtvou, strašidelně sedící, místo aby ležela, kdyby se jí břicho nebylo slabě zdvíhalo dýcháním. Bylo to strašlivé, přesto se mne strach tentokrát ani nezmocnil. Nevzav do zaječích, vyhrkl jsem ani nevěda proč:

"Má vzácná choti, jak se vám, prosím, stále teď vede?"

Neodpovídala.

Trvalo to nekonečnost. Konečně to děsně zapeptalo:

"Špatně."

Nekonečné mlčení. - "Bojím se, že jste v té hlavní bitvě nevyhrála."

"Prohrála..." zavanulo za chvíli.

"Ale pro všechnysvaté a světice boží, vy, choti má, prohrát? Taková štramačka!" -

"Nenechá se přece jenom sloučit: Nenávist se Září Věčnou..." vsunulo to dále z nehybných úst spící. "Nenávist je černá, i bohové jsou černí, Bůh je bílý. Noc nemůže vejít do Dne. Netopýr nesměl chtít být slunečním orlem. Doufala jsem, že to smírím. Nemožno. Nutno všecko - všecko milovat, tedy i to nejhnusnější. V tom však záleží Tajemství, že nejhnusnější roztaví se v lásku snáze než-li to, co je hnusné jen polovičně - -"

"Jsem tím nejhnusnějším - já? vzkřiklo to ze mne.

"UŽ ne- skoro ne - - Neptej se. Nech mne spát. Pojď sem blíž."

A teď sedl jsem si vedle ní, a ona, strašně! položila hlavičku na má prsa... A spala asi a já také... Aspoň ten maniak mně později řekl, že ještě dobré dvě hodiny se modlil před květinami - -

"Já - já - tě - mám - ráda." slyšel jsem sladce ze spaní. "Právě proto, že jsi mi tak nemilý. V nejvyšší chvíli, když se zhroutilo vše, poznala jsem, že potřísněna nenávistí, Září se nestanu. A v tu chvíli Vůle a vše vypovědělo službu. Jednou provždy. Bezmocnou pro celou věčnost cítila jsem se jako novorozeně. Ve všem, všem, všem nutno vidět nejblazeňší Zář a Slast, jen svou Zář a k Sobě Lásku, chce-li se člověk stát Boží Slastí Záře a Lásky -"

A mluvila toho ještě mnoho a mnoho, ale zapomněl jsem na to, jako se zapomíná na sny. - Tu najednou chci ji dát hubičku. Odlétnu náhle do kouta. A ona stojí nade mnou - úplně jiná!

Kdežto dříve prostála celé hodiny u okna jako socha, nebo je proležela jako její ctihodný papá na podlaze, prochodila je teď v přírodě, byly noci které strávila sama v lesích.

Nepřetržitě četka, ba několikrát div divů se i zasmála, vícekrát mne sama oslovila a hovořila chvíli, jako hovoří normální lidé --

Stav se stával po jejím šestinedělí - porodila mně šťastně čilého, mně podobného chlapečka - kvapem mohutnějším, nápaditějším. Poroučela teď hojně služebnictvu a to takovým způsobem, že se jí vše ponížene podřizovalo. Stále teď něco psala. Zlověstně žhnuly jí teď chvílemi oči, ale vládnoucí nálada byla hluboce zamyšlená, melancholická. A já počínal k ní, vlastně teprve teď pociťovat jakousi teplou náklonost a touhu. Jednou jsem se odhodlal ulehnout do jejího lože, dříve ještě než do své ložnice vstoupila. Neuleknuta, necitelně hleděla na mne delší dobu - a pak odešla do psince, kde strávila na slámě celou noc. Chvěl jsem se záhadným tušením, že co nevidět dojde k něčemu hroznému. / A došlo. Ale výbuch byl děsnější nadevšecko, co mně má fantasie malovala.

Seděl jsem nad kolébkou svého nebohého synáčka. Helga ležela dál na pohovce a psala. Já hladil svému červíčkovi sporé bílé vlásky a takto hovořil:

"Můj drobečku zlatý, ty jsi můj, můj, víš? Nu řekni! Kývni aspoň hlavičkou!" A sám jsem mu jí kývl. "Tak to vidíš! Ale jak pak by taky ne! Jsi mně přece docela podoben a mamince nic. Nemáš jako ona velikánské oči jako misky, ale takové malinké, důvěrné, jako já. Máš světlounké řičoucké vlásky jako já jsem měl, a jako já malinký, kulaťoucký nosík jako višničku -" Ozvalo se zasyčení, děsivé... uleknut jsem se ohlédl, není-li v pokoji zmije... Helga psala klidně dál, oči nepozvedajíc... A já až mi něco pravilo, že bych měl ihned odejít, pokračoval jsem bohužel, z jistého bezmyšlenkovitého vzdoru...

Jistě už ví, kdo ji zabil, jistě to už věděla od počátku. Hrála si se mnou jako kočka s myší.

Pst, pst! Zás už to šustí ve vedlejším pokoji..
 Tap, tap, tap... jako moje nebožka tchyně. Ale ta má svině - už sáhla i na kliku, - cvaklo to -
 Vykřikl jsem tu svou formuli, už nic netape.
 Ale formule nestačí bez Podex romanus. Kde ho vzít? Ubohý Kuhmist úpí ve vězení. Hned po zjištění mé osoby na strážnici chytli ji, když se chystala k odjezdu do Švýcarska.

"Kde máš ty peníze, které jsi z Jeho Jasnosti vymámila?" spustili na ni. Ona že nic. Sdílela můj osud. Svlékli ji, svázali a řezali. Ona nic, až omdlela. Druhý den to opakovali, až byla podlaha pod ní červená. A tu se přiznala, že to zakopala do chlívků, kde si krmila vepřika. Našli to tam, nechyběla ani marka. Na zakročení samotného císaře dostala deset let.
 Obrátil bych se na Williho s prosbou o milost, ale jsem v nemilosti. Nemyslete, že kvůli mým extravagancím. Imperátoru imponovaly mé činy tak velice, že o nich složil eposej, a namaloval, vlastně dal si namalovat svým tělesným malířem pět obrazů k tomu: 1. Sternenhoch fackován mrtvým sladákem. 2. Sternenhoch přáteli se s teletem. 3. Sternenhoch přijímá požehnání od čarodějnice. 4. Sternenhoch platí v kořalně. 5. Sternenhoch na strážnici na lavici.

K tomu zkomponoval i melodie a načrtl skizzu chrámku, kde všechny tyto veledíla budou na věčné časy uchovány. Dotazoval se dokonce po mém zdraví a Helze. Že zmizela nad tím se on a vůbec nikdo nepozastavil: ví se všeobecně, že, jako rakouská Elisabeth, scvrkne vždy náhle, kdykoli se jí zachce, jako by zde pana chotě ani nebylo.

Jsem v nemilosti proto, že jsem na ulici řval: "Budu císařem německým!"

Kuhmistka se pod pruty přiznala že mne pro to provokovala... Bojím se dokonce jejích úkladných vrahů.

Drak otevřel opět po mně svou tlamu.

Teď jsem ztracen, nadobro. Cítím se dobytčetem vedeným na jatky...

Ale k tomu všemu zase - pochybnost. - Proč se tak chechtala, když odcházela? Proč mně řekla dvakrát "trulante"? - Ale pouhá myšlenka je sama příliš trulantská - -

8. srpna

Balhoslavené světlo dnešního dne! Jsem spasen, definitivně! Stalo se něco úžasného. Umřu snad radostí, - bože, jak jsi milostivý, a já, - jaký trulant!... Více nemohu dnes pro jásot a tanec a smích psát.

9. srpna

Tak tedy: Po probdělé noci kráčím dopoledne po ní stezkou, spojující mou vilu s lesíkem. Po dobu svého pobytu zde neodvážil jsem se dosud vyjít z domu, až teprve včera.

"Ale půjdeš jen k lesíku" řekl jsem si. Odjakživa jsem se lesů hrozně bál, a má hrůza se mnohonásobila od onoho prosincového dne, kdy jsem spatřil Daemonu na lavičce...

Podmračené bylo nebe a přitom teplo. Mdlé myšlenky se válely jako opilé, opile potácely se všechny předměty kolem.

Jsem jen na padesát kroků od lesíku. Leknu se.

"Teď nazpět, dokud není pozdě!..." Otočím se a pět kroků předemnou - Ona.

Ani jsem se příliš nepoděsil, tak už jsem otupělý. "Nastává konec... Ať! tímlépe..." děl jsem a usedl, zcela pomalu na mez.

"Aspoň až mne zastřelí, nepadnu hlavou na zem, nerozbiju si nos, nezlám si nohy."

Hodila sebou na zem, tři kroky dále, zapálila si viržinko. Tvář její byla klidná, posměšná a krutá. "Bezstarostnými, posměšnými, násilnickými chce nás mít moudrost": tato slova Zarathustrova mne napadla. Dlouho mlčela, a mně bilo srdce stále prudčeji, až jsem byl blízek mdlobě.

Konečně promluvila:

"Přináším vám dnes radostnou zvěst. Tento den je posledním dnem vašich útrap -"

Byl v tom dvojsmysl, ale já ho v tu chvíli nepostřehl. Jen radost ve mně vybuchla. Ta pekelnice, uvedši mne z tupości, její pomsty lačnosti nepříznivé, v naději, srazila mne hned v propast.

"Kdo je tedy mým vrahem?"

"Pořád nevím, - bohužel... Dal jsem pátrat. Detektivové - z Paříže, z New Yorku. Nenašli. Ale napsal jsem i Sherlocku Holmesovi. Dosud neměl čas přijít. Ale až ten přijde..."

"Není to třeba. Vím to už sama."

"Ale jakpak byste mohla -"

"Rozpomněla jsem se jasně na jeho tvář... Byl malý jako pes, bezvousý, bezzubý, vodové oči, výraz kapří, mopslý nosíček, celkem nepodařený šimpanz."

Zavyl jsem hrůzou.

"Dovtipuje se už pan kníže?"

Bezděky sepjal jsem ruce...

"Co děláte?" zachechtalase. "Aha! jste dosti podoben tomu padouchovi bratrovi svému, generálovi - vrahu mému..."

Oh, jak jsem vylít! "Cože?" zařičím metaje očima blesky. "Ten že by se odvážil tohoto černého skutku?... Nu ovšem, teh ničema je všeho schopen, jen ničeho dobrého ne, je jako tygr lítý. Vždyť jsem ho z duše nenáviděl, vrabce! Činčarara -. A on vždy nenáviděl vás, choti má! Byl proti našemu sňatku, říkal, že je to mesaliance. Teď je mi vše jasné. Ale jako blesk rozdrtí její pomsta vdovce -"

"Velmi dobře. Řekněte: jaký trest zasluhuje takový lotr?"

"Smrt!" zařval jsem.

"Vyřkl jsi svůj ortel. Tys to byl-ty!"

Spatřil jsem ještě její známou namodralou dýku, pomalu k mému krku se blížící, - a mé ubohé vědomí mne opustilo. -

A pak vidím nad sebou nebe. Bylo tiché jako hrob. Nikoho na blízku.

Co by na tebe bylo přišlo, dnes bych tam hnula..."

"Ne, ne! Šíle, přiběhl jsem do věže druhého září, odhodlán pustit vás, i kdyby ste mně na místě probodla. Ale - vy jste se už neozývala!"

"Sláma bude s tebou mluvit, babo! Nemohl jsi aspoň tenkrát otevřít dvířka?"

"Jsem baba, jsem... Tak tedy - vy nejste v tom - - šarlatovém institutu?"

"Všecko o tom, všecko, co jsem ti povídala, byl výmysl. Součást mého plánu: připravit tě pomalu, rafinovaně o rozum."

"podařilo se vám to - už dvakrát... Ale - prosím chcete pokračovat i do třetice?"

"Ne, jsi potrestán dost! Bylo by příliš ordinární takového červíčka ještě dále mučit. Nic lehčího pro mne, než rozslápnout tě - tak či jinak - pomalu nebo okamžitě... Ale ponechám osudu, jak tě, ty k smrti přisílápnutý, došlápane. Žítí dále - toť pto tebe největší z trestů. - - Ale ode mne máš už pokoj. Jsme zcela vyrovnaní."

"Je to jen můj blažený sen?" rozplakal jsem se. "Stále ještě nechápu, že možno, abyste tu byla živá... Jak jste mohla dostat ven?"

"Nu povím ti to." Přivalila se blíž. "Tak."

"Když jsem po tvém odchodu nabyla opět vědomí, počala jsem se v nějčirejší tmě kutálet sem a tam, snážíc se tváří, zaneřáděnou, nahmatat nějaký ostřejší předmět nebo kámen ve zdi, abych se pokusila aspoň přerežat pouta. Aspoň celých dvacetčtyři hodin trvalo, než jsem něco takového našla. Daleko déle, než přerežala provazy na rukou a na nohou... Oh, oh!... Pak, vědouc, že ve starých hradech bývají tajné chodby s dvířky, které se otevrou jen při určitém doteku, ploužila jsem se kolem dokola, mačkajíc nazdařbůh stěny a podlahu... Oh, byla to práce!... Tři dny trvala. Zblbla jsem z toho. Konečně, hladem, žízní a hlavně hrůzou vyčerpaná, veškeré naděje se vzdavši, zůstala jsem ležet, jako bych byla mrtva... Ale konečně zase, z pouhé nudy,

začnu makat, a za okamžik zarachotí něco ve zdi - ta povoluje - - - a já se vpotácím do chodobičky, blažená jako bůh - - -"

Pokračovala sušeji, úsečněji:

"Slézám po příkrých, uzounkých, točitých schodech. Po zadnici. Dlouho, dlouho. Konečně mě zatarasí cestu strmá stěna. Vlhká. Nahmatám na ní hák, a spatřím opět světlo.

Slabounké bylo, ale oslepilo mne. Slunečním kotoučem zdálo se mně šero sklepa, dobře mně známého. - Nebyl v něm nikdo. Prošla jsem jím - dveře byly otevřeny - byla jsem volná. Ale vrátila jsem se do sklepa. Byly tam spousty naloženého masa, vína, džbery mléka a jiné potřeby. ... Měsíc hladovějící hyena nevrhne se na ovci zuřivěji než-li já na tyto poklady - -. Konečně někdo přicházel. Vklouzla jsem nazpět dochoďby, přivřevši dvířka a bláhá z pocitu nasycení a zachránění a i - trochu opilosti, lehla jsem si tam a přemýšlela, co chvíli dvířka pootevírajíc a k světlu si přivonujíc.

A přemýšlela jsem o pomstě. Pekelný plán si vymyslela.

Hrát si na strašidlo a strašit tě ažk zesílení a smrti.

Znajíc tvou zbabělost, věděla jsem: odvážíš-li se vůbec do hladomorny, postačí ti úplně, spatříš-li, jen na okamžik, můj oblek, ty barevné skvrny budou tě fascinovat... I vzala jsem otep slámy a svíčku ze sklepa, vrátila se zázračně zesílená, do hladomorny, svlékla se, vycple oděv slámou a sestoupila zas. A čekala za dvířky tak dlouho až světlo sklepa pohaslo. Více lidí bylo tam mezitím, ale opaní hradu se nemluvalo. Soudilo se samozřejmě: odlétla znenačení někam do ciziny, jako již mnohokrát dřív. Všichni lidé bez výjimky tomu věřili, pouze mé kočičky v parku věděly pravdu - -

Hodivši na sebe pytlou, opustila jsem sklep. Šla temnými komnatami do svých komnat. Nikdo mne nepotkal. Oblékla jsem se, vzala si hodně

peněz, jako duch opustila hrad a - k němu..."
Zaštkala děsně..."On odešel..., jen o den
dříve..."Avšak ihned pokračovala strašně
chladně:

"Ty nejsi jeho smrtí vinen. Jinak bych s tebou - .Od toho dne nežiju a mrtva jsem, nevěř, že jsem naživu!... Byla bych se zabila, kdyby mne msta nebyla rozžhavovala. Msta - velká zachovatelka života. Jen myšlenka na pomstu jsem nyní žila - .Ale - tebe rozšlápnout? Fuj! - Ásem jsem se uklidňovala, až uklidnila..."

Od počátku jsem tě sledovala a stopovala krok za krokem. Měla jsem detektivy. Ale zhnusilo se mně to konečně, jako všechno na světě. - Chci dožítí tento rozkošný život pokojně, krotce, v ústraní. Bydlím nyní v jisté vesnici. Chovám králíky, píši veselohru a stanu se snad ještě herečkou. Ale peníze mé jsou už na sklonku: - Pane kníže, přijela jsem dnes vlastně proto, abych tě pumpala! Takto: žádám tě, abys mně dal ročně pět tisíc marek, - nevysskakuj! Víc nepotřebuju! a až budu známou autorkou, herečkou, pěstitelkou králíků ve velkém, zřeknu se i toho."

Rozplýval jsem se v temné, spalující slasti. "Helgo, pro pána krále - pět tisíc - pět milionů vám budu dávat! Kdybyste věděla, kdybyste věděla! Vy nevíte co jsem protrpěl - Usmála se tak milostivě a milostně - - Mávla maličko rukou - a zatřásla se. Ubohá! co ta také zkusila!... A odcházela.

"Helgo!" nemohl jsem ji nechat tak odejít, "může to všechno být?... Ano, vše jak jste mně vysvětlila, je tak přirozené, všechno krásně klapě. A přece není to sen, že - žijete?" Zastavila se. "Jste to trulant! Dosud se mu nevykouřila ta blbost z hlavy! - Ostatně - - můžeš se jít kdykoli přesvědčit do věže. Slona a Lva, jsi, dobytče, zavraždil, ale vem si sebou skutečného lva a ty ostatní z parku! Zaručuju se ti, že s tebou půjdou jako psi, a že se tvého hnusného těla nedotknou!"

Odcházela zase k lesu.

"Helgo - cožpak se už neuvidíme?"

Otočila v chůzi hlavu a zvolala takovým divným hlasem:

"Uvidíme se, ještě jednou se uvidíme!" -

Sedím, sedím. Za chvíliku vzhlednu. Už jí tu není. Zmizela v lese - Hajhaj! Pět tisíc marek, ročně, pane na nebesích! Tak to tedy zbylo ze všech těch hrůz!...

Jsem blažen, že jsem z toho blázen, jsem bůh, jsem bůh - - -.

12. srpna

V Berlíně. Šťasten. Piju zas a líbám. A jásám. Ó jaká krása, býti zbaven strašlivé, dusící tíže, s níž si resignovaný člověk už navykl spojovat nerozlučně celý svůj život! Kdo tento pocit nepoznal, štěstí nepoznal, nežil. Nechápu jen, ale v smíchu teď, jak jsem mohl být tak dlouho pořád a pořád u člověka na táčkách, ne, ale tohle! Řádné strašidlo má přece aspoň tolik slušnosti, že se najednou vynoří a hned je fuč, jako jiskra, vyskočí z kamen.

Zvoní na mne Elenburg... Krása! Sláva! Chvála budiž Bohu Přelaskavému a Bachho Liberatori!

13. srpna

Jisté pochybnosti počínají mou radostí nepěkně hlodet, jako myš pod podlahou... Mám absolutní jistotu že nebyla posledně zase jenom strašidlem?... Řekla, že si všecko o tom červeném institutu atd. vylhala, kdo mě to zaručí, že si nevyhlala i to všecko, co mně onehdy vyprávěla o svém útěku z hladomorny -?... Všelicos minulého těžko lze vysvětlit - byla-li živá, ale byla-li mrtvá - ještě nesnádněji.

A pak v tom lese onehdy tak příliš brzo zmizela... Byla by musela běžet jako kůň.

Byl jsem ovšem zasněn, zpitomnělý, a tu ztrácí člověk smysl pro čas. Snad se také ukryla za mandel žita..., je plná uskoků - -. Určitěho nevím vlastně nic. Je to děsné - - faktum... Co příšerného to se mnou zatřáslo? Huhuhu -

Ale to je všechno nesmysl, absolutní. Žije a mám od ní pokoj navždycky. Probatum est. - Jen to se mně nelíbí, že se z ní stala králikářka, spisovatelka a herečka. Je sice chvalitebné, že se místo s jaguáry obírá chvalitebně s králíky, ale aristokratická passion to není. Aspoň koně, psy kdyby chovala!! Avšak herečkou chce se stát má choť? A dokonce spisovatelkou? Bože chraň mne této hanby! Já to trpět nebudu!...

Než, mé myšlenky se vracejí stále k tomu absurdnímu... Je východisko: jít poznovu do hladomorny. Buď tam uvidím slámu, nebo - - Ale na toto "nebo" nesmím ani pomyslit... Zvoní na mne Moltke. - - Proč jen to zakvílelo jako umíráček?...

14. srpna

Psáno večer. Teď se mi snad zdaří sepsat něco rozumného. Musím však dělat rychle, za chvíli mne zas zavelí tma. V ten okamžik jsem neobyčejně světlý, jak to bývá když je nejtemnější noc polknuta bleskem.

Nic jiného se nestalo, než že jsem měl na dnešek sen - či byl to vyzion? či skutečnost? Bylo to všechno to, a ještě více. Byl blesk spěla toto, který jsem polkl - - O půl noci se probudím ze sna - či bylo to probuzení jen snem, snícím o probuzení? Ale to je vedlejší. Protože totéž -: spatřím ji vedle sebe, vedle postele na podlaže. Spoutanou, polonahou, - krev a bláto. Hrůzný, kostlivcovitý, zblblý obličej koulel mrtvolnými očima, rty rozkousány v cáry, rozhryzána i kolena, která ji sloužila za potravu. Svíjela se a nepředstavitelně, z hloubky pekel řvala, - a slyším slova:

"Čtrnácte dní, které byly nocmi, jsem čekala, že přece se smiluješ - a ty ses nesmiloval... A já tam zemřela - -"

To hlavní přitom je: ten strašlivý blesk, ten strašlivý hrom, kterým byl tento vision a jeho slova. Ale to nelze vyjádřit, proti takovému snu, nebo jak to pekelnictví nazvat, je celý Goethe impotentním idiotem.

Vše trvalo jen okamžik, ten by však stačil rozthlat alderie a mozky, nezeslabené jako moje. - Zhasl blesk. A když jsem k sobě přišel, jakási nová, neznámá noc ležela nade mnou... Sílénství. Teď teprve chápu, vskutku mne má - - Avšak - snad není přece jen definitivní.

Vždyť jsem si ho vědom, aspoň tento okamžik. V této noci kmitá se po celý den malá hvězdička..., a zezářila jako meteor. Vzpomínám si, že se tomu říká lucida intervalla. Cítím se být, co to píšu, dokonce jakousi nebývalou září, a rekem, jakým jsem nikdy nebyl. Nil desperandum, stal jsem se ke všemu, vidíte i latiněrem, jako kluk.

Věříte že jsem se dovedl přetvařovat tak, že na mně nikdo nepozoroval bláznění?

K tomu cíli jsem se po celý den zavřel. Toť důkazem zdravého pudu po sebezachování.

Bojujeme!... Však, ha! ta noc se valí zase ze všech stran na mne. - Sebrat rozum! schovat musíme toto leštro rychle do zdi - - Než - - chtěl jsem ještě něco - něco -

Už vím! Do hladomorny! Stůj co stůj to musí být! Cítím určitě: v tom je má spása, ještě teď! Skutečně jistota může mně ještě, do propasti letícího, zachytit! A jen ona! - Hned zítra do - Rattentem plu!

Ach - Slone - Lve - že vás nemám!... Mimo vás není psů, není mých přátel na světě, já - váš vrah - pykám za svůj bídný čin - a co - co - - noc - lehnout si - -

"Chlape dovedeš zhotovit skleněnou past na chytání parasků planety Aldebaranu?" houkl jsem naň. "A dodat mně za den potdiantu? Jsi sklenář, ničemo, sklenáři mají diamanty k řezání skla!"

"Jasnosti to nedovedu!" zakoktal. - "Sauhunde!" zařvu; a to jsi sklenář? Buď to obé do zítřka uděláš a dostanu, nebo tě dám císařem vlastnoručně rozčtvrtit a oběsit!" -

"Jasnosti - já to - udělám," breptal, šouraje se ke dveřím a vylítl.

Tedy i paprsky mám zajištěny. Pak jsem šel hledat lejno zmije na kepradině. V hradní zahradě roste také kapradí pod borovičkami. - A brzo vidím takový bělavý koláček, trochu podobný vrabčímu trusu. Není pochyby, že jsem našel i třetí indigodienci. - Mám lejno zmije, mám žabí brk, Aldebaran zajištěn, - a na to bych se podíval, kdo by řekl, že budoucí císař německý nedostane od mizerného Hagenbecka gorillí slzy. Hurá! Jsem spasen!

17. srpna

Bože svatý! Jak jsem včera šílel. Otřásám se při vzpomínce na vše... Jsem střežen. Hlavně ten sklenář mně dodal. Ale netroufají si, otrocá, obrátit sena úřady. Obrátili se jistě na příbuzenstvo, a to už to udělá. Bylo by to už udělalo dávno, kdybych u Willyho něco neznal.

Je poledne, od rána cítím se skoro normálně. A něco nového, tak sladkého, tak nějak bílého se ze mne klove - -

Perest Podex romanus! Jediná má záchrana je: věž! Buď-li tam sláma, vím že se ze šílenství vyléčím, i kdybych byl v blázinci, ba i kdyby mne léčili nejslavnější psychiatři světa!

Najdu - li místo slámy - - něco jiného - -.

Ať na mne mrtvola skočí! A nebo ať mne živá, někde tam v koutě chachtaující, rozbodá! Lepší konec s hrůzou než hrůza bez konce...

Jdu tam hned, bez odkladu jdu do věže!

Před půlnocí

Hihhi! Byl jsem tam. Totiž ve věži, v hladomorně ovšem ne, chce neche! První dvířka jsem otevřel, ale ta druhá byla tak rezavá, ošklivá, že, dav se do křiku, utíkal jsem, dokud jsem nebyl ve své ložnici. Teprve za hodinu jsem si vzpomněl, že jsem nechal všechna tajná dvířka otevřena. A vidíte, jdu a zavru je všech na. Docela lehce to šlo. Byl jsem jako náměsíčník. Mrzí mne, že jsem tam nevešel. Něco klove, klove...

1

18. srpna 1. hodina odpoledne

Ačkoli jsem včera večer zase bláznil, mám dnes od rána lucidum intervallu. Víte proč? Poněvadž jsem pod obraz. Připadl jsem na geniální nápad, klamat všechnu tuto kolotu kolem sebe tím, že budu stále nemol. Nepřičetnost jako nepřičetnost. Ošidil jsem tím policajty, třeba to můj zadek odsmrděl. Ošidím tím i celou tu svou příbuzenskou gardu bídnou! Už se slézá. Bratr generál je tu a dvě setřenice, opice. Ale co si na mně vemou? Neudržím se ani na čtyřech a řvu jen "Wacht am Rhein." Jistě bych teď nedošel do věže, ani kdybych - - tentonoc - planul po ní touhou jako po milence. A - víte - já planu - čím? předně slivovicí, potom strachem, a potom také - takovou nějakou touhou - po té mé polovici... - Jistě je také ožralá jako já, hihi!

Táhne mne to tam, táhne - -

Ale takhle se tam nedostanu. Nesmím tolik pít. Protože, nic platno, musím tam jít! Podex je blbost. Jenom věž je moudrá - moudrá - a já ožralý - ospalý - - amen.

Před půlnocí

Zase luci - lucid ---. Ale nejsem pod obraz. Ale také se mně ještě nechce spát. Jenom zvracet musím.

Tak tedy už je to hotovo. Večer, když jsem se z opice vyspal, navštívila mne in corpore celá

ta garda bídná a mimo to tři "badeňští šlechtici", smrdící učeností. Uspořádali hostinu. Byl, jsem blázen a nebyl, jak se to vezme, jednou se člověku zdá bláznovství rozumem, podruhé zas rozum bláznovstvím. Sen je přímo bláznovství, ~~že~~ jak se sluší a patří a přece je pňlovicí člověka. Každým způsobem měl jsem lepší rozum, než celá ta holota kolem mne. Umínil jsem si, že si budu počínat jako každý normální janek, a k tomu cíli jsem tvrdošíjně mlčel a jenom jedl. Slova ze mne nedostali, ač po tom strašně toužili. Když mne příliš svrběl jazyk, šel jsem na záchod a zvracel tam. - Oh, nikdo si neumí představit přetvářovat lépe než -li blázen a nikdo neví líp, že je blázen! Ti, kteří myslí, že blázen o svém bláznovství nesmí vědět, jsou blázni největší. Je to nestydatě domýšlivý předsudek blbců, věřících, že mají rozum pachtovaný, - a místo myšlenek mají v mozku p - y, a odsuzují všechno co není p - ". Bláznovství je teprve zdravý rozum - sen - pravá skutečnost - smrt - - Život pravý, "Život" - jen kratinké třeštění. Přijď o Smrti!... Ze života vyloučený, Utrpením zjasnělý, Tvou sladkou, tušenou moudrostí opojený, touží po tobě... Ve Tvém náručí nebudu snad mít už pekařské nohy, mopsí nosíček... / a Ona bude mne tam v tobě snad milovat... -

- Po večeři však jsem se nezdržel. Strýc se počal přítí s mým bratrem, který měsíc je parnější: zda červenec či srpen? Tvrdil, že červenec, a odůvodňoval to tím, že letos v červenci zašpinil více prádla než v srpnu. "Láry fáry!" zvolal bratr, mávaje rukama jako křídélkama vrabčátko, kterému staří přinášejí v zobáčku červíčky, "srpen! Co srpen! ale kafky! kafky! Lítají teď v srpnu vysoko nad věží, hoj, hoj! převysoko, uniknout chtějí žáru pozemskému - do zetheru - výš, výš! Srpen povídám! Co prádlo!... Alekavky, hoj, to je jinčí kafe! Láry fáry!" Tu jsem se nezdržel a vyhrkl:

- - jsem prostě - tam - Tam. Utrpením stal se z červíčka Sternenhocha Übersternenhoch! "Pohleďte na mne", praví Virgo Maria, "a řekněte, zda bolest vaše je rovna bolesti mé?" Utrpení mne, pokorného, právě proto vyvoleného, povzneslo, abych triumfoval konečně nad všemi Caesery - i nad Tebou, Titanská ženo, i nad Tebou - Ty Její - Neznámý! - Intensivně hoří už červánky, Jitřenka umírá v nich. Nuže - -

Pudí mne to ještě říci: Za nic na světě nevzal bych vás teď sebou, Lve, Slone... Odpusťte miláčkové, na smrt jdoucím!... Jen vás, v celém životě jsem zavraždil. Helgu ne! Tu zabil Bůh!... Ale snad žije dosud? Snad přece jenom bude sláma... Ale jak směšné to vše!...

Bez meškání tam! Hoj, hoj! Od západu valí se na červánky černé mraky, vykřikl blesk, Hlas nebe zařval, řvete nebesa, stejně jako tenkrát, právě rok je to dnes! Hasnou červánky, pod divými mraky, pod divými blesky, v noc mění se jitra...

Spal jsem v modrém pokoji. Strážcové bdí v pokoji vedlejším i na chodbě. Musím to dělat co nejtišeji. Ale jsem jasnovidný jako somnambul.

- Tak - tak -. Neslyšitelně odsunuta skříň, otevřena dvířka - ani se nehnuli, ti ubožáci. Svítilna rozžata. Běsní hromy a blesky. Jdu. Za tebou, choti má - ve Věčnosti! Tam je tento ubohý červ - věčně Tvůj! Bože, vím, že milostiv budeš červu svému!... -

Vy mne tam léčíte, vy šílenci! Vytrpěte to co já, teprv potom strkejte do mne své blbé prsty! Je už blbé, mluví-li někdo o alkoholismu, kdo ho sám neprožil do posledního stadia, oč blbější, mluví-li o šílenství ten kdo k němu nepřičichl!...

Nikdy já, šílenec, neměl jsem tak jasný rozum, jako v tuto chvíli. Teprve teď, stal se ze mne filozof.

A to děláš: touha po tobě, Daemono! Ty nepřirovnatelná! Jediná mezi ženami! Ty nejštestnější!... Jak jsem tě byl nehoden! Jaká drzost ode mne, učiniti Tebe svou chotí -
- mne mrzáčka!... Pykám za to poprávu. Blbý beránek zaslepen, vzal si za ženu Tygřici -
- a k tomu hladovou... Nemohlo to jinak dopadnout... - Očisti mne, srovnej mne, povznes mne, Helgo - Daemono! Učin Lva z beránka! - -

19. srpna, 1. hodina v noci

Když jsem v zánícení psal poslední slova, spatřím náhle u stěny - je, - Jejího. Ruce na prsou zkříženy, ušklíbal se bezstarostně jako nějaký bůh, a při tom, ani nehledě dolů, kopal do jakéhosi těla, pod jeho nohama se svíjejícího, ruce spínajícího. Kopal valčíkovým rytmem, že to dunělo jako rány do největšího bubnu, až to tělo odkopal ke mně.

"Hleď naň jak je teď krásný!" zahřměl v tu chvíli. A Ona pohlédla, od temene až k patě jakoby jen z ustydělé krve zhnětená, - vymrštila se, objala mne, líbala -

"Ale ty mne zase za okamžik zvrátíš, mne, rozpuchu!" zaštkal jsem.

"Ne - neboť jseš Serafi! a já byla slepá!" zašeptalo to z ní vznešeně... A - ano! po celou tu dobu plálo ze mne jakési ohromující světlo bílé..., a to, v ten okamžik, zatřesklo jako slunce a pohltilo mne, Ji, Její! -

Ale nebylo to vidění, jaká jsem mívával dříve, taková smrtivě jasná. Nějaké mlhy obestíraly celé to zjevení, jako by to byl jen obraz příliš živé fantasmie. Ale cítím: je to předzvěst něčeho ohromného. A to přijde -
- přijde ještě dnes. Je mně, nejubožejšímu, jakobych dnes všemocně diktoval, jako osud sám! -

Jsem přeblažen. Ne už člověk. Šel bych ihned do věže, ale údy to nedovolí. Až červánky zaplanou, jsem tam. Bude to už lehké.

Ať sláma tam, ať hnijící, červy se hemžící
bláto: vše jedno mně teď. Vše žije, Nic není!...
A vše, co je, jest Bůh. Ona nechce pochopit,
že ropucha není nic jiného, než čistý, zlatý
oblak nebeský... Nechápe to nikdo, jenom já,
z červů nejnižší, nejneslýchanějším utrpením
povznesený, šílenstvím Rozumu došedší. Střízlík
jenž vylétl na orla, nad tebe, Helgo ubohá,
stopená, pro svou zpupnost, ve větší noc, než
v jaké jsem já, krteček ubohý, tím více mučená,
čím božtější jsi, čím více Bůh od Tebe vyžaduje!
... Nevysvobodíš Ty mne, já, pokorný šílenec,
vysvobodím Tebe, - Nejpyšnější, Nelboletnější,
Svatá, Bohyně má!...

III

Zde se končí zápisky nešťastného, předobrého
knížete. Ale možno nám, na základě jeho před-
smrtných zmatených a přece zároveň transce-
detálně jasných řečí dobře vykonstruovat,
co se věži stalo. -

Proplížil se do věže, stoupal po schodech,
"Nechal jsem oboje dvířka otevřená, "vzpomněl
si, "vejdou-li do modrého pokoje, mohou ihned
za mnou. Ale toť směšné! Hostejné je všechno,
vše."

Nebudeme se pokoušet vyličit blíže jeho du-
ševní stav. Ne snad proto, že by to bylo "neu-
mělecké", že by to mělo samo sebou úplně vyplý-
vat z posledních stránek deníku, jen proto,
že se to vymyká lidskému, ať uměleckému, ať
filosofickému, vědeckému a jakémukoliv pojetí.
Umění jest ubohé, jako vše lidské. Možno,
ať uměleckým, ať jiným způsobem, vyjádřit jen
obstojně jen věci nízké, jen věci lidské.
Velké Tajemství ne. Kníže ubíral sek Daemone
ve stavu, balancujícím uprostřed snu a post-
mortality, sen je stavu "bdícímu" téměř,
Posmrtnému vůbec nepojatelná.

"Přišla jsem," zaznělo konečně monotóně, -
- "ze zvědavosti. Abych se přesvědčila, budete-
li mít dnes, právě dnes, dosti odvahy, přijít
sem. O všem jsem informována, za čtvrt hodiny
dostanete svěřací kazajku, vím, že nevěříte
v mou skutečnost."

"Tys tedy opravdu živá?"

"O tom pochybnost může mít jen vaše špatné,
k šílenství vyděšené svědomí. Slyšte: již odva-
ha, s kterou jste mne sem uvrhl, mně trochu
imponovala a zmenšila můj odpor k vám.

A dnes vidouc, že jste přišel docela nebojác-
ně, mám před vámi respekt. A ten se u ženy může
stupňovat až v lásku... Myslím, že bych se
mohla s vámi snést docela dobře. Paně kníže,
přišla jsem dnes vlastně proto, abych vám
pokorně navrhla - manželské spoluzití až do
smrti... On je mrtev, já životem zklamaná, bla-
seovaná, spleenovitá, bez prostředků a opory.
Mé finanční vyhlídky jsou prachšpatné, králíci
mi náhle pomřeli, a poznala jsem že talent k
umění nemám. A že oněch pět tisíc marek roč-
ních by mi naprosto nepostačilo. Ráda bych byla
opět před světem kněžnou. Jediný můj cíl nyní:
být velikou dámou. Přijmete-li mne na milost,
budu chotí ve všem poslušnou a vzornou."

"Vše učiním, Helgo, co budeš chtít. Ale to co js
řekla, je nepěkné. - Ne: krásné je i to, vše
krásné jen, vše lhostejné." - -

"Jste nějak jiný. - Miluji vás - - - a přeju
si, abychom ještě zde, než přejdete - přechoď-
ně - do blázince - zpečetili své druhé man-
želství - zde, zde - na tomto místě!"

A neodsunujíc ruce od obličeje, objala ho na-
hýmeha a táhla k sobě. Poddal se, ale ne-
bylo to Libido, leda metafyzická: vše líbající-
- a jen proto také Ji...-

Avšak ihned, jakmile se jeho dlaně dotkly jejích
lící, zařvala strašlivě... A řvala dál a dál,
strašidelně, hromy přehlušujíc, zdánlivě celou
věčnost -

Náhle přešlo řvaní v chechot, a nohy Daemony
objaly opět tělo knížete, stále se usmívajícího

Pojď, o pojď, o pojď!..."

A kníže, vznešeně pasivní, padl na kněžnu opět.

"Jen, jen, jen! Zůstanu si věrna do věčnosti, přes všechna pekla!..."

Dotkl se jí opět. Rukama ne --. A Daemona zůstala teď klidná, jenom malinký, pekelný chechot prorážel jejím kapesníkem --.

Ale -- za okamžik --: "Ty -- Ty -- Ty -- jsi zde?"
vzkřikla hrůzně, oči neodhalujíc.

"Nechoď sem teď, pro smilování boží!"

~~A byla to obrovská -- postava -- muže~~

Sternenhoch popatřil kolem sebe. A užířel opodál matný, zelenavý stín..., mihotající se a přitom zázračně klidnější než-li slunce.

A byla to obrovská postava muže, s tváří drtící pouhým pohledem, mladistvou, a přece tak vznešeně, božsky dospělou --.

-- "Právě teď, pravíš?" zakvílela Daemona.

"Právě teď však nemožno --."

Neslyšel kníže odpověď. -- "Nemožné", že je to nejnežší a nejsladší, pravíš?" zvolala opět.

A nyní zaslechla Sternenhoch, beze zvuku, v duši jen, určitá slova.

"Ty sama jsi nemožná! A slovo tělem učiněno jest!"

"Nejdražší -- nemohu!"

"Uděláš! Chtěla jsi se mu rázem vymknout! Jemu! Abyš, zamýšlejíc nejstrašněji se pomstít jemu, nejstrašněji pomstila se sobě?" --

"Ano chtěla jsem! Jinak nemohu..."

"Už hotovo! Už hotovo! Zvítězeno! Chop jen své vítězství!"

"Nemávej tím strašným bičem nademnou tak strašně! Dosti již užila jsem ho -- tam -- tam!"

Ale Tvůj -- hroznější je nade všechny ostatní."

"Sladší! Jen ještě poslední skok -- hej -- hej!"

"Ustaň! Já se -- mu -- poddám a nezmizím!..."

Neodhaluj mi oči! Raději je vyšlehni!"

"Spáse poloviční! Oči odkryt! Hrdinně hledět!"

"Pohlédnu-li, ztratím sílu -- poddat se, a strašlivé peklo předemnou do nedozírna --"

"Jen pohlédneš-li, najdeš sílu, abys se pod-

"Pohled je zkáza, jen poloslepost snesitelná!"
"Nesnesitelná jest jen snesitelnost, a zkáza
Září. Hřímá blíž a blíž, oblévá tě již, Ženo
nevidíš?"

"Nechci se rozpustit, třeba to bylo ve Všezá-
ři. Chci zůstat já!"

"Jen Všezář je já! Jen svatozáří Tvou vše,
jen vlastní Svou Glorioluo Ty!"

"Bojím se svého bílého, beztvareho strašidla
a hnusím si je, jest čirým Nic."

"Dne bojí se můra. Duše ze všech nejsvětlejší
a proto nejsetmělejší ze všech, přílišná Záře:
Ty, do Tmy se zamilovavší, ji pijící, až si v
ní poutonula: Vzhůru do věčné vlasti Tvé
a Má! Ze mnou konečně!"

A kníže viděl jak stín, v plamen stále bělěj-
ší a mocnější se rozhořívaje, roste, prorývá
strop kobky, tyčí k oblakům, nad oblaky ke
hvězdám, nade hvězdy Svou nadvznešenou, laskavě
strašlivou tvář... A z neskonalých zaznívala
ještě poslední dohořívající slova boha:

"Já, choť Tvůj na Výsostech a od Věčnosti,
sestoupil jsem a člověkem se stal jenom pro-
to, abych tě osvobodil z močálu noci. Nezdaři-
lo se to - tam, zdařilo se to zde! Já poslať
jsem tě do šarlatových pekel a vedl všechny
kroky tvé, i toho jenž tu čeká Tvé Spásy.
Jím ulehčil jsem Ti a urychlil Vítězství,
jím házím Ti do tůně Tvé záchrané lano, -
- nejlaskavější ve své krutosti!... Za mnou
do nekonečné Záře, ženo Má!"

• Světlo doduněl Hlas. Naposled zarácholil
nebeský výstřel. To do věže udeřil blesk.
A jakoby se jim černé zdi vznaly, zmohutnělo
náhle tajemné, bílé světlo rostlo, požárové,
víc a více.

Ale Daemona tvář neodekrývala. Trhla několikrát
te šátkem, ale jenom ústa obnažila. A lomcova-
la se tak strašlivě, jakoby neviditelné,
nejsilnější ruce jí cloumaly.

I zavřenými víčky proniká to děšené, nesnesitel-
né, neuniknutelné světlo,

- zasténala, "Peklo za mnou - rudé - bílé peklo předemnou...Ale toto je horší...A On?... jen má fantasie...Nezahodím sebe."

A tu promluvil jemně kníže:

"Najdeš se, neměla jsi se! Nemáme se, dokud nemáme vše, dokud, v sobě vše v lásce neroztavíme. To co je nejvlídnější, zdá se tomu, kdo, jako všichni lidé! zvyklý jen pouze na krutost, tím strašnějším. A nejhnusnější je nejchutnější. Helgo má, poslechni Ho! On je jedním z bohů nejvyšších!"

"Tys - jej - slyšel?"

"I viděl."

"Všecko - jen - můj - hokus pokus!" zašep-tala se ženskou umíněností...

"Vždyť jsem živá, blázne!"

"Jsi živá, ale v oděvu, na němž ležíš, sláma - není! - Nevidím to, ale vím to - -"

"Víš tedy vše -?"

"Přišla jsi sem, abys -, poddala se mě a unikla tím rudému peklu, dnes je poslední náš den. Šla jsi sem jako se jde na popravu, obědvat mrtvé ropuchy není maličkost, a já byl hnusnější než-li mrtvá ropucha. Když se ti to, třebaš měla oči zastřeny, nezdařilo, padlas nazpět do svého původního úmyslu: poddat se mně nejdříve - a pak náhle pode mnou mizet a nechat mne, ďábelsky z nebeské slasti pro-citnuvšího, ležet na - - kostře, obalené strašným bahnem, červy - -. To měl být poslední úder tvé pomsty. Ale v tu chvíli přišel - On. Aby tebe zachránil. Ne mne. Neboť já se už nebojím. Teď teprve rozeznávám něco pod tebou. A vynav z pod růžové látky cosi strašného - - - políbil to -."

Oh", vykřikla -- a šátek odhodila. Ale zavře-ny zůstaly oči.

"Hellmuthe - nejmenší jiskra mativosti nedoutná již ve mně. Avšak to nestačí - musím tě milovat...Tvůj duch je teď krásný - - - proč tělo tvé tak ohyzdné?"

"Snaď není, Helgičko. Ohyzdné jest jenom to,

co vidíme prismaticem své nenávisti a hnusu. Pouze nenávisť je nenávisti hodna, pouze hnus je hnusný, ba ani on. Ty, duše, zbavená okovů těla, to dosud nevidíš?"

"Oh, duše bez těla! ta slepější než podzemní krtek!"

"Helgo má Věčná, Bohyně spící! Na rozhraní stojím smrti a života, to, co leží za mnou - smrt je, Život, co řítí se na mne. Vidím obé - Boží Milostí - Tvou milostí - Milostí Jeho - Velkého neznámého. Zničit chtěla jsi mně, a učinila jsi z nejbídnějšího - Vyvolence božího... Utrpením a šílenstvím. Blahoslaven osud můj. Blahoslaveny všechny rány, Tebou mně zasazené! Blahoslaven choť Tvůj! Díky Vám! Bohem a Září nejsem jako Vy, sle jsem přece jen reflexem Boží záře, a tedy také Jí. Nečistotou jsem nehtu tvého, Vznešená, a i to mně stačí: a tím jsem Ty, Ty - pro Věčnost.... Nejpokornější, k smrti zbítý pes je také Bůh. Vše, i ty, jest jen reflexem Boží Záře - a Bůh sám jest jen reflexem svým -"

"Jak zní tvůj hlas! Zlatě a velebně... Podej mně ruku... Jaká maličká a hebounká... Co - co co to mnou rozkošně prochvělo? Jako bych se dotkla - Jeho..." Zkroutila se smyslně.

"Bože - jsi to ty?"

A bezděky, z touhy jen, otevřela oči. Naposled zsrvala nebesa. Zesteronásobilo se bílé světlo, Neviditelnými, staly se plameny svítílen, jako oheň sirky v záři poledního slunce. A každý černý kámen starých zdí byl feérickým, slunečným, slunečním démantem.

- - "Kdo to zde?... Oh! To nejste vy-. Však jste - jste - ten váš dětinský, dětský výraz - - ala jaký jste divukrásný! Seraf! bůh!

Sluneční Bůh - slunce samo... Vše kořm roz-zářeno démantovým světlem Tvým... Ó, že jsem byla tak dlouho slepá a neviděla tvou nádheru! Oh, že Tys byl tak slepý, že sám jsi neviděl, - abych já ji neuzřela... A jak jsi velký a mocný, nad hvězdy čníš, jako - On a Ty,

jedno jste! Ty a já - jedno jsme! Ve Vše-
záři. Oceáne Bílého Světla Mého, neskonaleho,
který jsi vším! Ty Dokonalosti, jak jsi něžná
a sladká! Mé strašidlo milostné! prapůvodní
Chaosu Vítězný, jenž jsi Harmonií svrchova-
nou! vše, co nejsi Ty, jen dissonancí jest
a bídné! Ale Vše jsi Ty, jen vidět je to
nutno, vše jest Ty, jakmile to jen ví, že je
Ty!... Teď teprve, hledíc na Tebe, vznešeného
i v pokoře, božského i v poníženosti, vím, co to
Všudypřítomnost Boží, co vše a všechno a
Jedno... Ó, jak sladký je Hnus, a Slepota jak
zářná! jak slastná Bolest, krásná Ohyzdnost,
pravdivá Lež, - a Noc jak naslunečná!...
O pojď, Ty Kráso Má Věčná, - vnikni do mne,
prozař probuzenou a Spasenou - -!"

A prudce strhla knížete na sebe. Pocítil bolest
na tváři, ale tak divně, jako by ji někdo ji-
ný, někdo pod ním cítil...

Lehodně hřímalo kol nich Světlo Věčné - - -
Právě ve chvíli a na místě, kdy a kde z zapad-
ly na východě západní vyhrmělé mraky, vyšlo
slunce. Hradní sluhové, Sternenhochovi příbuzní
lékaři vplížili se, žasnouce, do věže a do
hladomorny. A s opatrnou hrůzou rozžali sví-
tilny. Neboť svítlna knížete zhasla plíta
byvší Vyšším Světlem... A spatřili jej, ležící-
cího na čemsi růžovém a zeleném a -- pohybu-
cího se - - - - -

Utíkali. Někteří omdleli. Vraceli se. Odtrhli
knížete, stále se přitom pohybujícího se...,
je nevidoucího, světke se usmívajícího.

Jeden ze sluhů, o němž se říkalo, že má dar
druhého zraku, tvrdil, že při vstupu do kobky
spatřil ji osvětlenou sněhově bílým třpytem,
jaký se na zemi nevyskytuje, ten rychle
prchal, za okamžik zhasl ve tmě.

Kostí rukou a hohou jednoróční mrtvoly byly
ovínuty provezy. V tom co zbylo z úst, nalezeny
nečisté hadříky, které věda uznala za zbytky
ponožky. Tataž věda konstatovala v "žaludku"
zbytky nestrávené syrové krve, a prohlásila,

že smrt nastala, asi za čtrnáct dní, vykrvácením, spoutaná rozkousala si ramena, kolena, vůbec vše, kam zuby mohla dosáhnout. Jinak by prý žila ještě několik dní déle. Učinila tak, tvrdili učenci, aby ulevila své žízni. My však soudíme, že skončila sebevraždou. -

Kníže Sternenhoch poranil se klesnutím na mrtvolu a její obnažené kosti nosní a tvář. Milostivá byla mu Daemona i zde! - - -

Za dva dny zemřel na otravu krve. Až do příchodu posledního bezvědomí - stále usměvavý a veselý, jako jinoch, jemuž dívka vyznala právě lásku. Pronášel, nadšilenec, za minutu více nádherných myšlenek, než jich pronese normální inteligent za celý život. Třeštil ovšem, např. zaměňoval choť svou se sluneční září. Neviděli ho lidé, stojící nad ním v hodině smrti, Zrakem, kterým Ona spatřila pravý obraz jeho zasněné duše v hladomorně. Přesto ho nepoznávali a šeptali si s bázní: "Jak je krásný!" Vskutku i po pozemský zrak stal se hezounkým ubohý obličejíček... Úžasně se ztenčil a zjemnil jeho nos, stiskly se transcendentálně usmívavé tlusté rty, že tvořili úzkou skoro linii, zvětčilo se zázračně čelo, a zavřené oči více pravily než-li dříve, když hleděly...

A ve chvíli, když zavírali nad ním rakev, vzplanula tvář mysticky, jakoby vlastním světlem, pod pohledem slunce. Po celý den se neobjevilo a zapadlo hned za mrak v ten okamžik, když zapadlo víko nad hlavou Pokorného Vítěze.

To Bohyně poslala i odloženému Oděvu Jeho Svaté Duše poslední, sluneční políbení. -

věříc že nemá zapotřebí svou krásu krásným oblekem zvyšovat. A stala se každému skutečně vlídnou, ba přátelskou, a co je nejúžasnější i mně několikrát oslovila, zalichotila mi, ovšem sotva bez ironie. Povzbuzen pravil jsem jednou: "Helgo, viď, že se konečně probouzí v tobě láska ke mně?"

"Ó, ty dřeváku pitomý!" rozesmála se - zavýskla jako blázen a odhopkovala.

Zdá se mně, že měla pravdu, snad by mne nebylo napadlo, co je prostou příčinou toho všeho, kdyby mne o tom nebyla poučila pouhá náhoda.

Bydleli jsme právě v mém hradě Rattontemplu v pohoří Harzkém. V ohorné černé budově, v jedné z nejstarších, nejmohtnějších památek středověkých v Německu.

12. srpna dlel jsem v mocné hradní věži, zabýváje se tam holuby. Ve dvě odpoledne vidím Helgu, vycházející na obvyklou procházku, z níž se vracívala teprve v noci. Měla svůdný, světle azurový oblek. Hrál jsem si s ptáky ještě asi půl hodiny, pak náhodou spatřím v dálce modrou tečku.

"Jistě ona", děl jsem si a bylo mi jaksi divno, že ji ještě teď vidím.

A náhle, vzpoměv si, že je ve věži dosti silný dalekohled, zatoužil jsem spatřit ji, třeba vzdálenou, tak jako by byla přede mnou. Za chvíli již jsem rozeznával určitě její tygrí, teď zas zrzavělý profil. Hnala se tak rychle kupředu, jakoby pronásledovala zajíce. I její blažený úsměv jsem postřehl. Za chvíli počala stoupat na pahorek...

Již již jsem odtrhoval tvář od skla - - tu vidím mužskou postavu, na pahorek z jiné strany vystupující. Prolétla mnou, nevím proč, temná a jakási příšerná myšlenka: "Osudná věc: proč jsem neodvrátil oko od teleskopu jen o vteřinu dříve?"

Helga dostoupila temeno a zmizela náhle, jakoby se propadla. Za minutu poté vynořil se na něm i muž. Helga se opět objevila, rozepjala náruč - - a padla mu do objetí.

Věc tato působila na mně tak mocně, jak by sotva kdo očekával. Líčil jsem jen velmi málo všechna utrpení, která mně manželství dosud působilo, přes to asi každý čtenář řekne, že ~~tato~~ po všem předchozím nebyla by se mně měla, logicky vzato tato událost ani tknout. Ale city jsou iracionální, šílené a nevěra manželky je pro muže vždy strašnou, nejpotupnější věcí. To, že Helga svou věrnost v objetí jiného muže dosud neporušila, bylo jedinou mou útěchou ve všem trápení s ní. A teď tento jediný světlý bod zhasl. Celý svět se na mne zašklebil jako noc. Všechny děsné stránky mého spojení s tím ďáblem vyvstaly přede mnou jako strašidla, všechny bezútěšné myšlenky slétaly se na mně jako roje pekelných sršňů...

Hrozná bolest a ještě hroznější vztek nedaly mi zamhouřit oka po celou noc. Jakou touhou jsem planul uškrtnit, rozsekat na prach, rozdrtit toho ženského netvora. Přisahal jsem jí nejstrašnější pomstu...

Následujícího dne hned z rána odebral jsem se na onen pahorek. Uprostřed nevelkého temene byla malá, zvaleným trávnickem porostlá kotlinka. V ní pňno útržků papírů, krajek, zbytků jídla, doutníků, ~~balvanů~~, láhví plných i prázdných aj. Poblíže ležely dvě nakupeniny balvanů, většinou tenkých, takže má síla stačila odklopit je. V hromadě menší našel jsem například bělostné měkké, drzé polštářky, metly, dutky a vzácnější sadistní instrumenty. Když jsem odvalil několik balvanů kromady větší, vidím mezi nimi dutinu, dostatečně velkou, aby pojala mou nevelikou osobu. Vykotlev ji loveckým tesákem ještě více, ulehl jsem do ní, přikryl se, po dlouhé námaze opět odklopenými kameny. S radostí vidím, že jsem dobře skryt. Sotva by byl někdo postřehl, že tam leží člověk. A byl-li vidět kousek mého šatu, nebyl by mň jistě věnoval pozornosti: barvu kamenů nebylo rozeznat od mého oděvu. Já však viděl skulinou do kotlinky výborně. Naplněn zvláštní zuřivou spokojeností, vrátil jsem se domů.

se mu skočit mně na hrdlo - zardousen je!
Holka, jdu za poněkud vyššími věcmi, než za ženskými kytami. Jsi pro mně pouze nejlepší pečení, ale nežiju abych žral. a

"Vím to, vím, můj vznešený, Svatý!" lísal se pokorně k hulvátskému khackovi. "A stačí mně to docela. Jen když něco něžného a pravého ke mně cítíš... Nechci abys byl ženou, abys byl otrokem, vládce můj! Hraje si jen se ženou Muž, znásilňuje ji a drtí... Ale musí to dělat pořádně, jen pak ji důstojně, po mužsku miluje - jen pak miluje ona jeho po žensku.

A podávši mu silnou březovou metlu, převalila se na břicho. Jedním rycem strhl jí drahocný, démantovými hvězdami protkaný šat, že z něho zbyly jen cáry. A vysázel jí jich asi čtyřicet, a jakých! Smrt bych z toho měl! Syčela trochu a skučela, ale nebylo to slyšet více, než svištění metly, házela svou zadnicí, kterou jsem dnes poprvé viděl nahou - ale ani jednou se nepokusila chránit ji dlaní...

Pak, pokrývající rudou, mokrou, zkroucenou tvář kape níkem, po kolenou došoupala se k syčákovi a položila mu hlavu na břicho, jako pes...

"Kdybych mluvila řečí Boha, nedovedla bych ti vyslovit své díky! Tys mně dal vše, a celá jsem jen tvým derem a majetkem tvým! Noc byla jsem, ty slunce si z ní učinil, prázdná byla jsem a tys vyplnil mne a přeplnil zletem, démanty a vůněmi. Jen z bolesti a hnusu byla jsem ďábelskou rukou zhnětena. Hřimavou Niagáru stále smrtící slasti a Žehnání - ne dolů, vzhůru, do všech výsostí se řítící, udělal jsi ze mne. Každý prášek, který teď vidím je mě paprskem božího Oka!

Feéricky strašidelným květem každá myšlenka. Z nejposlednější žebračky učinil jsi císařovnu císařoven, - málo! ze slitovitého červíčka - Bohyni. - Co je taková neslábná nemastná Héra nebo Afrodita blbého Homéra proti mně?"

"Nu vždyť ti říkám vždycky, že jsi má malá, pito-má svínka!" zabručel a převaloval si ji sem tam, zkoumavě, jako když lev převaluje tlapou

slavík stal se z noční ropuchy, z neblahého
 aligátora bahenních tůní jasný orel. Nenávist
 má rozplynula se skoro v lásku ke všemu vyj-
 ma - jej... Objímám vše, chápu vše, vidím vše -
 - já, dříve slepá, zázračný doktore, dávající
 zrak slepcům od narození! Všecko je mé! Všeho
 na světě jsem schopna pod rozkazem tvým. Myš-
 lenky mám a pocity jakých někdo dřív neměl.
 Cítím sílu stvořit díla větší než jakákoliv,
 jimiž se skvěje kultura ubohého člověčenstva.
 Žila jsem dosud v e vnějšku, na povrchu, říkala
 jsem tomu "jednání", namlouvala si, že "činy"
 jsou tím největším: Ne díla to jsou! vlastně
 ne díla: myšlenky, jak v duši zahřmí! Ba ani
 myšlenky ne: Vůle, jen ve vlastním chrámu svém,
 nehnula vším vnějším, před sebou klečící, sobě
 jen se kořící, myšlenek - které jsou věcí jen
 bídného zvířátka - člověka - nepotřebující -:
 věčné Sebeobětí Boží v metamystické záři. Ale
 co ty o tom soudíš? Je vyšší jednání nebo myš-
 lení? Dosud jsi mý neřekl, co je vlastně tvým
 cílem? Chceš se stát Napoleonem? Či náčelníkem
 banditů? Či myslitelem? Umělcem? Objevitelem?
 Vesměs povrchní pojmy, vytvořené omezenými, je-
 šitnými ctižádostivci. Nechci se stát: jsem!
 a ne něčím, ale vším. Není lidské velikosti, kte-
 rou bych neviděl pod sebou a hříčkou svou.
 Má vůle dělá a bude dělat se vším všechno. Za-
 škatulkují mne jednou mezi briganty nebo filo-
 sofy, řeknou-li že jsem nebyl nic, nebo Bůh,
 nebo prase - lidské ubohosti to jen! Jsem ten,
 který jsem, dělám co chci, chci bezmezně vše!"
 "Jsi Bůh!" vykřikla a líbala trhanovi dřevěné
 boty a zablácené francle kalhot. "Tak mluví
 "Vítězně dovršený! "Ale my nehotoví musíme se
 z nouze koncentrovat. A já se chci koncentrovat
 úplně na spirituálnost, na nejsaethernější a
 všemu pozemskému, hrubému, jednajšímu, pletichár-
 skému dát vale. Jen v Bohu žít, jen Bohem být,
 ale vždy jen ve stínu Tebe! Ó ta nejzářnější
 budoucnost, která přede mnou slunečně vychází!
 V Kordillerách, přímo pod věčnými ledovci, vyte-
 sáme si v nich palác svůj, residenci všech

a admirála. "Jesus Maria, co zde jasnost tropí?" zalomil rukama ministr. Zdvihl jsem se pomalu, a nejsem dosud při rozumu, ubíral jsem se nazpět. "Ach rozumím!" zašeptal za mnou ponížene admirál, plánuv se do čela. "Sokrates, napadl-li jej nějaký problém, zůstal po celé hodiny stát jako socha, ať to bylo kde bylo, třeba na žebříku nebo veřejném místě: ale náš kníže je ještě moudřejší: on si přitom pohodlně sedne!"

Teprve v sále rozpoměl jsem se jasně, co jsem to vlastně užíval. V průvodu dvou přátel procházel jsem dlouho celou společností, - nikde ani tváře, Jí podobné. Odebral jsem se s nimi až do třináctého pokoje - nikde ani stopy po ní! Ministr a admirál nespatriili nikoho. Okny posledních dvou pokojů uniknout nemohla: byla všechna zavřena zvnitřku. Zmizela snad v nějaké tajné chodbě ve zdi? Či prosoukala se klíčovou dírkou - a ale co to mluvím - jako šílenec - - a hrůza - mlčet musím - -.

28. října

Oh co to jen bylo? Helga živá? Skutečná? Či pouze mé halucinace? Či - strašidlo její?... Nu už je to venku: mám strach, že je mrtva že za mnou přišla - že mne bude chodit dále a stále strašit... Proč by měla být mrtva? To já nevím, já nevím nic, já jen tak... A nevím také, co by bylo strašnější, kdyby byla živá nebo kdyby byla strašidlo... Ale nejstrašnější je nejistota. Oh, oh, dnešní noci slyšel jsem stále příšerný šelest vedle své ložnice - jenomže nevím jistě, byla-li to Helga nebo myš...

3. listopadu

Děsné to bylo na Dušičky - ale dnes je mně zas dobře. Došel jsem k nevývratné jistotě, že byla pouhým preludem, čiže vědeckou halucinací, dokonale vysvětlitelnou dlouho trvajícím rozčilením

a ustavičným viděním té pekelnice ve fantasii: její obraz přeskočil prostě z předrážděného mozku na retinu: proč by ne, může-li se to při obyčejném vidění díti stále opačně? - Jen se neplašit a bude všechno dobré.

1. prosince

Všecko je dobře. Musím se sice stále opíjet a hýřit, abych nemyslel na jisté - jisté věci, ale halucinací už nemám, nemám z nich strach, nebudu ho již mít.

3. prosince

Dnes o druhé odpoledne, šel jsem procházkou do lesa, poblíž svého zámku Bausteinu, kde nejraději bydlím. Nikde stopy po sněhu: země zelená jako v dubnu: březnově zářilo slunce, hrálo, páliło skoro. Byl jeden z těch příšerně kouzelných zimních dnů kdy příroda, mrtvá a přece živá, budí dojem nahé, galavanizované mrtvolky. Kráčím tiše snivě svítící mýtinou, teplo v srdci. Tu spatřím stranou v lese na lavičce u pěšinky dámský oděv nízkým sluncem na ~~o~~temném pozadí oslnivě se třpytící, černý dlouhý stín vrhající. Miluji dámy a proto učiniv okliku, zašel jsem na onu pěšinku a blížil se k lavičce. Již stojím u ní, popatřím - - Helga!... jako tenkrát na práh usedl jsem teď na hromadu listí... Ale dnes nabyl jsem hned srdnatosti - vyskočil a horem pádem, zděšeně křiče pádl jsem odtud. "Babo, ničemo, vole!" znělo za mnou příšerně a ozval se i rychlý dupot. Nevím jak se stalo, že jsem hrůzou nezemřel. - "Tys myslil, že máš ode mne pokoj ale stále a stále budu tě pronásledovat! Hahaha vole hahaha!" dunělo to jako chechot lesního Ducha. Neustal jsem běžet dokud les nezůstal za mnou: pak jsem klesl na zem. Ale za chvíli ozval se z lesa šustot, snad to byl zajíc, pták, veverka nevím, já však upaloval už zas dál. Konečně se ohlédnu: nikdo za mnou nešel. "Jsem zachráněn" oddychnu si: a veselá hřejivá zář slunce naplnila

Vyňav kladivo - netřesa se teď už pranic, po špičkách vrátil sem se kní - - a už bez rozmyšlení udeřil ji do lebky. Ne příliš silně. Kolísající na židli, otočila bez hlesu hlavu a sáhla do zánadří pro revolver, ale ještě než jej vyndala, podruhé a silněji dopadlo kladivo. Skácela se, zůstala bez hnutí.

Chladnokrevně zamkl jsem dveře, šňůrami v kapse připravenými, svázel Helze, silně a pečlivě, nohy a ruce, zacpal jí ústa a vlekl bezvládnou masu řadami pokojů až do modrého. Odtud jsem ji vytáhl do věže a do hladomorny. Slunce, které dlouhou řadu dní nezkaleně svítilo, zašlo v tu chvíli za černý mrak a současně zarachotil hrom. Od středověku měli zde moji předkové krásné místočko, kde bezpečně vydechovali jejich nepřátelé po týdnech - po měsících, podle toho hodili-li jim tam občas kus shnilého psiho masa, nebo pár krys, ušetřili-li jim džbán kravské moči. Ve věži, která byla vystavěna, aby vzdorovala dávnověkým katapultům ale i primitivní kanonádě dřívějších století. Řekl kdysi můj dědeček, že z ní vlastnoručně vyhrabal dvacet lebek. Úplným tajemstvím byla a jest tato kobka každému, mimo pány hradu.

Usedl jsem poblíž ní. Osvětlovala nás lucerna. Tlumeně řvalo sem hromobití. Vztek vyprchával z mého šlechetného srdce, všechno ve mně opět roztávalo: a zdálo se mně, že bych ji teď mohl všechno odpustit... Přes to jsem vyndal šestnáctiramenné dŮtky, připravené, abych ji zde zmrskal, ale nebyl jsem toho schopen na nehybném těle - snad i mrtvém?

"Snad nežije!" řekl jsem si náhle zděšeně. Dosud mne ani nenapadlo, že bych ji mohl svým kladivem zabít. V mém plánu ji bylo jen omráčit, aby jen tak rychle nezkonala lehce. Jako šílenec jsem věřil, že musí být v mdlobě...

Sklonil jsem se nad ní. Srdéčko jí bilo. Slabě. Rachotil hrom.

Nedovedu říci co se ve mně v tu chvíli dělo. Automaticky - ač to bylo v mém plánu - pokoušel jsem se - -. Nezdařilo se to. Neodvážil se jí

rozpoutat nohy..., mohla by mne zabít i se svázanýma rukama -.

Ale zdá se, že mé pokusy ji přivedly k životu. Pohnula se, otevřela oči. Zas je zavřela, na dlouho. Patrně přemýšlela, dýchala prudce. Náhle sebou zazmítala - dlouho se svíjela jako had nad ohněm. Krev jí kapala ze zápěstí. Umíral jsem strachem, že se osvobodí. Vstal jsem a couval ke dveřím. Ale marně se namáhala. Co já udělám, udělám dobře. Zklidněla zase na delší dobu. A náhle pravila jiným hlasem: "Kde to jsem?"

"Tam odkud nevyjdeš! Leda v soudný den!" řekl jsem. "Jsi v hladomorně hradu! Hříšnice, nejzkaženější cizoložnice! Vím všecko! Všecko viděl a slyšel ten tvůj "prašivý pes!"

Mlčela. Pak jala se klidně mluvit:

"Jsem ve vaší moci a mluvme rozumně. Necháte-li mne zde umřít, zahubíte se. Vaše svědomí není dost silné, aby dokázalo něco takového po celý život nésti. Znáám vás. A vím též, máte-li chuť mne propustit, zrazuje vás od toho strach, že se pomstím za to, co jste již učinil. Nuže, dávám vám čestné slovo, že netřeba obávat se toho. Mstivá nejsem. Naopak. Činem svým stoupl jste u mně v ceně... Spíš bych vám za něco dobrého prokázala. Víím též, že sni vy, nejste mstivý, že vaše nálady se rychle mění. Jste-li na mne dnes rozzuřen, zítra už nebudete. Uznávám, že jsem vám vždy mnoho ubližovala. Zasloužila jsem si toto pokoření. Zasloužím ještě větší trest - neboť už neučinila jsem to co jsem si umínila. Vidím vedle vás důtky, nuže, použijte jich a hodně vydatně, teď zde, ač mne po vašich úderech děsně bolí hlava..."

Zakolísal jsem silně. Měla pravdu - již tenkrát jsem cítil, že mé svědomí neuneso tíhu mého činu. Ale mohl jsem věřit jejímu čestnému slovu? Slovu osoby ďábelské, neuznávající žádných mravních zákonů, hlásající: čestné slovo dala jsem jinému sice, ale ne sobě. Co neučiní člověk a k tomu takový, aby ušel smrti a k tomu tak děsné? Ne! Propustit ji ji, znamenalo by sám nad sebou podepsat ortel smrti.

jí patrně některý z příštích dnů. Ale teď zavířil ve mně opět pohaslý vztek, strašnější než kdy dříve a změnil mne v lítou šelmu, zakalil mé smysly. Jen matně vzpomínám co následovalo. Obnaživ jí spodní polovici těla, strašně jsem jí zmrskal. Trpěla zprvu bez hlesu a bez hnutí, pak se začala kutálet po zemi, nakonec řvát. Ale přitom nadávala stále a já tím déle pokračoval, až omdlela, celá krví oděna. A pak - - vykálel jsem se jí na tvář a omazav o to svou ponožku, vecpal jsem jí ji do úst. Také jsem jí trochu poplival, vysmrkal se jí na tvář a skopav nehybné tělo, vyšel jsem a zamkl za sebou dveře. Toto vše nebylo zcela ode mne, v plném smyslu gentlemanské, galantní. Ale bylo nutno ukázat jí, že nejsem "prašivý pes". - -

15. prosince

Dantovo pero bylo by neschopno vyličit má utrpení po dobu následujících čtrnácti dní. Budu proto co nejstručnější.

Jsem nyní jist, že bych jí hned druhý den propustil, kdyby nebylo došlo k tomu poslednímu... Naděje, že se mně Helga nepomstí, byla by ve mně zvítězila nad strachem. Ale po mé poslední proceduře - naděje té už nebylo. Všechny mosty k návratu jsem ztrhal, neodvolatelně odsouzena byla má choť k smrti. Přesto jsem se první dny ustavičně kolísal, ale pokaždé když slunce zapadlo, jsem si řekl: Zase, možná-li ještě méně naděje, že by mne odpustila muka stále delší a hroznější. Každá vteřina pochovávala ji hloub...

Chodil jsem každodenně vícekrát do věže a pootevřev první tajná dvířka, naslouchal jsem. Bylo vždy slyšet šustění, skučivé sténání, mručivé sténání nosem - ach tak hrůzyplné! A slyšel jsem je halucinačně až v hradě, na procházkách, všude, všude.

Čtvrtý den, dvacátého třetího srpna, byly zvuky strašlivější, než kdy dříve. Dopotáceval se s námahou do hradu, rozhodl jsem se, že ještě téhož dne

kde si od majitele najel polorozbořenou chatrč, stojící v samotě uprostřed lesů a skal, po mnohá léta nikdo nebydlil v ní. Usadil se tam hned a s nikým se nestýkal, toulaje se stále pouze široko daleko přírodou. Z čeho žil, jakého byl původu, nikdo nevěděl.

Hned devatenáctého jsem dal rozkaz, aby byl bez prodlení zatčen. Ale následující dny nebylo po něm ani vidu ani slechu.

Když jsem se ~~dal~~ dvacátého třetího srpna po poležání z věže vrátil, byl jsem tak vyčerpán, že se mně po několika probdělých nocích zmocnil v mé pracovní spánek. Dva moji sluhové dleli na můj rozkaz v sousední komnatě, ozbrojení po uši. Zdálo se mi o něm, o trhanovi. Nesl mne jednou rukou za uši, jako králíka. Podívám se na sebe - jsem obrostlý bílými chloupky, jsem králík s dlouhýma ušima. A on úplně tygr, ale kráčejiící po zadních nohou, ohromně vysoký. Nesl mne schodištěm věže. Vešel do hladomorny, tam mne pustil, já pobíhal dokola, neboť jsem cítil zeli. Tam vidím provazy, ležící na čemsi bělavém, beztvárném, nehybném, ale plameny v sobě tiše vířícím. A tygr přerázl provazy a to beztvaré se pomalu zdvihlo a mělo to teď na trupu hlavu draka serafa - Helgy, krásnou nebesky zjasněnou tvář. Opřela se o tygra a odcházel. "Hoď ubohému králíčkovi ještě něco!" prosila hlaholem nebeských zvonů. A tygr mi hodil hrst zelených košťálů. "Tvá poslední potrava!" pravil. Dveře se za nimi zavřeli, zaskřípěl klíč. A při tomto zvuku, jež znamenal vbíjení hřebů do mé rakve, explodovala ve mě nesmírná hrůza - hrůza, před metafysickým ultračerným Hrobem Věčnosti - a já se probudil.

On stál nad mou pohovkou. Nehnutě, usmívaje se. "Sen pokračuje dál": děl jsem si, "zas mně chytí za uši - kéž by mně dal teď místo košťálu jetel!" Sáhl jsem si po uších. Ne, vem to jak vem, dlouhé jsou dost, ale králíčí to přece jen nebyly... Vysoko čněla nade mnou jeho obrovská postava. Stíhlá, ale zároveň tak podivně mohutná. Tygří oči hleděly na mne - zpole tak nějak, jako by vši

Tato zvířata skoro nikdy nezaštekala, myslela že je to pod jejich důstojnost. Ale kdo, bez výjimky, byl by se odvážil přistoupit ke mně blíže než na metr - synem smrti byl okamžitě! Byli pokojní po celou tu dobu, ale když trhan vztáhl ruku po mém hrdle - hoj! Nejdříve vrhl se na děsným lvím skokem Lev. Avšak teď - trhan se jen zakolísal pod těžkým nárazem. Líce bylo mu roztrženo, ale střelovitě, uchopiv levicí kolosa za chrťán, mávl pravicí po jeho lebce. A Lev, který kdysi roztrhal tři na jdoucí cikánů, ležel na hřbetě bez hlesu, jen zmíravě nožičkami třesa. Ale v tom okamžiku padl na toho lotra Slon, největší ze všech psů na světě. Tentokrát se ničema svalil a krev proudila mu z roztrženého ramene. Ale - okamžitě - zázrak - Slon odletěl do kouta! Trhan bleskurychle povstal - a současně pes i on vrhli se proti sobě. A Slon uchopen za chrťán, přitisknuv svými zády k hrudi lotra, chroptě, zmítal sebou tak zděšeně, že tři muže by to povalilo. Ale ten zlosyn, ani se nekolísaje, nesl jej k oknu a mluvil neudýchaně, skoro něžně:

"Odpusť drahoušku, že ti tlačím krčiček, ale co naplat, když jsi blbeček. Doufám, že nebudeš tak nemotorný, aby sis pochroumal nožičky, vždyť je to jen první poschodí!"

A teď vstanuv dal zvířeti hábičku na čenich, pod níž krví zpěněny, lapaly divě po jeho tváři děsné šáky. Pak vyhodil Slona z okna.

Tepře teď jsem nabyl sebevlády a křiče, prchal ven. Na prahu padl jsem v náruč zástupu věrných služebníků, kteří slyšíce řev bernardýnů, přispěchali na pomoc. Viděl jsem ještě, jak lotr, omámený přece asi zápasem se zvířaty ustoupil do vedlejšího slepého pokoje, jehož okna byla opatřena silnou mříží, jak jednoho ze sluhů, který se tam za ním dral, uchopil v půli těla a drže jej horizontálně, všechny ostatní jím vytiskl ven a jak dveře před nimi zamkl. Pak mne opustilo vědomí.

Nabýval jsem ho asi o dvě hodiny později ve své

ložníci. Jako ve snu slyším děsný lomoz, stohlasé výkřiky, výstřely z ručnic. Potom mne objelo opět slastné bezvědomí.

Teprve následující den jsem zvěděl, jak se celá věc skončila.

Trhan, který, mimochodem, dříve než se nade mnou spící objevil, ranami pěstí omráčil oba mne hlídající sluhy, jednoho tak radikálně, že se mu lebka rozkřepila jako hliněný džbán - zůstal tedy v pokoji z něhož nebylo východu. Cloumal sice mřížemi oken, zviklal je, ale na vylomení jejich ani jeho síla nestačila. Lehl si na podlahu a kouřil fajfku. Moji služebníci slyšeli za dveřmi jeho mručení:

"Daemóničko, jsi mrtvá, jistě, já to cítím. Předvídáno. Dobře tak. Vem všechno čert! Já?... Nevyvážnu odtud jistě. Kdyby přec, ani bych nechtěl. Miluji tě přec trochu víc, než se sluší. Zde je všechno svinstvo. Ty - tam jsi - bílá. Snad jsi víc, než já. Proto mne strhuješ sebou... Životní pensum.

Otrockost věřit v ně. K tobě, Jediná!... Ale slibuju, že ti připravím ještě hezkou tryznu."

Poznavše s jakým zločincem jest jím činit, poslali moji sluhové do všech ostatních okolních míst pro gendarmerii a policii. Za dvě hodiny tu bylo osm četníků a nevím kolik strážníků. A s nimi houf ozbrojených vesničanů.

V pět hodin odpoledne - v hodinu, kdy byla Helga vržena do hladomorny, zahájili útok. Sekerami roztráštěli dveře.

Teď teprve odhodil trhan fajfku. Ale vzápětí již letěl těžký dubový stůl do shluku četníků, postupujících s nasazenými bajonety, s takovou prudkostí, že nejbližšímu z nich byla lebka roztráštěna na cimetr campr. Ostatní seváleli v jednom klubku. A netvor se vrhl kupředu, třímaje v ruce těžkou mosaznou tyč od záclony.

Nebylo prý vidět ani její zlatý lesk, tak rychle se kmitala. Praskaly lebky, mozky stříkaly.

Jednomu z policistů bylo tyčí úplně kulatou a tlustou, proseknuté hrdlo až k páteři.

Proklestil si cestu oběma pokoji, octl se na chodbě

"V tomto ořechu jsou, Vaše Blahorodí látky tajemné, převzácné, jakých nerodí země naše, jest zde Lejno zmije, které v háji borovém v lednu svět spatřilo, na květ kapradiny vyměřeno byvši. Dále slza gorillí. Item diamantu pot, než v úzkosti smrtelné, v horku přenáramném zplenouc, do slunce svého lůna mateřského nazpět padne. Konečně rudé Alederbaránu planety paprsky, do skleněné chyceny pastí. Vše to provanuto dechem panny, která již třinácte dětí porodivše, aniž muž se jí dotkne. Hlavně však pírkó zde jestž žáby, krásné jako úsměv děvy vyrostlé, což stává se jen jednou za století, třikrát, čtyřikrát blažen, kdo najde je právě v okamžik, kdy žába vytrousí je, kdo zdvihnuvše je, políbení mu hned dá, ten největší hostí poklad světa.

Ořech tento divotvorný, jehož jméno Podex romanus se zve, musíte nositi stále na srdci svém a nikdy do vnitra jeho podívat se nesmíte, jinak by látky v něm moci své kouzelné pozbily a vy přetěžce pykal zahříšnou zvědavost a nevěru svou. Neboť jen činí blaženým, nevěra vřezáhubný princip jest, víra pouze to jest, která léčí, o čemž však učenci tušení nemají. - A zmocní-li se vás někdy přes tento talisman strach váš, říkejte si jen stále hlasitěji: "Strašidlo, do prdele mě vskoč!" Nezmiží-li vzdor tomu strach tento, křičte, hlasitěji a stále hlasitěji, nepomůže-li ani to, řvete je až se dům bude otřásat. - Jste spasen pane!" Mluvila tak energicky a velebně, že jsem z plna srdce nábožně uvěřil, vznešeně bylo mně v duši. Zavěsiv talisman na hrdlo a zaplativ místo deseti sto marek, letěl jsem domů, vyzýváje všechna strašidla na souboj.

28. března

Požehnaná ty mezi ženami! Miliony tě zasypu, potrvá-li stav můj ještě rok! Jsem zdrav, zdrav! A jen ten pochopí čarovný význam toho slova, kdo byl nemocen
Žádný rytíř necítil se bezpečnějším a srdnetěj-

vrývaly se až do mozku, současně vytrhla mě druhá zvláštním přístrojem najednou všechny zuby, třetí rozpárala břicho, vyrvala střeva a vlila do dutiny džber vařícího se olova, čtvrtá vnořila mi do lůna a konečníku do běla rozpálené železné tyče, pátá tříštila ohorným kladivem kolena, všechno to současně. Pokračovala bych v popisu, ale zdá se že byste mi tu omdlel. Krátce: prošla jsem za šest hodin všemi dvěma sty pokoji od země ke stropu, poté rovněž za šest hodin dalšími dvěma sty, které se táhly podél stropů, - jeť budova ta pravidelnou krychlí.

Poté šlo to zas dolů podél protější stěny, a mé tortury v každém dalším pokoji byly krutější, - je zajímavé, že dovedou se tam stupňovat přímo do nekonečna. Posléze šlo to zase podél podlahy přízemí. A zde to bylo nejhorší. Ne již tělesně: čiré duševní, metafysické hrůzy, naprosto nepomyslitelné, které jsou jen pro bohy, pro Boha... Přesně za dvacetčtyři hodin po vstupu do této hostiné budovy, ocitla jsem se zase v místnosti, kde jsem byla na počátku. A tu mne obludy vyhodily ven, uragan uchopil mne a unášel, teď vědomí na dlouho zbavenou, do temna. Pak následovalo zas po dvacetčtyři hodin, pásmo oněch nesnesitelných snů, - až konečně poznovu zaduněl ten uragan a odnesl mne do kilometrového paláce. Teď mne vmetl do okna, sousedícího s tím, do něhož jsem byla vržena předevcírem, - a šlo to stejně řadou pokojů vzhůru a podél stropů atd., až jsem si odeřvala zase osmset čísel. A tak to jde dodnes, v každé komoře jiná muka a stále hroznější, a já neotupuju, neopak stávám se stále citlivější. Poněvadž od počátku do dneška uplynulo sedm měsíců, řekněme dvěstě dnů, tedy násobeno osmista, to je celkem osmdesát tisíc pokojíčků. Zábavné, že ano, pane kníže? Zasmála se - ale hned poté se hrozně zalomcovala.

"Jsi v pekle přenešťastná Helgo!" zavylo to ze mne. Ale hned jsem se lekl. "Ne, ne, zdá se ti to jen v lese -"

čemu se říká u obyčejného člověka krádež, jest u něho jenom vznešeným rozkazem, dobyvatelstvím, samozřejmostí.

Vyloví, kůže zlodějská, mou náprsní tašku, okamžitě, jakoby se v ní odjakživa hrabal, vytáhne z ní mé šeky a praví:

"Přinesu ti péro i inkoust, Sternenhošičku, nepovažuje caesar za nedůstojné sebe, i takto posloužití tomu, koho zve svým přítelem."

Přinesl, a já - byl bych skřípal zuby, kdybych je měl - vhodil té sání dvacet milionů do bezedného jícnu. Věděl jsem, že Bebebebe - Liga nedostane z toho ani pfeník. Ale nemyslivž si nikdo, že jeho dřívější povídání bylo zjevným úskokem, podvodem. Ten arcilhář obelhává stále, v gigantickém měřítku, jen sám sebe. Neví už vůbec co myslí, co chce, pravda, lež, skutečnost, iluze - vše se u něho rozplynulo u jakýsi hnijící chaos, jen jeho bezmeznou ješitností fosforeskující... -

Jakmile strčil šek do kapsy, zjasnila se rázem jeho tvář nesmírně. Avšak uvědomil si to hned, byl dobře v mládí vydresován, Bismarck prý ho žezal jako psa, nic pořádného ovšem z něho nevyřezal - Zachmuřil se opět. Ještě jednou zacouloumal svou hlavou, odehnal od ní neviditelné moskyty - a pak pravil:

"Pryč, stíny, skrán mou obletující! - Povelal caesar, - a pryč jsou! Vicit Caesar! A zvíťezí s pomocí Boha, Jehož mlýny melou pomalu, všude! Dosti! A nyní chce býti caesar také jednou člověkem!"

A pak se jeho obličej vyjasnil už definitivně. A jako obyčejně když je v dobré náladě, začal improvizovat ve verších:

x/

Und nun, Hellmutschen mein,
lase uns recht froh und fröhlich sein!
Ins weiche Bett legen wir nieder
- e - e - uns wieder"

/nein, besser:/

uns' re arg erschöpften Glieder.
s ist besser, in den A - zuf - -,

Muže, vyjeli jsme zase včera s Moltkem jun. a Elenburgem za Berlín. O jedenácté hodině dopoledne zašli jsme do restaurace v lese, jen tak dvěstě kroků vzdálené od jeho kraje. Chvilku s nimi sedím, pak cítím tak velký, trapný nepokoj, že vstanu, abych se prošel. Vyjdu z lesa. Těsně podél něho táhne se silnice. Sluný, teplý, lahodný den. Vlídne hladila mou duši mírně pahorkatá krajina s chaloupkami rozběhlými po nízkých stráních jako ovečky, hladila ji, až hypnotisovala... Lajdám po silnici.

Náhle sebou trhnu jako usínající člověk, slyším rachot kol, dupot kopyt. Dvoukolový kočár žene se ke mně. Dva jako saze čerhí koně před ním. Řítí se na mne tak rychle, jako, bez přehánění rychlovlak. "Koně se splášili!" leknou se a skočím do lesa. Byl svrchovaný čas: již bylo pekelné spřežení tu. Téměř okamžitě se zastavilo, vyběhl z něho muž s bičíkem v ruce - a přímo ke mně. Popatřím - Daemona. Opět jsem se sedl, tentokrát do skupiny ostruží, ale necítil jsem jejich ostny.

Její tvář - pekelný oheň, proměněný v lidské maso. Nikdy dříve jsem ji neviděl tak divou, příšernou a triumfální. Kdyby se obličejové všech Caesarů a Napoleonů slily harmonicky v jedno, nesálaly by půl té transcendentalní velikosti, která z ní sršela tisíci blesky. A vypadala zas jako mladé děvčátko, růžové na bílém obličejí: oheň ve sněhu vítězně planoucí! Zaduněl altový nadzemský hlas - hlahol římské buciny, archandělských pozounů, volajících k poslednímu soudu:

"Ode dne, kdy jsi seděl v blátě, mnoho se změnilo. Hledím teď jinak na svou situaci haha! Nepovažuji tě už za fantóm snu. Jsi skutečný ten starý pes, můj manžel. A žádám tě kategoricky o vysvětlení toho, co se devatenáctého srp-

x/zbavujeme následující vyprávění pomatenin
jimiž je protkáno

mezíkem v mém osudu. Když mne uragan uchvacoval, vštípila jsem si, musím ve svých mukách vyvolat Vůli - vše překonávající, Absolutní, vše pod Šebou vidící, vštípila si i některé v bdění samozřejmé, ve snu se nevyskytující praktiky jeho vyvolávání. V prvních mučírňách se věc meďařila přes všechno temné, šílené úsilí. Deseti komorám jsem prošla. V jedenácté bylo mé utrpení hroznější než kdy dříve. Ale bolest stupňuje duševní činnost do nezměrná. Napjala se spojením nejstrašnější, nejnásilnější úsilím celou mouduši tak nevyslovitelně, tak mysticky, že se stal zázrak: vzplanul oheň uprostřed vody! Ve snu zazářila světlá, sebevědomá bdící Vůle! Ta sebeobjímající, všedrtící, všemohoucí, vševedoucí - to jádro samé jsoucnosti. A ráz naráz vykřesala jsem z jejího sebeobětí myšlenky: vše nejstrašnější, je pouze plasmatem, absolutní hříčkou. Mé Vůle, jen k tomu zde, aby se na tom v nejvyšší nezkalené slasti affirmovala, s tím jen suveréně, násilnický si pohrávala, věčně jen vítězí kvůli vítězení, jen dotud dokud se to nepochopí, existuje pro duši cosi hrozivého, existuje utrpení, existuje Zlo, v okamžiku pochopení změní se vše jen v Zář, zmizí všechny jednotlivosti, části, rozdíly, vše se promění v jedno, věčně neměnné, nehnuté a absolutní, všechny bolesti jsou jen falešnými soudy, záležijícím v omylu, že může vůbec něco škodit, poznej že ve věčnosti všechno jen prospívá, a každá utrpení se hned roztaví, v bílou slast, ve věčnou Mou Gloriolu, kterou jen je svět, kterou jen já jsem sama... Nesmírně jasně zazářila tato poznání kat exochen, doprovázena hrozným třeskotem nadslasti, -- rázem změnily se i mé tělesné, nejvyšší bolesti v nejvyšší duševní i tělesnou rozkoš, o jaké jsem dosud ani netušila. Vše, vše bylo teď Nadzáří, Nadhrou. Severní pól stal se náhle rovníkem. "Nepopsatelné - zde stalo se skutkem!" Za nastávajícího odlivu tohoto božího stavu uvědomila jsem si, že nesmírná budova se chvěje jako při zemětřesení,

Věčná Prozřetelnost Má, patrně chce, abych je definitivně rozmetla, v Elysium Infernum proměnila, rozhodná bitva mne dosud čeká, -
- nuže Velké Boží Rozhodnutí!

Ale jak svést rozhodný boj, když ďábelské vojsko z dálky přede mnou utíká? Musí však k tomu dojít. Kdo vyhraje?... Jasně vidím pozice nepřátel a stav svých sil:

Fluidum vstříknou do mne: fluidum božských bytostí v neprostorových končinách Veškerenstva, nade všechna slunce svítících, ale věčně nehybných, bez paralaxy. Fluida ta způsobují, že duše lidská je schopna snášet po mnoho hodin bolesti, jejichž stý díl by jinak, jako blesek usmrtil každého. Dále jiné fluidum z bohů, které budí utrpení čistě mentální, - nejhrůznější, nejobludnější metafysické myšlenky, proti nimž se sen podává, to nejděsnější, je krtčí hromádkou proti horám na měsíci. A fluidum třetí, které působí, že všechny nervy stanou se stokrát sensibilnějšími než dříve a že všechny cítí rázem absolutní maximum somatické a psychické bolesti, proti této generální tortuře jsou všechny mučení, vám lidem známá, idiotským šprýmem.

Jistě to bude trvat jen okamžik který však bude věčností. Jistě, i bez náporu Vůle, změní se bolest automaticky ve slat. Neboť získala jsem si proti zákonům snů Vůli, - utrpení padne tedy na neplodnou půdu, nic jiného není bolest, než náhražka nedostatečné Vůle. Všechna muka odrazí se od skály místo níž chtěly její vlny nalézt sypkou prst. Rozhodnutí znamená zde již vítězství. Vítězství mé je již přede mnou jisté. Bude pouze lehkou sklizní proti strašlivé orbě vítězství dřívějších. - A podotýkám jen: bohové používají tohoto, mne čekajícího utrpení jen jako raffinementu své slasti, stimulantů k blaženosti věčné, jim jest utrpení pouze slastí na druhou moenost. -

Do blázince dostane se spousta lidí nejrozumějších, a skoro každý kdo chodí volně po ulicích patří do blázince. Teď jsem zase opilý. Kde to jsem?... Ano - pořád v Berlíně, Pořád je Willy na Belearch s Alfonsem... Ale ty, Daemono, ty čuňě presečí, nehraj si se mnou! Varuji tě, objevíš-li se teď přede mnou, dám tě sebrat policajtem, já, tvůj muž... Paroháč. Krví svou splátíš, že jsi mne... zabila... Musím plakat. A já tě mám - pořád - čím dál, tím víc rád... To, co jsi čvanhala o zničení pekla, je vyložený nesmysl. Peklo je dílo boží, Chrám boží, kopíruješ to? Pán Bůh by se na to pěkně požíval -. Potvoro cizoložná - - zpychla jsi v domýšlivosti, když jsi avancovala na dábla, jako nádeník který se stal dozorcem nad svými kamarády nebo dokonce poslancem. Ale ti dám pro vítr! Jsi dnes ovšem čert, máš moc odnésti mne kdykoli do pekla, pane bože -

Ale hlavní jenom je: nebyla ta potvora - přece jenom živá? Kde sebrala ty koně, ty zelené kalhoty? Vrávoralo by strašidlo tak jako ona, když lezla do kočáru? A ten její špiritus, hernajs, byl přece reálný, když jsem musil až do večera po něm odkašlávat...

Ve věži ležela růžová a bílá, jako prase v řeznickém krámmě. Zbláznil bych se s těch problémů, kdybych nebyl už blázen.

Jedinou vinu na celém neštěstí nese to, že měla mužské šaty a že mně nenapadlo zařvat včas, vy víte co. Zde je nutná reforma. Ode dneška budu řvát svou paroli proti každému, ať muž či žena, koho potkám. Sláva? V tom je spása. Jsem uklidněn. Vše půjde dobře.

9. května

Jsem v Sausteinu. Z tohoto důvodu: v Berlíně si přece jen nemohu dovolit jen tak beze všeho řvát ustavičně své zařikávací, zařval jsem je před ústojníkem, který měl statoru jako ona. Že ještě dnes se mně jiskřilo v očích. Bude

za ožralého pacholka, jinak by byli jistě řekli, že jsem šílenec. Pokud pamatuju, štěkal jsem při jízdě na pasažéry a chňapal jim po lýtkách, ale všichni se tomu smáli. Dospěv do Berlína, jako anděl pomsty věřil jsem se do bytu Kuhmistové. "Zmije, zmije!" zvolal jsem, štouhaje jí ořechem do nosu. "Prázdný byl, ďáblíce, prázdný, haf, haf, haf!" Polekala se a hned nabyla vlády nad sebou. "Pane, počínejte so rozumně, jinak jsem nucena volat o pomoc!" "Podex romanus - prázdný! haf! haf!" a postaviv se na čtyři, chňapal jsem jí po lýtkách, ona utíkala a já jí delší dobu proháněl pokojem. "Popravit dám tě císařem! Vlastnoručně tě musí rozčtvrtit! Víš koho jsi podvedla? Knížete Hellmutha Sternenhocha, prvního oblíbence a rádce císařova a říše Německé největší pilíř, haf, haf, haf!" "To je hezké, žekla, mávající koštětem nad mou hlavou, "jen promiňte, že vypadáte spíše jako čeledín Jeho Vácnosti. Ráčíte páchnout chlévem a kořalkou -." "Tak zde máš mou legitimaci!" a hodil jsem jí svou navštívenku. "To je hezké, ale možná že ji knížepán někde ztratil - nebo že vy..." "Budu se ti legitimovat lépe" a vyňav dva svazky bankovek, roztrhl jsem pásky na nich a vyhodil to všechno do povětří. Černokněžka zbledla. Několikrát se střídavě podívala na bankovky a na mne - a pak klesla přede mnou na kolena - -: "Ó Vaše excelence, milostivé odpuštění! že vidouc výssostnou vaši tvář a celý vznešený zjev, hned jsem vás nepoznala! Ó jaké štěstí pro mě, že Vás vidím pod svou střechou!" "Ospravedlň se, prázdný Podex romanus! Haf! Haf! Já jsem Slon! Slon!" "Vaše excelence odpusťte, ale trochu viny nesejte Vy sám. Neráčil jste mně sdělit svou adresu, jinak bych Vás zpravila o katastrofě, která se poslední dobou udála. Ach, ach... Nastalo totiž zatmění Aldebaranu,

"pitomost, tady máš deset tisíc!"

"Ó Vaše Výsost, teď jste spasen! Avšak -

- Ó Všemohoucí - smí to být, nesmí... OH, odpusťte mně - a ty peníze si vezte!"

"Co - co - haf! Ježíšmaria -". Dal jsem se do pláče.

"Výsosti slíbila jsem Bohu, že se již nikdy nebudu zabývat čarami. Považte, jde o spásu duše..."

"Kriste pane, to nemůže být! Aspoň jednou, prosím tě, Bůh to odpustí, jde o spásu mé duše..."

"Ach, ach... Avšak vzpomínám teď: Zjevila se mi dnes ve snu Maria Panna: "Zavítá k tobě, milá Kuhmistová kníže Sternenhoch, Nejvznešenější a nejštědřejší aristokrat světa, s prosbou, abys mu podala Podex romanus. A dovoluji ti tak učiniti, s tou podmínkou, že za duše v očistci tisíc mší odsloužit dáš." Avšak Výsosti každá stojí dvacet marek, oh, já chudobná žena..."

"Nic víc, haf, haf? To je dvacet tisíc - tady je máš - a vůbec, vem si všechno co tu leží, je to dvě stě tisíc, kníže Sternenhoch není žádný handrle, haf, haf!"

"Ó Vaše Veličenstvo -" nebudu popisovat jak si počínala. Ale náhle mne chytila: "Teď prosím uctivě, aby mne Veličenstvo opustilo, neboť myšlenky mé o problému, jak paprsky Aldebaranu nachytat, intensivně už pracující, ani chvíle k ztracení nemám." A strkal⁴ mně ven.

"Proč mně říkáš Veličenstvo, nejsem císař, jsem Slon, haf, haf!"

"Ale sta⁵nete se císařem!" zvolala slavnostně.

"Prorocký pohled mák můj, čte to z vaší tváře velebné. Zanedlouho učiní vás císař, kancléřem svým, vy však věhlasem tak svítiti se budete, že zeměpán náš uzná vás hodným trůnu svého, a sestoupíc z něho, vás naň posadí. Avšak neztvářejme času, Veličenstvo, opusťte nyní služebnici svou, přijmouc dříve požehnání mé, aby do té doby, než Podex romanus na srdci vašem opět spočine, pekelné moci neublížily vám!"

Plivla si na dlaň, slinu rozetřela, zatímco já radostí vyl. Pak otírajíc mně čelo,

mluvila tajemná slova:

"Cury mury t' umttt ulum, puky puk a čumčum čum!"

ho A sotva se tak stalo, božský duch vjel do mé-
těla. Objal jsem ji, štěkaje, vzácnou ženu, ale
ta, klaníc se pokorně, vystrčila mne již ze
dveří -.

Chromná radost poháněla na ulici mé kroky,
že jsem až běžel. Chtělo se mi ulevit křikem,
výskáním, štěkáním, ale zdržoval jsem se.
Těh vidím kořalnu. Nikdy jsem v kořalně nebyl,
nyní však zatoužil jsem po vláze. Vejdu, dám
si žitnou. Pak hledám peníze. Nikde nic, ani
pfeník...

"No tak co, člověče?" obořil se na mne kořaleč-
ník, když mě šacování nebralo konce.

"Pomalu kramáři", řekl jsem, "já, kníže Stren-
nenhoch jsa, o své peníze přijít nemůžeš."

"Ty, kníže Strennenhoch, hnojníku?" Zachechtal se.

"Tak zaplať, zaplať, nebo půjdu pro policii,
halamo!"

Vzkypěla všechna má šlechtická krev. "Lumpe!"
zvolám "Tobě platit? To by tak ještě scházelo!"

"Se mnou na policii!"

Vlekl mne ke dveřím. Já však se jen tak nedal.
Chvilí se se mnou tahal, pak řekl: "Ty bys mně
za to nestál, abych se s tebou špinil, hadrníku!
A otevřev dveře, kopl mne do zadku, vyhodil mne
na ulici.

Necítil jsem věřte, žádné zahanbení, naopak,
triumfální zadostiučinění, že jsem se vyhnul
placení. To, jakož i alkohol vnikající do mozku,
zvýšilo mé rozjaření. Náhle jsem se dal v běh,
křiče: "Hoj, hoj, Aldebaran, planeta červená!
Gorillí slzy, haf, haf! Já jsem Slon a císař
německý! Stranou pakáži, císařpán jde!"

Mimojdoucí se zpočátku smáli, pak mne kol do-
kola provázeli svým během. Ulice hulákala
chechtala se. Tu mne někdo strhl nazad.

Policejť. "Chlape co tu řveš?"

"Cože, otroku?" zařval jsem a vlepil mu
pohlavek.

Chopil se mne a vlekl na strážnici. Já však
štěkaje

vítězně, slavně s ním zápasil. Teprve když přišli jiní dva, byl jsem přemožen. Ale praštiv sebou o zem, mlátil jsem kolem sebe, kopal, kousal. Chytli mne za ruce a za nohy a odnášeli. "Ten člověk je asi šílený" řekl jim nějaký pán, "jednejte s ubožákem šetrně!" "Ten, šílený? Ožralý je jako prase, čichněte si, jak z něho smrdí kořalka!"

"Já nejsem ožralý, já jsem kníže Sternenhoch, ze kterého se stal Slon! Pusťte mne lumpové! Nebo Hněv císařův padne strašně na hlavy vaše! Ale všichni kolem se jenom smáli. A už jsem byl na strážnici. Tam než jsem řekl "žid", hodili mne na lavici, přivázali mne na ni, stáhli mi kalhoty a odepnuvše řemeny pustili se současně do mne - ... Ouvej, ouvej...! Tu vstoupil policejní komisař. "Koukejte pane šéf, ten hnoják říká, že je kníže Sternenhoch!" Komisař, odepnuv už také řemen, zaklonil se nade mnou - - - "Ježišmaria - přestaňte hned, je to jeho Jasnost - první velmož říše - - hlavní rádce a miláček císařův - běda, běda - - strope, strope, padni na mne! - jsme ztraceni". Co následovalo nevím, padnuv do mdloby. Teprve k večeru nabyv jsem vědomí. Ležím v krásném pokoji, ale je hned vidět, že to není pokoj obyčejný k obývání. Myšlenky mé jsou zcela kalné. Ale mé bláznění se očividně zmenšilo. Několik osob mne uctivě obsluhuje. Cítím se nemocným, tak nemocným... Bylo hrdinstvím, že jsem toho večera tolik napsal. Ale teď už nemohu - usínám - - -

12. května odpoledne

Spal jsem dlouho, ale měl jsem děsné, divoké sny. Teď blázním jen málo, zato blouzním v horě. A to je, myslím dobře. Delirování není přece nic jiného, než šílenství, legitimní šílení. Šílení se v blouznění ztrácí. A snad v něm zmizí... S hrůzou vzpomínám na včerejší zkalení myslí. Bože, jsi přece jen při mně! I to bití včera mi prospělo. Aspoň po dobu, co jsem

"Půjde", zvolal zhovadilec a ponořil ji celou do hnojnice. Hlavu

A ona teď pila a pila, a svíjela se. Náhle vyskočila. "Tyrane nejhovadštější! I bez té hnojnice to půjde!" A sekala jej svými drápy do tváře. "Nepůjde", zachehchtal se.

"Bez vypití hnojnice všechno jenom kulhá. Vínem se stane každá hnojůvka, kterou vypiješ. Bohové pijí jen hnojůvku! Ale sladkou musí se stát dříve, než se promění na víno!"

Poznovu ponořil ji tam hlavu. Ona však mu hned se zběsilým řevem vyklouzla - a sekala se svými drápy jako kočka, on se chechtal, ona zoufale plakala. A jejich chuchvalec se ode mne vzdaloval, až zmizel.

Po třetí.

"Hellmuthe, muži můj! Milovat tě chci!" To křičel její hlas z dalek. Za nesmírně dlouhou dobu se objevila. Ale byla to ovce.

"Musila jsem se proměnit, abych mohla - -"
A uchopila mne tak nějak svýma podivnýma nožičkami, strhla na zem, - no a teď se stalo to - -

26. července - ve vlaku

Neměl jsem včera o těch snech psát. Už zase musím na ni pořád myslet. Hrozivé to není, naopak, skoro pěkné, lascivní... Přes to může to být opět první krok - do starých propastí. Nesmím na ni pomyslet! Každou vteřinu, každou myšlenku odhánět! -

Ale ty sny měli by mne vlastně těšit. Kdyby byla tu hlavní bitvu vyhrála, žádný čert by to s ní nevydržel. Chtěla se mrška malá stát bohem, a nechat si přitom v kapse svou nenávist a pomstychtivost. Ale to by byl přece Satanáš! A - Pane Kriste! Co by měl v očekávání ten, kdo mu kdysi nacisty jistou ponožku mezi zuby, které dříve vyrazil střenkou nože...

Mé zuby drkotají...

Díky Bohu, projela to, kampak by se také hrabala. A teď je jistě také v šarlatovém pekle mučena do allelujah... Přitáhli ji jistě uzdičku... Snad nesmí teď z pekla vůbec ven, nemůže ke mně.

vidouc, že je trestáno neustále dál, raději si zlozvyk odvykne. A stejně je to s vámi, tam ve věčnosti..."

Tu se vám náhle zvenčí už, zachehtala skoro vesele, "Trulante, trulante!" uslyšel jsem ještě... - - -

Skoro vzápětí vyrušil mne ze strnulosti úzkostlivý dotyk -

"Usnul jste příteli můj?... Přirozeno: i oči kvítků zavírají se ospale v tomto žáru -"

"Viděl jste dámu pod závojem, právě odtud vycházející?"

"Nic jsem neviděl."

"Slyšel jste její řev?"

"Nic jsem neslyšel."

"Člověče vždyť řvala jako deset jaguárů! Jistotně ji slyšely až v Berlíně!"

"Já nic. Ale šepot jsem slyšel" šepot jednoho kvítku. Jako lidský, artikulovaný. Škoda že tu řeč neznám. Patrně africké nářečí. Pojďte prosím se mnou rychle, snad i vy to ještě uslyšíte, pak vám podrobně vysvětlím, do kterého rodu a druhu ta rostlinka náleží -"

Nu, jdu tedy s ním, chlapem zbabělým. Ten by byl vzorným svědkem u soudu - - - -

- - - Nechte mne, nechte mne, nechte mne, nebo se zblázním!... Vyházel jsem oknem svého pokoje vázy, obrazy, popelníky - všecko a řval při tom nevím co -

5. srpna

Bydlím teď v jiné své vile. Tu první jsem při odchodu poplival a záhony pošlapal. Zde jsou okna zamřížovaná. Dal jsem všude narychlo udělat dvojnásobné dveře. Mám také ruční bomby. Až některou po ní hodím, budeme vidět. Zabil-li jsem tě jednou, holka, co bych tě nezabil po druhé?

Nebyť okolnosti, že dříve, než se probudila, začala se mnou - - byl bych zešílel strachem. Ta vzpomínka je cukr sladký...

15. srpna

Šťastně jsem se dostal do Rattentemply. Obvzláštní lucida intervalla jsem dnes neměl ale za to ta má noc nebyla dnes už tak příliš černá.../ byla skoro příjemná. Štěkám sice a bučím, koušu trochu a trkám, musím se však při tom stále smát. A víte proč? Poněvadž jsem spasen! Definitivně!

Mou spásou je totiž Podex romanus. Jít do věže se přesvědčit? Nemysl! To přece nejde! Šel jsem dnes až do modrého pokoje, ale už on mne tak poděsil, tak, že jsem s křikem vzal nohy na ramena. Což teprve kdybych sse podíval do těch šatů...! Blbost!

Ale Ořech! A já jej budu mít, ačkoliv Esmeralda bručí. Víte co jsem dnes našel, křesťané věrní? Jdu dnes hradní zahradou - a najednou vyskočí pode mnou žába -. Kouknu - a co spatřím? Tam kde dříve seděla, byl brk! Moc pěkný slepičímu podobný. Běžím za žábou, je-li krásný jako úsměv panny, ale už ji nenaжду.

Jelikož však vytrousila pírkó, je samozřejmě krásná jako úsměv panny. Jest jasné, že je to žabí královna, jež vyplašena, utrousila brko, které jednou za sto roků jim z řiti vyrostě.

Hurrá! Mám nejvzácnější součást Podex romanus! a to ostatní zaopatří si už má energie. Co - věž - blbost!... Docela jsem na ni zapomněl. Věž - taková konina!

16. srpna

Dnes jsem rozvinul činnost hodnou Friedricha Velikého. Hned ráno jsem napsal Hagenbeckovi, aby mně třeba za miliony zaslal gorillí slzy. Pak jsem poslal pro sklenáře,

"Bratře, ničemo, nestydíš se odporovat cti-hodnému starci? Jsi blbec jako ty tvé kavky ale úctu máš mít! Tak zachováváš čtvrté přikázání? Cti otce svého a matku svou? Neboť strýc tvůj je totéž, co otec tvůj a matka tvá - ano - on s bolestí porodil tebe a odkojil - -."

Nastalo hrobové ticho. Tváře celé gardy bídné vzplanuly radostí a otočily se k bádenským šlechticům... Vím teď a věděl jsem ihned, že jsem řekl pomateninu, neztratila se, ach! V blbostech mého bratra a strýčka!...

Ale už se stalo - a staly se teď věci ještě jiné. Např. lil jsem dlouho po lžičkách víno pod košili na prsa a hřímál při tom:

"Deutschland, Deutschland, über Alles -."

Krátce: byl jsem zcela určitě bádenskými šlechtici uznán za blázna a zaslechl jsem tichá slova: "Zítřka, hned s východem slunce -..."

Budíček nařídít! Buďte tonejlehčí už, jen hračkou už, jen rozkoší už. Jsem jiný, chci Smrt, neboť chci, ve věčnosti, Tebe - ó Daemoni!

19. srpna v půl páté ráno

Tři hodiny jsem tvrdě spal. Zázračně čilého probudil mě budíček. Ne již má bývalá, ubohá duše: nebeská moc oživuje mé tělo. Září Jitřenka, zsinělý úsvit východu kalně začíná rudnout.

Jsem teď šílený? Zajisté ano! A úplně! jak vy, lidičky pode mnou, to budete nazývat. Jinak jsem - to nejsvětější na světě. Všechny záře Věčnosti, hřímavě se ke mně blížící, vyšlehuji ve mně, - ale vy, krtkové pozemští, jste pro mně úplně slepci. Je to Sen?... Ale tím je málo řečeno... Ve snu se všechno nějak plete, ve bdění ovšem ještě víc, ve mně teď naprosto nic! Nadzemským jsem stala se má duše. Ale ty, z temnoty zrozené, netopýří člověčenstvo, jsi ovšem nuceno považovat můj Den za zlořečenou noc. Nebdím, nesním, nemám rozum, nešílím,

Sternenhochovo šílení proměnilo se v nad-
šílení, jímž je Věčnost a Vše. Co pozemského,
hluboko leželo pod ním. Na okamžik stal se,
on, nejobožší, moritus, bohem. - A snad na
"vždy" - .

Otevřel první dvířka hladomorny, - pomalu
a usmívaje se. Pocítil zápach... "Kouř viržin-
ky, "děl si, "ten její. Nu ovšem, co jiného bych
mohl čekat... Všechno je překrásné. A Ona ve
věčnosti jistojistě má! - Pst!... Šustot -
- odtamtud... Nu ovšem."

Příšerně zaskřípal klíč v červených od rezu
dveřích. A kníže spatřil hladomornu osvětlenou,
ne svou matnou lucerničkou, ale jinou, na zemi
stojící, - - - a pak jakýmsi slabým, bílým,
tajemným svitem. Řev oblačných lvů rachotil
stále hrůzněji, otřásala se stará věž.

A růžovou a zelenou skvrnu neviděl. Ale na
místě, kde tenkrát byly, něco bílého. Přistoupil
blíže. Sněhový ženský šat. Obličej přikrytý
bílým šátkem, jež tiskly bílé ruce. A to vše
se strašidelně chvělo a cukalo a svíjelo. -
A po d tím - něco růžového a zeleného...

"Lehla si tu na slámu! Přirozeně proč by le-
žela na kamení! Přišel jsem do sklepa. Je přece
jen živá. Skoro mne to mrzí. Stírá to kouzlo.
Ale - nesmysl! Živá - mrtvá - obě totéž.

Mrtvé je živé, živé mrtvé jest. Svět jest jen
živá mrtvola, i tygr ve svém nádherném skoku -
- jen galvanisovaným umrlcem!"

Poklekl vedle bílé ženy.

"Helgo!"

Bílé tělo se přestalo chvěti a delší dobu
se nepohnulo.

"Helgo, si to Ty, má choť?"

Zkroutilo se tělo, zasténalo, nepromluvílo.

Něžně ji snímal šátek z tváře.

"Ne, ne, pro smilování boží!" zařvalo to nelid-
ským hlasem. "Jinak jste ztracen a já též!

Nesmím vás uzříti!..."

Usedl vedle ní a pokojně čekal. "Což není-li
to ona?" napadlo jej narkoticky. "Posla-
li sem ženu jinou? Ale co na tom. Všechny jsou -

- Ona."

beze slova. "Sestupují zase," zabručel a po chvíli dodal:

"Pojďme odtud!"

"Už teď vládče?" zděsila se.

"Dnes se mě tu nelíbí. Půjďme do onoho lese."

"Ale dříve ještě --- aspoň na okamžik..., prosím tě! Vždyť po celou tu dobu viděla jsem ---." A ukázala kamsi....

Trhan stál tu chvíli zřejmě nerozhodnut. Pak s-třetly se opět jeho zraky s mými a posměšný blesk se jimi kmitl. Zasmál se ulehl.

Zhasl poslední světlý bod na obloze, nejčernější noc zaplavila mou duši. - -

Nechápu jak jsem přežil následující chvíle.

Na štěstí netrvaly dlouho. Kdyby byli ti dva vyvrhelové jen o sekundu později zmizely, bylo by se stalo něco děsného.

Zcela nahá zavěšená do syčáka, triumfálně poskakujíc tančíc a zpívajíc tak odcházela do kraje. Míra nepravostí tvých, cizoložnice, skvrno země, je naplněna. Tem "prašivý pes" ti ukáže! A ty, rošťáku mizerný nebudeš se dlouho těšit jejímu nečistému, slizkému, hnusnému tělu! Jen mé neko-nečné laskavosti a velkomyslnosti máte co děkovat, že jsem na vás, vztyčiv se jako děsný anděl pomsty z úkrytu svého nevykonal nejstrašnější soud! Ale tím hroznější bude! Vy prasata! Ty lotře usmrkaný, ty kurvo prožezlá, ty - ty ---

Vešel jsem sám do svého bytu a zarazil se na prahu, strašně uleknut: pokoj byl mohutnými červánky tak pekelně osvětlen že jsem viděl jen krev, krev... Přes pokušení, abych se vrátil nazpět, pokročil jsem dále, oh proč jsem tak učinil!... Zdálo se mně, jako bych cítil zápach mrtvoly. Mé zděšení rostlo kvapem, nevěda proč beru do zaječích, tu teprve spatřím - Ji. Na vysoké skříni pod samým stropem, seděla a klátila nohama, dolů visícíma. Pohled její byl potměšilý, výsměšný, jedu plný. V ruce držela provaz, opatřený kličkou, a točila jím nad hlavou... Tentokrát jsem měl ještě sílu, vyřítit se na chodbu, tam jsem však klesl. -

30. dubna

Tak teď jsem zase šťastně tam, kde jsem byl před prvním aprilem, když jsem odjel do Berlína, zcela rázem. Ba byl jsem vržen ještě mnohem dál dozadu. Nejen že opět cítím hroznou bolest nad zatracenou svou ženou, nejen, že mám nový čerstvý strach - z její oprátky: hrůza před strašidlem vyvstala ve mně mocnější než kdy dříve. Žádné její zjevení nebylo pro mne tak děsné jako toto, všechny mé skoro už zacelelé rány se znovu široce otevřely, ni minutu nemám klidnou, všechna chuť z požitků zmizela, marný každý pokus o sebezpřemožení... Co jediné trochu pomáhá, je dobytčí zpití se, ale to musí vésti nepřímo jen k urychlení ---- strašlivého konce...

Čeho však nejvíce se děším, je příšerné faktum, že mnohé pojmy se mně neobyčejně pletou. Žádné přirovnání k tomu, co bylo v lednu. A tenkrát bylo moje počínající třesnutí následek dlouho trvajících hrůzných rozrušení a dlouhé řady visionů, teď však stačilo vidění jediné, po době dlouhého klidu a očividného uzdravení - a jsem v tom hloub než tenkrát. Vězí to už v mém roztržitém organismu. Padám do propasti, pomalu, ale jistě. Bože můj, což mne není pomoci?...

"Jsem nevinen - já fantóm - já fantóm - -"

"Jsi-li fantóm, bude ti to jedno, zpráskám-li tě!"

"Ne, ne - Ježišmarja! Já nejsem fantóm, prosím, prosím! To co jsem v parku povídal, bylo pravda. Zmizela jste najednou z hradu, než jsem přišel s tím doktorem, a spíte v lese. O tom přece není pochyby, nahlédněte to. Ale já dám ihned rozkaz aby byl ten zlotřelý les prohlédnut, já sám budu hledat, Willy mi bude pomáhat a probudím vás -"

Smála se pojednou vesele. Nevíte, jak hřeživě to působilo po jejím dřívějším běsnění. Rozkuražen pravil jsem ji:

"Choti má dnes tak báječně vypadáte! jako poupě růže, jako madona! A tlustá jste jako maza-neček! A jaké máte bříško! Máte se tak dobře, že ano? Co vám tam vaří?"

Lekl jsem se své odvahy. Tu - však ona - uvěříte? velmi něžně mně pohládila po tváři, ale hned poté mi dala políček - velmi malý, pak si utřela ruku o kalhoty a zhroutila se na zem. Přímou přede mne. Škubala s sebou v pláči, lomcovala s sebou zimničně, a najednou objala i má kolena. A hned padla zase na tvář: - co se v ní asi dělo?...

A právě v tu chvíli cinkalo ze strání tak dětsky něžně poledne. Znenadání vstala a - věříte - ? vytrhla mně můj kapesník, do kterého jsem právě tak plakal a osušila si s ním oči. Hned však jej daleko odhodila. Usedla poblíže mne a mluvila, zprvu násilně, z prokousaného tru ji kapala krev.

"Jsem v povídavé náladě, - řeknu vám kníže, co se semnou od března přihodilo. Oh, oh! jaká krása!" Oči jí jásaly... A teď si vesele zapálila viržinko - přihnula si s láhve s bílou tekutinou. Zatřásla se a zaslzela. A já ucítil ostrý zápach devadesáti procentního lihu... Ona vám ještě za svého žití pila nerozředěný špiritus - a ani po smrti té neřesti nezanechala! To je pořádek! To je pořádek!

"Nuže, právě onen den našeho rozhovoru byl velkým

Sednu si. Tu spatřím, že opodál za mandelem Žita vystupuje modrý kouř. Vstanu. Daemona tam sedí, kouří a něco píše. Chci utéci. Otočila se - vybuchla ve smích:

"Vzpamatuj se, pane kníže! Haha! Jak se mně to všechno podařilo! dost už komedie, ubožáku! Jsem živá, skutečná Helga, nekoukej jako ryba! Nepošla jsem ve tvé hladomorně!"

"Nemožno - nemožno -"

"Jste to kus vola! Tak dlouho se nechat vodit za nos. Hahaha!"

"Ale - vždyť jsem vás - tam viděl - ležet - - mrtvou - v prosinci -"

"Babko! Kdyby s měl alespoň káráš kouknout se do toho šatu, byl bys uslyšel zašustění slámy! Byl bys i ušetřil boby a teleninu, Kuhmistku, pohlavky, žemeny policajtů, blázninec -"

"Pane bože, ty šaty, ty šaty!... Ale ten mrtvolný zápach - tam -"

"Stuchlina. Zápach po obětech tvých ušlechtilých předků. A snad i zápach tvůj."

"Ano zápach můj - prosím, prosím. Ale vždyť jste přicházela ke mně - klíčovou dírkou - tenkrát, když jste mne zpohlavkovala jako koně, nebo v koupelně -"

"Kdybys tenhle snop věděl na své peřině, následovalo by z toho, že zde neleží na tomto poli? - Navštívila jsem tě, skutečná celkem devětkrát. Poprvé na dvorním plese, vystrašivši tě tam, maskovala jsem se za muže a vyšla řadou sálů, ti dva paederasti mne viděli, ale měli důvody mlčet. Podruhé v prosinci v lese. Potřetí v městečku s lékařem. Počtvrté na štědrý den. Po páté v parku v březnu. Po šesté v kočáře. Po sedmé na skříní u stropu. Po osmé v altáně. Po deváté - zde! - Co je mně např. do dámy, která tě, pohůnku, zfackovala, když jsi na ni píčil zadek? Co do halucinací, které stvořilo tvé špatné svědomí? Pravda, na jejích vznik měla jsem i já, telepaticky, určitý vliv -"

"Ó choti má, vy žijete tedy?... Ó jaké štěstí, že mne netíží strašný hřích - vražda..."

"Tíží. Zasluhou tvou není, že jsem vyvázla."

Zmizel její somnabulní pohled, zelená žluť tváře zaplála růžově, a starý, děsný zahlaholil hlas:

"Kde se tu bereš, ty věčný prašivý pse?"

"Já nic - já nic - ale ty jsi mne právě objímala -"

"Já - tebe? Blázníš? A co je to za drzost, tykat mně?"

"Ty jsi - vy jste - spala a vyznala mě lásku - - protože jste - tu bitvu prohrála -?"

"Co to blekotáš?...Avšak" zastřela si tvář,

"ano...snila jsem právě obvyklý sen:že musím pozřít ropuchu:chcíprou, smrdutou, tlustou, prašivou. A už jsem ji nakousla - -.A ty jsi zde? Ven, ven!" Zařvala tak vztekle, jak jsem ji dosud neslyšel.

Byl bych z čerstva vyslyšel, kdybych nebyl klesl na písek altánu. Kopala mne, křičela pominutě:"n

"ven, ven!"

"Nemohu - prosím - prosím...Byl jsem právě v nebi, vy jste tam byla ovčí - a hned mne srážíte opět do pekla."

"Teprve tě tam srazím! Počkej, tam teprve zakrátko, hoj! už zakrátko budeš mít co se mnou dělat! Jelikož mne přestala kopat, znohl jsem se na slova:

"Vy tam - zase jste? Běda! Vy jste to tedy nevyhrála -"

"Prohrála to. Ale já to neprohrála. Prohrát něco, znamená jen:za chvíli to vyhrát. Bolestí roste síla. Jedinou matkou síly je bolest. Ty se těšíš že mně to zlomí, "napraví", půl duše tvého druhu by se zlomilo tisíckrát! Já z křemene, stala se diamantem! Čím palčivější muka, tím palčivější má žízeň, vrátit je - tomu, kdo mi je způsobil. Buď vypátráš kdo to byl, a povíš mi to, až se zase příště uvidíme, nebo celá má pomsta zhroutlí se strašlivě jen na tvou hlavu!"

A teď sídala velmi rychle závoj přes obličej a rozhrnula zelenou stěnu.

"Choti!" zasténal jsem ze svého zoufalství,

"pomsta náleží Bohu. Jste jako dítě které je pro jakýsi zlovyk ustavičně bito, je-li rozumné